

КИЙРА КАС И ЗАЖИВЕЛИ ЩАСТЛИВО

Част 0 от „Изборът“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2015

chitanka.info

**КРАЛИЦАТА
НОВЕЛА ЗА ИЗБОРА**

ПРЕДГОВОР КЪМ „КРАЛИЦАТА“

Дълго време изгарях от желание да напиша точно този разказ. Обожавам Амбърли. Тъй като и аз съм майка, направо ѝ се възхищавам. Тя е очарователна, интелигентна, велиcodушна и красива. Макар животът да ѝ е поднесъл доста тъга, тя се стреми да бъде положително настроена. Тогава как вълшебна жена като нея е съумяла да се влюби в човек като Кларксън Шрийв?

Беше ми, меко казано, интересно да видя не само Амбърли, но и Кларксън като тийнейджъри. Запознавайки се с всичкото насилие и болката, с която той се е сблъскал през живота си, успях да илюстрирам това как времето и страхът могат да трансформират човек в нещо зло. Освен това беше удивително да наблюдавам как Амбърли се мъчи да открие доброто както в него, така и в майка му, независимо от осъдителното им поведение. Тя наистина вярва, че никой не е зъл по желание, както и че във всяка душа се крие по нещо добро и не спира да го издирва. Това ще обясни много от събитията, слутили се по време на участието ѝ в Избора и ще ни помогне да разберем защо тя приема избора на сина си с такава готовност, въпреки че съпругът ѝ (както и цялата страна) вече са отписали Америка.

Едно от опасенията ми относно този разказ е фактът, че той може би представя Амбърли в неособено положителна светлина. Тревожа се, че примирението ѝ с думите и делата на Кларксън придава на образа ѝ известна доза наивност. Като че ли това е единственият ми шанс да изтъкна следното — целта на този разказ не е да служи като извинение за насилическите взаимоотношения между хората. Единствената ми надежда е да прозвучи откровено. Всички знаем, че Кларксън има своите недостатъци. Същото важи и за Амбърли. Затова ви предлагам да надникнете в живота на две несъвършени човешки същества.

Кийра

ПЪРВА ГЛАВА

За две седмици това беше четвъртото ми главоболие. Как щях да обясня подобно нещо на принца? Сякаш не беше достатъчно лошо, че почти всички останали момичета бяха Двойки. И че прислужничките ми се чудеха как да оправят загрубелите ми ръце. Рано или късно трябваше да му кажа за гаденето, което ме връхлиташе на вълни без всякакво предупреждение. Е, ако изобщо някога ми обърнеше внимание.

Кралица Аби седеше в отсрещния край на Дамския салон, сякаш умишлено се отделяше от момичетата. Ако съдех по скованата стойка на раменете ѝ, като че ли не ѝ беше особено приятно, че сме в двореца.

Беше поверила ръката си на една прислужничка, която пилеше ноктите ѝ с огромно старание. Но дори докато я глезеха, кралицата изглеждаше ядосана. Не я разбирах, но опитах да не я обвинявам. Може би и моето сърце щеше да изстине, ако бях загубила съпруга си толкова млада. Но поне Портър Шрийв, братовчедът на покойния ѝ съпруг, я беше приел с отворени обятия и ѝ беше позволил да задържи короната.

Озърнах се из стаята, поглеждайки към другите момичета. Джилиан беше Четворка като мен, но много по-типична. Родителите ѝ бяха главни готвачи и ако съдех по вниманието, което обръщаше на храната в двореца, явно и тя щеше да поеме по техния път. Лий и Мадисън учеха за ветеринарки и посещаваха конюшнята при всяка възможност.

Знаех, че Нова е актриса и има зад гърба си тълпи от обожатели, които я тласкаха към трона. Ума беше гимнастичка и дребничката ѝ фигура беше грациозна дори в покой. Няколко от присъстващите Двойки още не си бяха избрали професия. Е, предполагам, че ако някой плащаше сметките ми, хранеше ме и подсигуряваше покрив над главата ми, и аз нямаше да си правя труда.

Разтрих болезнените си слепоочия, усещайки дращенето на напуканата, мазолеста кожа на пръстите ми. Отпуснах ръце в скита си и вперих поглед в тях.

Никога не би изbral мен.

Затворих очи и в съзнанието ми изплува първата ни среща с принц Кларксън. Спомнях си чувството, докато силната му ръка стискаше моята. Слава богу, че прислужничките ми бяха намерили дантелени ръкавици, в противен случай можеше да ме изпрати вкъщи на момента. Той беше сдържан, учтив и интелигентен. Притежаваше всички качества, необходими на един принц.

През изминалите две седмици бях установила, че не се усмихва често. Като че ли се страхуваше, че някой би го укорил, ако проявеше чувство за хумор. Но, бога ми, как се озаряваха очите му, когато си позволеше някая усмивка. Тъмноруса коса, светлосини очи, мъжествено поведение... беше съвършен.

За жалост обаче, аз не бях. И все пак трябваше да има някакъв начин да привлека вниманието му.

Скъпа Адел,

Задържах химикалката във въздуха за момент, съзнавайки колко безсмислено беше това. Въпреки това трябваше да опитам.

Започвам да свиквам с живота в двореца. Тук е много красиво. Въсьност е много повече от красиво, но просто не намирам подходящите думи да го опиша. Топлината в Анджелис е по-различна от тази вкъщи, но и за нея не знам как да ти разкажа. А колко хубаво би било, ако можеше да почувствуваш и видиш, и усетиш аромата на всичко сама за себе си! Появярай ми, има много и за... помирисване.

Що се отнася до самата игра, още не съм прекарала и една секунда насаме с принца.

Главата ми пулсираше. Затворих очи, вдишвайки бавно. Наредих си да се съсредоточа.

Несъмнено си видяла по телевизията, че принц Кларксън вече елиминира осем момичета, всичките Четворки и Петици, както и една Шестица. Освен мен остана още една Четворка, както и няколко Тройки. Питам се дали не е длъжен да избере Двойка. Би било напълно логично, но все пак ме боли сърцето, като си го помисля.

Би ли ми направила една услуга? Ще попиташи ли мама и татко дали в семейството ни няма някой братовчед например, който да е от по-горна каста? Трябаше да се поинтересувам, преди да замина за двореца. Струва ми се, че подобна информация би ми била от голяма полза.

Пак започваше да ме обзema гаденето, което понякога придрожаваше главоболията ми.

Трябва да вървя. Случват се доста неща. Ще ти пиша скоро.

С безкрайна любов,

Амбърли

Прималяваше ми. Сгънах писмото и го затворих във вече адресирания пощенски плик. Разтрих отново слепоочията си с надеждата, че лекият натиск ще ми донесе поне малко облекчение, макар и никога да не се случваше.

— Добре ли си, Амбърли? — загрижи се Даника.

— О, да — изльгах аз. — Сигурно просто съм уморена. Май ще се поразходя. За да пораздвижка кръвта си.

Усмихнах се на Даника и Маделин и напуснах Дамския салон, отправяйки се към банята. Малко студена вода щеше да съсипе грима ми, но поне щеше да ме освежи. Преди да стигна до банята обаче, главата ми отново се замая. Седнах на едно от диванчетата, подредени по продължение на коридора, и облегнах глава на стената, опитвайки да се отпусна.

Не можех да си го обясня. Всеки знаеше, че въздухът и водата в южните части на Илеа са лоши. Дори Двойките от тези райони понякога имаха проблеми със здравето. Но не би ли трябвало бягството на по-чисто място, с по-добра храна и дворцово обслужване да помага?

Ако това продължаваше, щях да пропусна всяка възможност да направя впечатление на принц Кларксън. Ами ако не се оправех до играта на крокет този следобед? Усещах как мечтите ми се процеждат през пръстите ми. Май беше най-добре да се примиря със загубата още отсега. Така нямаше да ме заболи толкова.

— Какво правите?

Вдигнах глава от стената и отворих очи. Принц Кларксън стоеше над мен.

— Нищо, Ваше Височество.

— Да не би да ви е зле?

— Не, разбира се, че не — отрекох аз, изправяйки се на крака.

Което се оказа грешка. Коленете ми поддадоха и се свлякох на пода.

— Госпожице? — каза той, спускайки се към мен.

— Съжалявам — прошепнах аз. — Това е унизително.

Той ме вдигна на ръце.

— Затворете очи, ако ви се вие свят. Отиваме в медицинското крило.

Каква интересна история щях да разказвам на децата си един ден: веднъж кралят ме пренесе на ръце през двореца, сякаш тежах колкото перце. Харесваше ми тук, в обятията му. Винаги се бях питала какво ли било чувството.

— О, боже! — извика някой. Отворих очи и видях една медицинска сестра.

— Май припадна — каза Кларксън. — Не мисля, че се е наранила.

— Оставете я тук, ако обичате, Ваше Височество.

Принц Кларксън ме сложи на едно от леглата, измъквайки внимателно ръцете си изпод мен. Надявах се да вижда благодарността в очите ми.

Предполагах, че ще си тръгне веднага, но той се задържа, докато сестрата измерваше пулса ми.

— Хранили ли сте се днес, скъпа? Пиете ли достатъчно вода?

— Току-що закусихме — отговори той вместо мен.

— Лошо ли ви е?

— Не. Тоест да. Искам да кажа, че не е нищо страшно. — Надявах се, че ако изкарах случката маловажна, все пак щях да успея да участвам в играта на крокет.

По лицето ѝ се изписа строго, но и състрадателно изражение.

— Не ми се струва така, все пак ви донесоха дотук.

— Случва ми се постоянно — изстрелях смутено аз.

— Как така? — попита сестрата.

Не бях имала намерение да си признавам. Въздъхнах, умувайки как да ѝ го обясня. При всички случаи принцът щеше да разбере как ми се е отразил животът в Хондурагуа.

— Често ме боли главата. И понякога ми причернява. — Преглътнах, чудейки се какво ли мислеше принцът за мен. — Вкъщи си лягам с часове преди брат ми и сестрите ми и така се справям през работните дни. Тук почти не успявам да си набавя нужната почивка.

— Ммм... хммм. Нещо друго освен главоболията и умората?

— Не, госпожо.

Кларксън се размърда до мен. Надявах се да не чува как бумти сърцето ми.

— Откога имате този проблем?

Свих рамене.

— От няколко години, може би повече. Вече съм свикнала.

Сестрата изглеждаше притеснена.

— Има ли подобни оплаквания в семейството ви?

Замислих се, преди да отговоря.

— Не бих казала. Макар че понякога носът на сестра ми кърви.

— На какво се дължи това? Може би просто семейството ви е болnavо? — попита Кларксън с лека нотка на отвращение в гласа си.

— Не — отвърнах аз. Исках да се защитя, но в същото време се срамувах да му призная причината. — Живея в Хондурагуа.

Той вдигна вежди разбиращо.

— О.

За никого не беше тайна колко замърсени бяха най-южните окръзи на Илеа. Въздухът беше негоден. Водата беше негодна. Имаше толкова много уродливи деца, безплодни жени и преждевременни смъртни случаи. Когато бунтовниците минаваха през окръга ни, оставяха след себе си следа от графити, питащи защо кралят не

предприема нищо по въпроса. Беше същинско чудо, че цялото ми семейство не страдаше като мен. И че не бях още по-зле.

Поех си дълбока глътка въздух. Какво правех тук, за бога? В седмиците преди Избора бях изградила вълшебна приказка в главата си. Но мечтите и фантазиите нямаше да ме направят достойна за мъж като Кларксън.

Извърнах поглед; не исках да вижда сълзите ми.

— Ще ме оставите ли, ако обичате?

Последваха няколко секунди на мълчание, после чух отдалечаващите му се стъпки. Веднага щом се загубиха, избухнах в сълзи.

— Недей така, миличка, всичко е наред — опита да ме утеши сестрата. Бях толкова съкрушена, че я прегърнах, както прегръщах майка си. — Подложена си на голям стрес и принц Кларксън го разбира. Ще помоля доктора да ти изпише нещо за главоболието и ще се оправиш.

— Влюбена съм в него от седемгодишна. Всяка година му честитях рождения ден с лице, заровено във възглавницата, за да не се смее сестра ми, че го помня. Когато започнах да уча краснопис, се упражнявах, пишейки имената ни едно до друго... а при първия ни разговор той ме пита дали не съм болнава. — Замълчах, колкото да простена. — Не съм достойна за него.

Сестрата не се опита да оспорва думите ми. Просто ме остави да си поплача, въпреки че размазвах грима си по униформата й.

Толкова ме беше срам. Кларксън винаги щеше да ме възприема като съсипаното момиче, което го беше отпратило. Бях сигурна, че шансът ми да спечеля сърцето му беше отлетял. Нима имаше нужда от развалина като мен?

ВТОРА ГЛАВА

Оказа се, че в една игра на крокет могат да участват само шестима играчи, което ме устройваше. Гледах отстрани, опитвайки се да разбера правилата, за да съм подготвена, дойдеше ли ми редът. Само дето имах чувството, че ще се отегчим от играта и ще я прекратим, преди всички да сме се изредили.

— Боже, вижте му ръцете — въздъхна Морийн. Не говореше на мен, но въпреки това вдигнах поглед. Кларксън беше съблякъл сакото си и беше навил ръкавите на ризата си. Изглеждаше много, много добре.

— Как ли да го накарам да ги увие около мен? — пошегува се Кели. — В игра на крокет не мога да се преструвам на ранена.

Момичетата покрай нея се засмяха и Кларксън погледна към тях с лека усмивка на устните. Винаги беше такава — само следа от усмивка. Като се замислех, никога не го бях чувала да се смее. Да, от време на време се подсмихваше, но не се беше случвало да е толкова щастлив, че да избухне в необуздан смях.

Но и сянката от усмивка на лицето му беше достатъчна да ме парализира. Нямах нужда да виждам повече.

Отборите се придвижваха напред-назад по игралното поле и когато принцът застана до мен, близостта му ме вцепени. Докато едно от момичетата удряше топката доста ловко, той стрелна очи към мен, без да помръдва главата си. Погледите ни се срещнаха и той побърза да върне вниманието си към играта. Няколко от момичетата избухнаха в радостни възгласи, а той използва момента, за да се приближи до мен.

— Ей там има маса с напитки — каза ми тихо, продължавайки да отбягва погледа ми. — Може би е добре да си вземете вода.

— Няма нужда.

— Браво, Клементин! — викна той към една от участничките, която успешно бе възпрепятствала играта на друга. — Въпреки това. Обезводняването влошава главоболието. Малко вода ще ви се отрази добре.

Очите му срещнаха моите и видях нещо в тях. Не любов, не и привързаност, но нещо с нотка-две над обикновената загриженост.

Тъй като знаех, че е безсмислено да се противя, станах и отидох до масата с напитки. Понечих да си налея вода, но една прислужничка взе каната от ръката ми.

— Извинете — промърморих аз. — Още не мога да свикна с това.

Тя се усмихна.

— Няма нищо. Вземете си и някакъв плод. Действат много освежаваща в такъв ден.

Останах до масата, похапвайки грозде с миниатюрна виличка. И за това трябваше да разкажа на Адел: прибори за ядене на плодове.

Кларксън надникна към мен няколко пъти, сякаш проверяваше дали изпълнявам заръката му. Не знам дали от храната, или от вниманието му, но духът ми постепенно се повдигна.

Така и не опитах да играя.

И минаха още три дни, преди Кларксън да ме заговори отново.

* * *

Вечерята приключваше. Кралят беше напуснал трапезарията най-безцеремонно, а кралицата беше пресушила почти цяла бутилка вино. Някои от момичетата започнаха да си тръгват с уважителен реверанс, тъй като явно не искаха да гледат как кралицата се подпира пиянски на едната си ръка. Аз останах сама на масата си, решена да изям шоколадовата си торта докрай.

— Как сте днес, Амбърли?

Вдигнах рязко глава. Кларксън ме беше доближил, без да забележа. Слава богу, че не ме хвана с пълна уста.

— Много добре. А вие?

— Отлично, благодаря.

Последва кратко мълчание, което очаквах той да запълни. А може би аз трябваше да проговоря? Дали имаше правила относно това кой трябваше пръв да каже нещо?

— Направи ми впечатление колко дълга е косата ви? — коментира той.

— О! — Засмях се леко и сведох поглед. Косата ми стигаше чак до кръста. Изискваше голяма поддръжка, но пък ми предлагаше много варианти за вдигане и връзване. А това е важно, ако работиш във ферма или фабрика. — Да. Така е удобна за сплитане, което ми е полезно вкъщи.

— А не смятате ли, че е прекалено дълга?

— Щмм. Не се бях замисляла, Ваше Височество. — Прокарах пръсти по косата си. Беше чиста и добре поддържана. Да не би да изглеждах неспретнато, без да подозират? — Вие как смятате?

Той килна глава настрани.

— Цветът ѝ е много красив. Мисля, че би изглеждала по-добре, ако я поскъсите. — Той сви рамене и продължи към вратата. — Просто предложение. — Добави през рамо.

Задържах се на мястото си за момент, премисляйки думите му. После изоставих тортата и се върнах в стаята си. Както винаги, прислужничките ми ме очакваха там.

— Марта, би ли желала да подстрижеш косата ми?

— Разбира се, госпожице. Ако я скъсим с няколко сантиметра, ще е по-жизнена — отвърна тя, отправяйки се към банята.

— Не — казах аз. — Искам я къса.

Тя спря намясто.

— Колко къса?

— Ами... под раменете, но може би над долната част на лопатките им?

— Но това е почти половин метър, госпожице!

— Знам. Ще го направиши ли все пак? И ще успееш ли да я оформиш красива след това? — Вдигнах два гъсти кичура над раменете си, опитвайки да си я представя отрязана.

— Разбира се, госпожице. Но защо решихте така?

Минах покрай нея на път към банята.

— Мисля, че е време за промяна.

Прислужничките ми помогнаха да съблека роклята си и загърнаха раменете ми с кърпа. Когато Марта взе ножицата, затворих очи, без да съм особено сигурна на какво се подлагам. Но Кларксън смяташе, че ще изглеждам по-добре с по-къса коса, а Марта щеше да я остави достатъчно дълга, че да мога да я връзвам. Не губех нищо.

Не посмях да погледна в огледалото, докато не приключи. Слушах металическото стържене на ножицата и усещах как с всяко кръцване започва да отнема все по-малко и по-малко от косата ми, явно подравнявайки я. Не след дълго бях готова.

— Какво ще кажете, госпожице? — попита плахо Марта.

Отворих очи. Първоначално дори не можах да открия разликата. Но като завъртях леко глава, кичур коса се преметна през рамото ми. Придърпах един и от другата страна. Така лицето ми изглеждаше сякаш беше обградено от махагонова рамка.

Беше се оказал прав.

— Много ми харесва, Марта! — възхитих се аз, попипвайки косата си тук-там.

— Придава ви по-зрял вид — отбеляза Синдли.

Кимнах.

— И на мен така ми се струва.

— Чакайте, чакайте, чакайте! — викна ентузиазирано Емон и се спусна към кутията с бижута. Поразрови се в нея, очевидно търсеше нещо определено. Накрая извади колие с големи, блестящи червени камъни. Не го бях слагала нито веднъж; струваше ми се твърде дръзко.

Вдигнах косата си, тъй като очаквах да го закачи на шията ми, но тя имаше друга идея — закрепи го внимателно върху главата ми. Беше толкова масивно и богато украсено, че приличаше на корона.

Всичките ми прислужнички вдишаха рязко от възторг, а аз спрях да дишам.

Толкова години си бях представяла принц Кларксън като мой съпруг, но никога не го бях възприемала като момчето, което можеше да ме превърне в принцеса. За пръв път осъзнах, че исках и това. Нямах нито полезни връзки, нито купища пари, но имах чувството, че тази роля не само щеше да ми пасне, но и да ми се отдава. Винаги бях вярвала, че ще съм идеалният избор за Кларксън, но може би бях идеалният избор и за монархията.

Вгледах се в огледалото и освен „Шрийв“ след името ми, си представих и „принцеса“ пред него. В този момент пожелах и него, и короната — всичко докрай — повече от всяко.

ТРЕТА ГЛАВА

На сутринта помолих Марта да ми намери панделка за глава, украсена с бижута, и оставих косата си пусната. Едва дочаках закуската от вълнение. Чувствах се много красива и нямах търпение Кларксън да ме види.

Ако се бях сетила, можеше да отида в трапезарията по-рано; за жалост обаче, влязох заедно с няколко други момичета, напълно пропускайки шанса си да привлече вниманието на Кларксън. Стрелвах поглед към кралската маса на всеки няколко секунди, но принцът беше съсредоточен върху закуската си, режеше старателно гофретите и шунката си и от време на време поглеждаше към документите до себе си. Баща му главно пиеше кафе и хапваше по малко, когато откъснеше поглед от четивото си. Предполагах, че и двамата преглеждат един и същи текст, а и щом денят им започваше толкова рано, навярно щеше да е много натоварен. Кралицата я нямаше и макар никой да не произнесе на глас думата „махмурлук“, направо ехтеше от мислите на всички в трапезарията.

След края на закуската Кларксън излезе заедно с краля и двамата се отправиха към работните си места, откъдето управляваха страната ни.

Въздъхнах. Вечерта може би.

Днес в Дамския салон беше тихо. Вече се бяхме опознали една друга и бяхме свикнали да прекарваме времето си заедно. Аз седях при Маделин и Бианка както винаги. Бианка беше от един от съседните окръзи на Хондурагуа и двете се бяхме запознали в самолета. Стаята на Маделин беше до моята и прислужничката й беше почукала на вратата ми още първия ден, за да поиска конци от моите прислужнички. След около половин час Маделин дойде да ни благодари и оттогава се бяхме сближили.

Дамският салон беше място за формиране на кръгове още от самото начало. Бяхме свикнали да се делим на групи в нормалния живот — Тройките тук, Петиците там — така че може би беше напълно естествено същото да се случи и в двореца. И макар да не се

деляхме само по отношение на кастите си, ми се искаше да не го правим изобщо. Нали всички бяхме равни тук, поне до края на играта? Нали преживявахме едни и същи емоции и тревоги?

Макар че точно в момента не преживявахме абсолютно нищо. Направо ми се искаше да се случи нещо, за да има поне за какво да си говорим.

— Някакви новини от дома? — попитах, мъчейки се да подхвани някакъв разговор.

Бианка вдигна поглед.

— Вчера ми писа мама и каза, че Хендли се била сгодила. Можеш ли да повярваш? Все пак напусна двореца само преди седмица?

Маделин наостри уши.

— От коя каста е годеникът ѝ? По-висока ли е от нейната?

— О, да! — засия от вълнение Бианка. — Двойка е! Това ми дава надежда. Преди бях Тройка, но мисълта, че мога да се омъжа за актьор вместо за някой скучен доктор, ми харесва.

Маделин се изкиска и кимна утвърдително.

Аз обаче бях по-сдържана в реакцията си.

— Познавала ли го е преди да дойде в двореца?

Бианка килна глава на една страна, сякаш бях задала нелеп въпрос.

— Едва ли. Все пак тя е била Петица, а той е Двойка.

— Е, май каза, че семейството ѝ били музиканти, така че може да е изнасяла представление пред него — отбеляза Маделин.

— Възможно е — съгласи се Бианка. — Значи, може да са се познавали отпреди това.

— Хм — измънках аз.

— Да не завиждаш? — попита Бианка.

Усмихнах се.

— Не. Щом Хендли е щастлива, се радвам за нея. Просто е малко странно да се омъжиш за непознат човек.

Умълчахме се за малко, преди Маделин да се обади отново.

— А ние не правим ли същото?

— Не! — възкликах аз. — Принцът не е някой непознат.

— Така ли? — предизвика ме Маделин. — Тогава, моля те, кажи ми всичко, което знаеш за него, защото за мен е пълна мистерия.

— Въщност... и за мен — призна си Бианка.

Поех си въздух, за да им представя дългия списък от факти за Кларксън, които знаех... но се оказа, че няма кой знае какво за казване.

— Не твърдя, че знам всичките му тайни, но просто не е някой, срещнат на улицата. Израснали сме с него, чували сме го да говори по бюлетина, виждали сме лицето му стотици пъти. Може и да не знаем всички подробности за него, но аз лично съм си изградила доста ясно впечатление. Не е ли същото и с вас?

Маделин се усмихна.

— Май си права. Все пак не сме дошли, без да знаем дори името му.

— Именно.

Прислужничката беше толкова тиха, че дори не я усетих, докато не зашепна в ухото ми.

— Викат ви за момент, госпожице.

Погледнах я объркано. Не бях направила нищо нередно. Обърнах се към момичетата и свих рамене, после станах и я последвах до вратата.

Щом излязохме в коридора, тя насочи погледа ми към принц Кларксън. Той стоеше с привичната си сдържана усмивка на уста и нещо в ръката си.

— Имах работа в пощенската стая и се оказа, че отговорникът за кореспонденцията е получил това за вас — каза той, подавайки ми пощенски плик, тикнат между два от пръстите му. — Реших, че може да е спешно.

Отидох до него с бърза, но все пак подобаваща на една дама крачка и се пресегнах за писмото. Той се усмихна дяволито и рязко вдигна ръката си във въздуха.

Аз се изкасах и подскочих, мъчейки се да го стигна.

— Не е честно!

— Да ви видим.

Биваше ме в скоковете, но не и на токчета, а дори на тях бях малко по-ниска от принца. Но нямах нищо против да се проваля, защото, докато правех жалките си опити, усетих другата му ръка около кръста си.

Накрая Кларксън ми даде писмото. Беше от Адел, както и бях подозирала. Толкова много хубави дреболийки ми се събираха още от

началото на деня.

— Подстригали сте се.

Вдигнах поглед от писмото.

— Да. — Грабнах дебел кичур от косата си и го прехвърлих през едното си рамо. — Харесва ли ви?

В очите му просветна нещо — не точно палавост, не и точно тайна.

— Да. Много. — С тези думи се обърна и тръгна надолу по коридора, без да погледне назад.

Вярно беше, че имах някаква представа за харектера му. Но сега, когато го опознавах в ежедневния му живот, виждах, че в него има повече, отколкото онова, което познавах от малкия еcran. Но тази мисъл не ме плашише.

Точно обратното — той беше загадка, която нямах търпение да разгадая.

Усмихнах се и отворих писмото още в коридора, отивайки на светло до прозореца.

Сладка моя Амбърли,

Толкова много ми липсваш, че направо ме боли. Боли ме почти колкото от мисълта, че се киприш с чудни рокли и похапваш хубава храна. Дори не мога да си представя какво подушваш! А ми се ще да можех.

Мама едва сдържа сълзите си, като те гледа по телевизията. Изглеждаш като Единица! Ако не знаех кастите на всички момичета, нямаше да повярвам, че не сте от кралското семейство. Не е ли странно? Науми ли си човек, може просто да се преструва, че тези цифри не съществуват. Но пък за теб май наистина не съществуват, нали така, Госпожице Тройка?

А като стана въпрос за това, много ми се иска в семейството ни да имаше някоя забравена Двойка, но ти сама знаеш, че няма. Попитах нашите и те казаха, че сме Четворки още от самото начало, и толкова. Единствените попълнения в семейството ни не са особено изгодни. Не ми се ще да ти казвам и се надявам никой друг да не прочете

това писмо преди теб, но братовчедката Ромина е бременна. Явно е била влюбена в онзи шофьор от Шеста каста, който кара камиона за доставки на семейство Рейк. Сватбата е този уикенд, така че всички си отдъхнаха. Бащата (ох, защо не мога да си спомня името му?) отказва детето му да стане Осмица, а това е похвално, като се има предвид, че на доста по-възрастни от него мъже не би им мигнало окото. И така, съжалявам, че ще пропуснеш сватбата, но всички тук се радваме за Ромина.

Е, такова е семейството ти в момента. Тумба фермери и няколко закононарушители за цвят. А ти просто бъди красивото, любвеобилно момиче, което винаги си била, и принцът задължително ще се влюби в теб, независимо от кастата ти.

Обичаме те. Пиши отново. Липсва ми гласът ти. Тук всичко беше много по-спокойно с теб, а не го бях осъзнала, докато не ни напусна.

Довиждане засега, принцесо Амбърли. И моля те, не забравяй нас, дребните хорица, когато се закичиш с короната!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Марта се беше заела да разплита възлите в косата ми. Въпреки че беше по-къса, сресването ѝ продължаваше да е трудна задача, тъй като беше доста гъста. Тайничко се надявах да ѝ отнеме повече време. Това беше едно от малкото неща, които ми напомняха за вкъщи. Ако затворех очи и задържах дъха си, можех да си представя, че Адел прокарва гребена през заплетените ми кичури.

Докато виждах в спомените си леко сивкавите нюанси на дома ми и чуха тананикането на мама над непрекъснатата шумотевица от товарните бусове, някой почука на вратата, връщайки ме в настоящето.

Синдли се спусна към вратата и веднага щом я отвори, направи реверанс.

— Ваше Височество.

Аз станах и кръстосах ръце пред гърдите си, чувствайки се изключително уязвима. Материята на нощницата ми беше толкова фина.

— Марта — прошепнах притеснено. Тя надникна към мен, прилекнала в реверанс.

— Халатът ми. Моля те.

Марта се втурна да го вземе, а аз обърнах лице към принц Кларксън.

— Ваше Височество. Много мило от ваша страна да ме посетите.

— Изпълних бърз реверанс и отново покрих гърдите си с ръце.

— Питах се дали бихте ми правили компания за късен десерт.

Среща? Канеше ме на среща?

А аз бях по нощница, без грим и с недоресана коса.

— Ами, да се... преоблека ли?

Марта ми подаде халата и аз се загърнах с него.

— Не, и така сте добре — увери ме той, влизайки в стаята ми, сякаш беше негова. Каквато май беше. Зад него Емон и Синдли се изнизаха през вратата. Марта погледна към мен за указание и като ѝ кимнах, последва колежките си.

— Доволна ли сте от стаята си? — поинтересува се Кларксън. —
Доста е малка.

Засмях се.

— Да, предполагам, че ако бях израснала в дворец, и на мен щеше да ми се струва малка. Но всъщност ми харесва.

Той отиде до прозореца.

— Не предлага особен изглед.

— Но пък ми харесва да чувам фонтана. И когато идва някоя кола, долавям хрущенето на чакъла под гумите ѝ. Свикнала съм с голяма шумотевица.

Той направи физиономия.

— Каква шумотевица?

— Музика, ехтяща от високоговорители. Не знаех, че това го няма във всеки град, докато не дойдох тук. И двигатели на камиони и мотори. О, и кучешки лай.

— Каква приспивна песен само — отбеляза той, връщайки се при мен. — Готова ли сте?

Огледах се дискретно за чехлите си, видях ги до леглото и отидох да ги обуя.

— Да.

Той стигна до вратата, после се обърна към мен и ми протегна ръка. Едва сдържах усмивката си, докато вървях към него.

Като че ли не му харесваше да го докосват. Беше ми направило впечатление, че винаги вървеше с ръце зад гърба и отривиста крачка. Дори сега, когато не бързахме за никъде, далеч не се шляеше.

Като се замислих върху тази черта на характера му, отново изпитах приятна тръпка от спомена за закачливото му поведение, когато ми беше донесъл писмото онзи ден, и от това, че сега пак ме допускаше до себе си.

— Къде отиваме?

— На третия етаж има един невероятен салон. С превъзходна гледка към градината.

— Харесвате ли градината?

— Харесва ми да я гледам.

Засмях се, но той остана напълно сериозен.

Стигнахме до две отворени врати и още от коридора усетих свежия въздух. Салонът беше осветен единствено от свещи и имах

чувството, че сърцето ми ще се пръсне от истинско щастие. Дори сложих ръка на гърдите си, за да се уверя, че още е цяло.

Трите огромни прозореца бяха отворени и дългите им пердeta танцуваха с лекия полъх на вятъра. Пред средния прозорец имаше малка масичка с прекрасна ваза и два стола. До нея имаше количка за сервиране с поне осем различни вида десерти.

— Първо дамите — каза той и ме покани до количката.

Не можах да сваля усмивката от лицето си. Двамата бяхме насаме. Той беше приготвил всичко това за мен. Имах чувството, че всичките ми момичешки мечти се събъдаваха.

Опитах да се съсредоточа върху изобилието пред себе си. Имаше шоколадови бонбони, но всичките бяха с различни форми, така че можех само да гадая какъв е пъlnежът им. В задната част на количката бяха струпани миниатюрни пайчета с бита сметана и изкуителен лимонов аромат, а точно пред мен бяха подредени сладкиши от многолистно тесто, поръсени с нещо.

— Не знам какво да си избера.

— Тогава недейте да избирате — каза той, взе една чиния и сложи по едно от всички лакомства в нея. Остави я на масата и издърпа един от столовете. Аз застанах пред него, позволих му да го избута под мен и зачаках да приготви чиния и за себе си.

Когато дойде на масата, отново се разсмях.

— Взехте ли си достатъчно? — пошегувах се.

— Обичам ягодови тарталети — защити се той. Сигурно беше струпал около пет в чинията си. — Е, значи, сте Четворка. И с какво се занимавате? — Той отряза парче от първия си десерт и задъвка.

— Със селскостопанска работа — отвърнах аз, заигравайки се с един от бонбоните.

— Тоест притежавате ферма?

— Нещо такова.

Той оставил вилицата си и впери поглед в мен.

— Дядо ми имаше плантация за добив на кафе. Завеща я на чично ми, тъй като той е най-големият му син, а ние с татко, мама, брат ми и сестрите ми я обработваме — обясних аз.

Той се умълча за момент.

— И... какво точно правите?

Пуснах бонбона в чинията си и прибрах ръце в скута си.

— Главно бера плодовете. И помагам с изпичането на зърната във фабриката ни.

Той мълчеше.

— Някога плантацията е била уединена в планината, но в наши дни покрай нея минават доста пътища. Което улеснява транспортирането на готовия продукт, но пък увеличава смога. Със семейството ми живеем й...

— Спрете.

Забих поглед в ската си. Не можех да променя поминъка си.

— Вие сте Четворка, но вършите работата на Седмица? — попита тихо той.

Кимнах.

— Споменавали ли сте го пред някого?

Замислих се за разговорите ми с другите момичета. Обикновено им позволявах да говорят за себе си. Бях им разказвала за семейството си и обичах да коментираме някои от телевизионните предавания, които гледахме, но като че ли никога не им бях споменавала какво работя.

— Не, не мисля.

Той вдигна поглед към тавана, после го върна към мен.

— Няма да казвате на никого с какво се занимавате. Ако някой попита, семейството ви притежава кафена плантация и вие помагате с управлението ѝ. Говорете, без да конкретизирате, и никога не издавайте, че се занимавате с ръчен труд. Разбрахте ли?

— Да, Ваше Височество.

Той задържа погледа си върху мен за момент, сякаш за да подчертава заповедта си. Но и тя ми беше достатъчна. Никога не бих си позволила да пренебрегна негово нареждане.

Принцът продължи да яде, набождайки десертите си малко по-агресивно отпреди. Аз бях твърде притеснена, за да докосна храната.

— Засегнах ли ви по някакъв начин, Ваше Височество?

Той се поизправи и килна глава насторани.

— Защо, за бога, бихте си помислили такова нещо?

— Струвате ми се... ядосан.

— Момичетата са толкова глупави — измърмори той под носа си. — Не, не сте ме засегнали. Харесвам ви. Защо смятате, че ви поканих тук?

— За да ме сравните с Двойките и Тройките и да затвърдите решението си да ме из pratите вкъщи. — Не бях имала намерение да изричам толкова много. Имах чувството, че най-големите ми тревоги водеха борба за територия в главата ми и едната от тях най-сетне беше прогонена. Отново сведох поглед.

— Амбърли — пророни той. Погледнах го изпод миглите си. На лицето му се появи половинчата усмивка и той протегна ръка през масата. Съвсем предпазливо, сякаш този момент можеше да се спука като балон при допира на грубата ми кожа, сложих ръка в неговата. — Няма да те из pratят вкъщи. Не и днес.

Очите ми се навлажниха, но успях да проглътна сълзите.

— Намирам се в много деликатна ситуация — обясни той. — Просто опитвам да се запозная с положителните и отрицателните характеристики на вариантите, които имам пред себе си.

— И това, че върша работа на Седмица, е от отрицателните, предполагам?

— Абсолютно — отвърна той, но без всякая злонамереност в тона си. — Затова трябва да си остане между нас. — Кимнах леко. — Имате ли други тайни, които искате да споделите с мен?

Той отдръпна ръката си бавно и отново започна да реже десерта си. Постарах се да направя същото.

— Е, вече знаете, че от време на време ми прилошава.

Той се замисли.

— Да. А каква е причината по-точно?

— Не знам. Винаги съм имала главоболия и понякога изпитвам умора. Условията на живот в Хондурагуа не са особено благоприятни.

Той кимна.

— Утре след закуска, вместо да отидете в Дамския салон, ще се явите в медицинското крило. Държа доктор Мишън да ви прегледа. Сигурен съм, че ще ви помогне.

— Разбира се. — Най-сетне успях да отхапя от сладкиша пред себе си и беше толкова вкусен, че ми се прииска да въздъхна от блаженство. Вкъщи рядко имахме десерти.

— Имате братя и сестри, нали?

— Да, един по-голям брат и две по-големи сестри.

Той направи гримаса.

— Явно у вас е... пренаселено.

Засмях се.

— Понякога. С Адел спим в едно легло. Тя е с две години по-голяма от мен. Толкова ми е странно да спя без нея, че понякога струпвам няколко възглавници до себе си, за да се самозалъгвам, че е с мен.

Той поклати глава.

— Но сега разполагате със свое собствено пространство.

— Да, но не съм свикнала. Всичко тук ми е чуждо. Храната е странна. Дрехите ми са страни. Дори миризмите, макар че не мога да определя защо.

Той оставил приборите си на масата.

— Твърдите, че домът ми смърди?

За момент се притесних, че съм го обидила, докато не видях малката закачлива искрица в очите му.

— В никакъв случай! Просто е различно. Явно миризмите на стари книги и окосена трева, и почистващият препарат, който прислужничките използват, се смесват ведно. Направо ми се иска да уловя аромата на двореца в едно шише и да го запазя завинаги.

— Много хора искат да си вземат сувенири от двореца, но за по-странен не съм чувал — коментира ведро той.

— Желаете ли да ви донеса сувенир от Хондурагуа? Имаме първокласна почва.

Той отново опита да потисне усмивката си, като че ли се страхуваше от собствения си смях.

— Много щедро от ваша страна — коментира накрая. — Неприятни ли са ви въпросите ми? Има ли нещо, което искате да знаете за мен?

Опулих очи насреща му.

— Всичко! Кое ви харесва най-много в работата ви? Кои места по света сте посещавали? Участвали ли сте в изковаването на закони? Кой е любимият ви цвят?

Той поклати глава и отново ме удостои с една от съкрушителните си половинчата усмивки.

— Синьо, тъмносиньо. И в общи линии съм посетил всички страни по света. Баща ми държи да познавам обстойно различните култури. Илеа е велика, но млада нация. Следващата стъпка в глобалното ни утвърждаване е съюзяването с по-наложили се страни.

— Той се изкиска мрачно. — Понякога си мисля, че на баща ми му се иска да бях момиче, за да ме омъжи за някой изтъкнат управник и да скрепи връзките ни със страната му.

— Предполагам, на родителите ви им е твърде късно да опитат отново?

Усмивката му помръкна.

— Мисля, че моментът е отминал отдавна.

В твърдението му имаше нещо забулено, но не исках да любопитствам.

— Любимото нещо в работата ми е редът. Някой поставя даден проблем пред мен, аз му намирам решение. Не обичам нещата да остават пренебрегвани или недовършени, макар че такова нещо рядко ми се случва. Аз съм принцът и един ден ще стана крал. Думата ми е закон.

Очите му просветнаха от доволство. За пръв път го виждах да говори толкова разпалено. И го разбирах. Макар и аз самата да не ламтях за власт, съзнавах колко голяма беше притегателната й сила.

Той продължи да се взира в мен и усетих как нещо топло шурва във вените ми. Може би защото бяхме насаме или защото се държеше така самоуверено, но внезапно усетих присъствието му с пълна сила. Имах чувството, че всеки нерв в тялото ми бе прикрепен към всеки нерв в неговото и стаята започва да жужи от странно електричество. Кларксън зарисува кръгове с пръста си по масата, отказвайки да отмести поглед от очите ми. Дишането ми се учести и когато най-сетне сведох поглед до гърдите му, видях, че и с него е така.

Наблюдавах движенията на ръцете му. Изглеждаха решителни, любопитни, чувствени, притеснени... можех да ги опиша по още десетки начини, докато следях как рисуват малки фигури по масата.

Бях си мечтала да ме целуне, разбира се, но целувката рядко беше просто целувка. Несъмнено би хванал ръцете или кръста, или брадичката ми. Сетих се за мазолестите си пръсти и се зачудих какво ли би си помислил, ако го докоснех отново. А точно в момента толкова исках да го докосна.

Той се прокашля и извърна поглед, разваляйки магията.

— Май е най-добре да ви изпратя до стаята ви. Стана късно.

Аз стиснах устни и отместих очи от неговите. Бих дочакала и изгрева с него, ако го поискаше.

Той стана и аз го последвах до коридора. Не знаех как да възприемам късната ни кратка среща. Откровено казано, ми приличаше по-скоро на интервю. При тази мисъл ми стана смешно и той се обърна да ме погледне.

— Кое ви се струва толкова смешно?

Замислих се дали да не си премълча. Но исках да ме опознае, а за целта рано или късно трябваше да преодолея стеснението.

— Ами... — поколебах се аз. „Така се опознават хората, Амбърли. Говорят си.“ — Казахте, че ме харесвате... но не знаете нищо за мен. Така ли се държите с момичетата, които харесвате? Подлагате ги на разпит?

Той врътна очи, не ядосано, но сякаш вече трябваше да съм се досетила.

— Забравяте, че до неотдавна не бях...

Трясъкът на отваряща се врата прекъсна разговора ни. Веднага познах кралицата. Понечих да направя реверанс, но Кларксън ме избута настани в един от другите коридори.

— Не ми бягай! — проехтя гласът на краля по целия етаж.

— Отказвам да говоря с теб, когато си в такова състояние — отвърна кралицата с леко заваляне.

Кларксън ме обви с ръце, сякаш скривайки ме от разиграващата се сцена. Но останах с впечатлението, че прегръдката беше нужна повече на него, отколкото на мен.

— Този месец разходите ти са безобразни! — изрева кралят. — Не може да продължаваш така. Именно това поведение праща страната ни в ръцете на бунтовниците!

— О, не, скъпи ми съпружие — парира го тя с глас, пропит с фалшива любезност. — Ще изпрати теб в ръцете на бунтовниците. И повярвай ми, на никого няма да липсваши.

— Върни се тук, изменническа кучко!

— Портър, пусни ме!

— Ако си мислиш, че можеш да ми навредиш с няколко скъпи рокли, жестоко се лъжеш.

Чу се звук от удар. Кларксън моментално ме пусна. Грабна дръжката на близката врата и я завъртя, но тя се оказа заключена. Пробва следващата, която се отвори. Той ме сграбчи за ръката и ме тикна в стаята, затваряйки вратата зад нас.

Закрачи нервно напред-назад, вкопчил пръсти в косата си, сякаш искаше да я изтръгне от скалпа си. Отиде до дивана, взе една възглавница и я разкъса на парчета. Като приключи с нея, взе втора.

Разби една масичка за кафе.

Запрати няколко вази към каменната рамка на камината.

Раздра пердетата.

Междувременно аз се притисках към стената до вратата, опитвайки да се слея с нея. Може би трябваше да избягам или да извикам помош. Но не смеех да го оставя сам, не и в такова състояние.

Когато гневът му поутихна, Кларксън си спомни, че съм там. Прекоси стаята с яростна крачка и спря пред мен, сочейки в лицето ми с пръст.

— Ако кажеш на някого какво си чула или какво съм направил, кълна се в бог, ще...

Но аз вече клатех глава.

— Кларксън...

Той продължи с насызени от гняв очи.

— Да не си посмяла да кажеш, ясно ли е?

Вдигнах ръце към лицето му и той се отдръпна. Спрях и опитах отново... с още по-бавни движения този път. Бузите му бяха топли, леко изпотени.

— Няма нищо за казване — уверих го.

Дишаše толкова учестено.

— Моля те, седни — подканах го аз. Той се поколеба. — Само за малко.

Той кимна.

Заведох го до един стол и седнах на пода до него.

— Сложи глава между коленете си идишай дълбоко.

Той ме изгледа въпросително, но ме послуша. Аз опрях ръка в тила му, прокарвайки пръсти през косата и надолу по врата му.

— Мразя ги — прошепна той. — Мразя ги.

— Шшш. Опитай да се успокоиш.

Той вдигна поглед към мен.

— Сериозно говоря. Мразя ги. Веднага щом стана крал, ще ги изгоня от двореца.

— Но на различни места — пророних аз.

Той си пое въздух. После се разсмя. Смехът му беше дълбок, искрен, такъв, какъвто човек не можеше да спре, дори да искаше. Значи, умееше да се смее. Просто тази му способност беше скрита, заровена под всичките му чувства и мисли, и задачи. Вече го разбирах истински и никога повече нямаше да приемам усмивките му за даденост. Навярно му костваха толкова много.

— Цяло чудо е, че още не са срутили двореца. — Той въздъхна, най-сетне спокоен.

Рискувайки да го разяря отново, дръзнах да му задам един въпрос.

— Винаги ли е било така?

Той кимна.

— Е, не беше чак толкова зле, когато бях малък. Но вече не могат да се понасят един друг. Така и не разбрах откъде идва всичката тази омраза. Не си изневеряват. Или поне го прикриват добре. Имат всичко, от което имат нужда, а и баба ми ми е казвала, че някога са били силно влюбени. Просто не разбирам.

— В трудно положение сте. И те, и ти. Явно постепенно са стигнали дотук — предположих аз.

— Това ме очаква, значи? Аз ще бъда като него, а съпругата ми — като нея, и в крайна сметка ще се съсирем един друг?

Пресегнах се и отново погалих лицето му. Този път не се отдръпна от ръката ми. Вместо това се притисна към нея. Макар в очите му още да прозираше тревога, като че ли започваше да се успокоява.

— Не. Не си длъжен да се превръщаш в такъв, какъвто не искаш да си. Обичаш реда? В такъв случай си изгради план, подгответи се предварително. Постави си за цел да станеш кралят, съпругът и бащата, който искаш да бъдеш.

Той ме погледна с нещо като съжаление в очите си.

— Симпатично е, че го смяташ за толкова лесно.

ПЕТА ГЛАВА

Никога досега не бях ходила на медицински преглед. Съзнавах, че станех ли принцеса, щях да се подлагам на такъв редовно, а това ме ужасяваше.

Доктор Мишън беше мил и търпелив, но въпреки това ми беше неудобно да се събличам пред непознат. Той премери кръвното ми налягане, направи ми няколко рентгенови снимки и ме прегледа от глава до пети в търсене на нещо нередно.

Тръгнах си от кабинета му напълно изтощена. Естествено, не бях спала добре, а това утежняваше положението допълнително. Принц Кларксън ме беше изпратил до стаята ми с целувка по ръката. А въодушевлението от контакта с него и тревогите заради състоянието, в която го бях видяла, не ми бяха дали да мигна дълги часове.

Влязох в Дамския салон, малко смутена, да погледна кралица Аби в очите. Опасявах се да не видя синина някъде по нея. Разбира се, нямаше да се учудя, ако тя беше ударила краля, а не той нея. Като че ли не исках да знам.

И определено не исках никой друг да узнава.

Нея я нямаше в салона, затова директно се запътих към Маделин и Бианка.

— Здравей, Амбърли. Къде се губиш цяла сутрин? — попита Бианка.

— Пак ли ти беше лошо? — обади се след нея Маделин.

— Да, но вече съм много по-добре. — Не знаех дали трябва да пазя прегледа в тайна, но реших, че е най-добре да съм дискретна засега.

— Хубаво, но пропусна всичко! — Маделин се приведе към мен и зашепна: — Носят се слухове, че Тиа преспала с Кларксън снощи.

Сърцето ми се сви.

— Какво?

— Погледни я. — Бианка надникна през рамо към Тиа, която седеше до прозореца с Пеша и Марси. — Виж колко самодоволно изглежда.

— Това е против правилата — казах аз. — Против закона.

— Не е там въпросът — прошепна Бианка. — *Tu* би ли му отказала?

Замислих се за начина, по който ме беше гледал снощи, за танца на пръстите му по повърхността на масата. Бианка беше права; едва ли бих му отказала.

— Но дали е вярно? Или е просто слух? — Все пак беше прекарал с мен една част от вечерта. Макар и не цялата. Имаше много часове между раздялата ни и закуската.

— Много е мълчалива по темата — оплака се Маделин.

— Е, не е наша работа. — Събрах тестето карти за игра, които бяха разхвърляли по масата, и започнах да ги бъркам.

Бианка отметна глава назад и въздъхна шумно, а Маделин сложи ръка върху моята.

— Напротив. Това променя цялата игра.

— Това не е игра — отвърнах аз. — Не и за мен.

Маделин се канеше да каже още нещо, но вратата се отвори със замах. Кралица Аби застана на входа с бясно изражение на лице.

Ако някъде по нея имаше синина, то определено я беше скрила добре.

— Коя от вас е Тия? — попита кралицата. Всички момичета погледнаха към прозореца, където Тия седеше вцепенена и восьчнобледа. — Е?

Тия вдигна бавно ръка и кралицата тръгна към нея с маршова стъпка и пламтящи очи. Надявах се неизбежното порицание да се състои извън салона. За жалост обаче кралицата имаше други планове.

— Вярно ли е, че си преспала със сина ми? — попита най-безцеремонно тя.

— Ваше Величество, това е просто слух. — Гласът ѝ беше тънък като на мишка, но стаята беше толкова притихнала, че чуха дори дишането на Маделин.

— Който ти дори не си опитала да възпреш!

Тия запелтечи, подхващайки около пет различни изречения, преди да се спре на едно.

— Ако не подклаждате слуховете, те умират сами. Бурното им отричане говори за гузна съвест.

— Е, отричаш ли, или не?

Тия беше попаднала в капан.

— Не съм направила нищо, кралице.

Едва ли имаше значение дали казва истината, или лъже. Съдбата ѝ беше решена още преди да отвори уста.

Кралица Аби сграбчи шепа от косата ѝ и я затегли към вратата.

— Тръгваш си на момента.

Тия изпища от болка, протестирайки.

— Но, Ваше Величество, само принц Кларксън има право да ме изгони. Такива са правилата.

— Те не важат за уличници! — изкрещя в отговор кралицата. Тия се прегъна и залитна, а кралицата буквально я завлачи за косата, изхвърляйки я в коридора. — МАРШ! ОТТУК!

Тя затръшна вратата и веднага се обърна към нас. Обходи с поглед лицата ни, демонстрирайки върховната си власт.

— Нека ви изясня нещо — подхвана тихо тя, носейки се с бавна, едновременно величествена и ужасяваща стъпка покрай столовете и диваните с момичета. — Ако някоя от вас, малки лигли, си въобразява, че може да дойде в дома ми и да отмъкне короната ми, жестоко се лъже.

Тя спря пред групичката момичета до стената.

— И ако смятате, че може да се държите като проститутки и въпреки това да се докопате до трона, ще останете много разочаровани. — Тя забоде пръст в бузата на Пайпър. — Няма да търпя подобно поведение!

Пайпър не реагира на болката от яростния натиск, докато кралица Аби не я отмина.

— Аз съм кралицата. И народът ме обича. Ако искате да се омъжите за сина ми и да живеете в моя дворец, ще бъдете такива, каквите ви наредя. Покорни. Сдържани. И мълчаливи.

Тя стигна до нашата маса и спря пред Бианка, Маделин и мен.

— От сега нататък единствената ви работа е да се появявате там, където ви искам, да се държите като дами, да си седите кротко и да се усмихвате.

В края на речта ѝ очите ѝ срещнаха моите и аз реших, че това е заповед. Затова се усмихнах. Вместо да ми отвърне със същото, кралицата ми удари шамар.

Аз изохках и се свлякох върху масата, откъдето не посмях да помръдна.

— Имате десет минути да се изнесете оттук. Днес ще се храните по стаите си. Не искам и гък да чувам от вас.

Дочух вратата да се затваря, но надникнах, за да се уверя.

— Излезе ли?

— Да. Добре ли си? — попита Маделин и дойде да седне пред мен.

— Имам чувството, че лицето ми се е разцепило надве. — Надигнах се, а болката се разпространи от бузата ми надолу по цялото ми тяло.

— О, боже! — проплака Бианка. — Вижда се отпечатъкът от ръката й.

— Пайпър? — провикнах се аз. — Къде е Пайпър?

— Тук съм — обади се тя през сълзи. Станах, а тя вече вървеше към мен.

— Боли ли те лицето? — попитах я.

— Малко. — Тя докосна с пръсти нараненото място. Нокътят на кралицата се беше отбелязал като полумесец върху кожата й.

— Има малък отпечатък, но ще се скрие с грим.

Тя се хвърли в ръцете ми и двете се прегърнахме.

— Какво я е прихванало? — чудеше се Нова, изричайки на глас мислите на всички ни.

— Може би чувства нужда да защитава семейството си — предположи Скай.

Кордей изпуфтя.

— Нали сме я виждали как пие. И сега надуших алкохол.

— Винаги е изглеждала толкова мила по телевизията. — Келса беше обвила тялото си с ръце, объркана от преживяното.

— Чуйте — казах аз, — една от нас ще разбере какво е да си кралица. Дори отстрани се вижда на какво напрежение е подложена. — Спрях, за да потрия бузата си с ръка. Кожата пареше. — Засега е най-добре да не се навъртаме около нея. И предлагам да не споменаваме за случилото се пред Кларксън. Не мисля, че ако говорим лошо за майка му, независимо от постъпката й, ще е от полза за която и да е от нас.

— И какво, да се преструваме, че нищо не е било ли? — възмути се Нийма.

Аз съвсем рамене.

— Не мога да ви принудя. Но аз така ще сторя.

Притиснах Пайпър към себе си и всички се умълчахме. Бях се надявала да се сближа с момичетата покрай сходните ни музикални вкусове или взаимното гримиране. Не бях очаквала общият ни страх да ни обедини като сестри.

ШЕСТА ГЛАВА

Реших да не го питам. Ако принц Кларксън имаше интимни отношения с Тиа, така или иначе не исках да знам за тях. А ако нямаше и го попитах, щях да разруша доверието помежду ни, преди изобщо да сме го съградили. Най-вероятно беше просто мълва, несъмнено пусната от самата Тиа, за да наплаши останалите момичета. И ето докъде я доведе това.

На подобни сплетни не биваше да се обръща внимание.

На пулсиращата болка в лицето си обаче не можех да не обръщам внимание. Часове, след като кралицата ме беше зашлевила, бузата ми още беше червена и пареше.

— Да подменим торбичката с лед, госпожице — каза Емон.

— Благодаря ти — отвърнах аз и й подадох старата.

Като се прибрах в стаята си, умолявайки прислужничките ми за нещо против болката, те попитаха коя от участничките ми беше посегнала, обещавайки веднага да издадат на принца. Няколко пъти ги уверих, че не е било нито едно от момичетата. Никоя прислужница не би го направила. А знаеха, че съм прекарала цялата сутрин в Дамския салон, което оставяше само един възможен извършител.

Не ме попитаха. Сами се досетиха кой е бил.

— Докато взимах леда, подочух, че следващата седмица кралицата щяла да отиде на почивка сама — каза Марта, седнала на пода до леглото ми. Аз бях седнала с лице към прозореца и в полезрението ми поравно влизаха оградната стена на двореца и откритото небе.

— Така ли?

Тя се усмихна.

— Говори се, че многото посетители влияели зле на нервите ѝ, затова кралят я помолил да си почине.

Брътнах очи. Първо ѝ крещи, че си купувала скъпи рокли, после я праща на почивка. Не че се оплаквах. Точно в момента седмица без нея ми звучеше чудесно.

— Боли ли още? — попита ме тя.

Извърнах поглед и кимнах.

— Не се беспокойте, госпожице. До довечера болката ще е отшумяла.

Искаше ми се да й кажа, че не болката ме измъчва. Най-много ме тревожеше фактът, че случилото се беше едва първият знак за това, че животът като принцеса щеше да е напрегнат в най-добрая случай. В най-лошия щеше да е ужасяващ.

Направих си равносметка какво знам. Кралят и кралицата се бяха обичали някога, но сега едва сдържаха ненавистта си един към друг. Кралицата беше пияница и стискаше короната със зъби и нокти. Кралят беше на ръба на нервен срив. А Кларксън...

Кларксън се стараеше да изглежда смирен, спокоен, сдържан. Но под тази му маска се криеше детски смях. И когато рухна пред мен, беше цяло чудо, че успя да събере всички парчета от себе си.

Не че аз самата не знаех какво е страдание. Трудех се до капване. Понасях нечовешки жеги. И макар че положението ми на Четворка трябваше да ми предлага известна сигурност, живеех на ръба на мизерията.

А сега ме очакваше ново предизвикателство. Стига, разбира се, принц Кларксън да избере мен.

Но за да ме избере, трябваше първо да ме обикне, нали така? А това несъмнено щеше да е достатъчна компенсация.

— За какво мислите, госпожице? — попита Марта.

Усмихнах се и сложих ръка върху нейната.

— За бъдещето. Което май е безсмислено. Каквото има да става, ще стане.

— Много сте мила, госпожице. Голям щастливец ще е, ако избере вас.

— И аз ще съм щастливка, ако ме избере.

Вярно беше. Той съчетаваше всичко, мечтано от мен. Плашеше ме обаче онова, което носеше със себе си.

* * *

Даника нахлузи поредния чифт от обувките на Бианка.

— Точно по мярка са ми! Добре, ще взема тези, а ти вземи моите сини.

— Дадено. — Бианка стисна ръката на Даника, усмихната до уши.

Никой не ни беше нареджал да не стъпваме в Дамския салон до края на седмицата, но всички момичета взехме единодушно решение да не го правим. Вместо това се събирахме на групички и прескачахме от стая в стая, изprobвайки дрехите си една на друга и бърборейки както винаги.

Но не съвсем. В отсъствието на кралицата момичетата се превърнаха в... ами, в момичета. Всички се държаха по-спокойно. Вместо да се тревожим за етикета и да спазваме поведение на истински дами, си позволявахме да бъдем момичетата, които бяхме, преди имената ни да бъдат изтеглени за участие, момичетата, които бяхме у дома.

— Даника, мисля, че сме почти един и същ размер. Обзала гам се, че имам рокли, които биха отивали на тези обувки — обадих се аз.

— Май ще се възползвам. Ти имаш страхотен гардероб. Същото важи и за Кордей. Виждала ли си какви рокли ѝ шият прислужничките ѝ?

Въздъхнах. Не знаех как го постигат, но прислужничките на Кордей караха платовете да стоят така, както не бях виждала другаде. Роклите на Нова също изпъкваха. Чудех се дали бъдещата принцеса щеше да има право сама да избира прислужничките си. Разчитах толкова много на Марта, Синдли и Емон, че не можех да си представя живота в двореца без тях.

— Знаете ли кое е странното? — попитах аз.

— Кое? — отвърна Маделин, ровейки из кутията с бижута на Бианка.

— Един ден няма да е така. В крайна сметка някоя от нас ще остане тук сама.

Даника седна при мен на масата на Бианка.

— Знам. Смяташ ли, че и на това се дължи поведението на кралицата? Може би е самотна.

Маделин поклати глава.

— Аз мисля, че просто си е такава. Може да си кани колкото иска гости. Може да настани в двореца цяло друго семейство, ако ѝ скимне.

— Не и ако кралят възразява — отвърна Даника.

— Вярно е. — Маделин продължи да ровичка из кутията. — Не мога да го разбера този крал. Като че ли е дистанциран от всичко. Дали и Кларксън ще стане такъв?

— Не — отговорих аз с усмивка. — Кларксън е друг човек.

Никой не добави нищо, а като вдигнах поглед, Даника ме посрещна с дяволита усмивка.

— Какво?

— Здравата си хълтнала — каза тя така, сякаш почти ми съчувстваше.

— Какво имаш предвид?

— Влюбена си в него. Даже утре да разбереш, че хобито му е да рита кутрета, пак ще го гледаш с влажни очи.

Поизопнах гърба си.

— Възможно е да ме вземе за своя съпруга. Не е ли редно да го обичам?

Маделин се изкиска, а Даника продължи в същия дух.

— Е, да, но има нещо друго. Имам чувството, че цял живот си била влюбена в него.

Изчерьвих се и опитах да не мисля за онзи случай, когато бях откраднала дребни пари от портмонето на мама, за да си купя пощенска марка с неговия образ. До ден-днешен я пазех върху парче груба хартия, с която си отбелязвах книгите.

— Уважавам го — отбраних се аз. — Все пак той е принцът.

— Повече от това е. Би поела куршум вместо него, ако се наложи.

Не отговорих.

— Наистина би! О, боже!

Станах от масата.

— Отивам да взема няколко от роклите. Ей сега се връщам.

Опитах да не се плаша от мислите в главата си. Защото, ако трябваше да избирам между него и себе си, едва ли щях да поставя себе си на първо място. Той беше принцът и животът му беше безценен за страната ни. Но най-вече — безценен за мен.

Прогоних мисълта.

Пък и едва ли някога щяхме да изпаднем в подобна ситуация.

СЕДМА ГЛАВА

Винаги ми отнемаше известно време да се приспособя към заслепяващите прожектори в студиото. Като добавим и тежестта на украсената с тежки мъниста рокля, която прислужничките ми бяха настояли да нося за *Илейския осведомителен бюлетин*, часът, който ме очакваше, ми се струваше непоносим.

Новият водещ интервюираше момичетата. Все още бяхме достатъчно, че да ме пропуска, а за момента именно това беше целта ми. Но ако трябваше да получа въпрос от някого, предпочитах да е от Гаврил Фадей.

Предишният кралски говорител, Бартън Алори, се оттегли от сцената в ноцта, когато бяха обявените имената на кандидатките в новия Избор, споделяйки момента със заместника си, когото той лично беше изbral. Двайсет и две годишният Гаврил беше потомък на многоуважаван род Двойки и се харесваше на всеки с пленителното си излъчване. Тъжно ми беше да се разделя с Бартън... но не чак толкова.

— Лейди Пайпър, според вас каква трябва да е основната роля на бъдещата принцеса? — попита Гаврил, разкривайки ослепително белите си зъби. Маделин ме сръчка с лакът.

Пайпър му отвърна с очарователна усмивка и си пое гълтка въздух. И още една. После тишината стана натрапчива.

Чак тогава осъзнах, че всички трябва поне малко да се боим от този въпрос. Стрелнах очи към кралицата, която щеше да се качи на самолета веднага след края на предаването. Тя наблюдаваше Пайпър, предизвиквайки я да каже нещо, при положение че ни бе наредила да си мълчим.

Надникнах към екрана и страхът по лицето ѝ ме порази.

— Пайпър? — прошепна Пеша до нея.

Накрая Пайпър поклати глава.

В очите на Гаврил си личеше, че търси начин да спаси положението, да спаси *нея*. Бартън несъмнено щеше да има мигновено решение на проблема. Гаврил беше твърде неопитен.

Вдигнах ръка и Гаврил обърна благодарен поглед към мен.

— Онзи ден говорихме толкова дълго по въпроса, че явно Пайпър просто не знае откъде да започне. — Засмях се и няколко от другите момичета последваха примера ми. — Всички сме единодушни, че най-голям е дългът ни към принца. Служейки на него, служим на Илеа. Да, звучи странно, но изпълнявайки нашата роля, помагаме на принца да изпълнява своята.

— Добре казано, лейди Амбърли. — Гаврил се усмихна и премина към следващия си въпрос.

Не погледнах към кралицата. Вместо това се съсредоточих върху правилната си стойка, тъй като усещах наченките на ново главоболие. Може би се дължеше на стреса? Но ако случаят беше такъв, защо понякога главата ме болеше без всякаква причина?

На екраните видях, че камерите не бяха насочени към мен, нито дори към моя ред, затова си позволих да избърша плахо челото си. Поне усещах, че кожата на ръцете ми започваше да омеква. Искаше ми се да отпусна глава в тях, но беше изключено. Дори да не ме засягаше кой какво ще си помисли, роклята ми нямаше да ми позволи да се прегъна толкова.

Затова изпънах гръб и се съсредоточих върху дишането си. Упоритата болка нарастваше, но аз си наложих да запазя стойката си. И преди бях преборвала неразположението си, и то при много по-тежки обстоятелства. „Това не е нищо — повтарях си. — От мен се очаква единствено да седя на мястото си.“

Имах чувството, че интервюто продължава цяла вечност, макар че Гаврил още не беше говорил с всички момичета. Най-накрая изключиха камерите. Но в този момент си спомних, че ме чакаше още работа. Трябваше да изтърпя и вечерята, преди да се върна в стаята си, а тя обикновено траеше цял час.

— Добре ли си? — загрижи се Маделин.

Кимнах.

— Сигурно съм уморена.

Чу се смях и двете обърнахме глави към звука. Принц Кларксън разговаряше с момичетата от предния ред.

— Харесва ми прическата му тази вечер — коментира Маделин.

Той прекъсна разговора си с момичетата и заобиколи тълпата, вперил поглед в мен. Щом наближи, изпълних скромен реверанс, а той

сложи ръка на кръста ми, обръщайки и двама ни с гръб към останалите в студиото.

— Лошо ли ти е?

Въздъхнах.

— Опитах да го прикрия. Главата ми пулсира от болка. Просто трябва да полегна.

— Хвани ме под ръка. — Той ми подаде лакътя си и аз го обвих с ръка. — Усмихвай се.

Повдигнах крайчетата на устните си. Макар и да не ми беше до усмивки, близостта му улесняваше задачата.

— Много любезно от ваша страна да ме удостоите с присъствието си — каза той с достатъчно висок глас, че и останалите момичета да чуят. — Опитвам да си спомня кой десерт предпочитахте.

Не му отговорих, но задържах щастливото си изражение, докато излизахме от студиото. Веднага щом прекрацихме прага, усмивката ми посърна, а като стигнахме дъното на коридора, Кларксън ме вдигна на ръце.

— Да те водим при доктора.

Стиснах очи. Отново започваше да ми се гади и цялото ми тяло се обливаше в студена пот. Но се чувствах много по-удобно в обятията му, отколкото на стол или легло. Независимо от люшкането, това, че можех да отпусна глава на рамото му, беше най-хубавото нещо на света.

В медицинското крило ни посрещна друга сестра, но и тя беше също толкова грижовна, докато помагаше на Кларксън да ме сложи в леглото и да пъхне възглавница под краката ми.

— Докторът спи — каза сестрата. — Цялата минала нощ и почти цял ден изражда бебетата на две прислужнички. Две момченца едно след друго! Само с петнайсет минути разлика.

Усмихнах се на хубавата новина.

— Няма нужда да го беспокоите — уверих я. — Имам само главоболие и то ще мине само.

— Глупости — обади се Кларксън. — Помолете някоя прислужница да донесе вечерята ни тук. Ще изчакаме доктор Мишън.

Сестрата кимна и се отправи към вратата.

— Не беше нужно — прошепнах аз. — Докторът е имал тежка смяна, а аз ще се оправя и без негова помощ.

— Би било проява на небрежност, ако не ти подсигура най-добрите грижи.

Съзнанието ми опита да придае романтично звучене на думите му, но май по-скоро се чувстваше задължен. И въпреки това можеше да се върне при останалите. Вместо това обаче той избра да остане с мен.

Почоплих вечерята си, тъй като не исках да изглеждам груба, но все още ми се гадеше от главоболието. Медицинската сестра ми донесе някакво лекарство и докато доктор Мишън се появи с мокра от душа коса, се чувствах много по-добре. Вече усещах болката в главата си като тъничък пулс вместо като кънтяща камбана.

— Съжалявам за забавянето си, Ваше Височество — каза той с поклон.

— Няма нищо — увери го принц Кларксън. — Хапнахме прекрасна вечеря във ваше отсъствие.

— Как е главата ви, госпожице? — Доктор Мишън хвана китката ми с пръсти, за да измери пулса ми.

— Много по-добре. Сестрата ми даде някакво лекарство, което веднага ми помогна.

Той извади малко фенерче от джоба си и светна в очите ми с него.

— Може би трябва да ви изпиша нещо за ежедневен прием. Знам, че опитвате да овладявате главоболието, след като започне, но вероятно има как да го предотвратим. Не мога да ви гарантирам нищо, но ще се постараю да ви помогна.

— Благодаря. — Сключих ръце в скуга си. — Как са бебетата? Докторът засия.

— Чудесни. Здрави и дебели.

Усмихнах се, мислейки за двата нови живота, родени днес в двореца. Дали децата нямаше да станат най-добри приятели? И да израснат, разказвайки на всички историита за това как са се родили през толкова малко време едно от друго?

— А като стана дума за бебета, бих искал да обсъдим наблюденията ми от прегледа ви.

Радостта напусна лицето ми, напусна цялото ми тяло. Изправих се в леглото и стиснах зъби. По изражението му си личеше, че ме очаква тежка присъда.

— Тестовете показват натрупване на няколко вида токсини в кръвта ви. Щом стойностите са толкова високи седмици, откакто напуснахте окръга си, предполагам, нивата са били още по-сериозни, докато сте живели там. Организмите на някои хора се справят с токсините. Тялото се приспособява и може да не получи никакви увреждания. Ако съдя по онова, което ми разказахте за семейството си, явно двама от неговите членове са имали този късмет. Но една от сестрите ви страда от носни кръвоизливи, нали така?

Кимнах.

— А вие редовно имате главоболие?

Кимнах отново.

— Подозирам, че тялото ви не успява да се пребори с токсините. От тестовете и информацията, която ми споделихте, си вадя заключението, че вероятно пристъпите на умора, гадене и болка ще продължат и занапред, навсярно до края на живота ви.

Въздъхнах. Е, това не беше по-лошо от настоящото ми състояние. Пък и то като че ли не отблъскващо Кларксън.

— Но имам основание да се опасявам и за репродуктивното ви здраве.

Вперих недоумяващ поглед в него. С периферното си зрение видях как Кларксън се размърдва неспокойно в стола си.

— Но... но защо? Майка ми е родила четири деца. А и двамата с баща ми произлизат от многочленни семейства. Аз просто се уморявам по-лесно, това е.

Доктор Мишън остана сдържан, делови, сякаш не обсъждахме най-личните елементи от живота ми.

— Да, но макар генетиката да оказва своето влияние, ако съдя по резултатите от тестовете, тялото ви би било... неблагоприятна среда за развитието на ембрион. А заченете ли, детето ви може да е... — той спря и стрелна очи към принца, преди да ги върне към мен — ... негодно за някои функции.

Някои функции. Тоест недостатъчно интелигентно, недостатъчно здраво, недостатъчно пригодно за принц.

Стомахът ми се стегна.

— Сигурен ли сте? — попитах вяло аз.

Кларксън гледаше доктора в очакване на отговора му. Явно информацията беше важна за него.

— Това ще е най-добрият сценарий. В случай че изобщо засенете.

— Извинете ме. — Скочих от леглото и изтичах до тоалетната при входа на медицинското крило, където се заключих в една от кабинките и най-накрая изхвърлих всичко, натрупано в тялото ми.

ОСМА ГЛАВА

Мина седмица. Кларксън дори не ме поглеждаше. Бях съкрущена. Колко наивно се бях самозалъгвала, че е възможно да съм с него. След като бяхме преодолели първоначалната неловкост, беше правил всичко възможно да ме вижда, да се грижи за мен.

Но очевидно това беше в миналото.

Бях сигурна, че съвсем скоро Кларксън ще ме изпрати у дома. След известно време сърцето ми щеше да се възстанови. Ако имах късмет, щях да се запозная с друго момче. Но какво щях да му кажа? Това, че не бях способна да родя достоен наследник на трона, беше нещо теоретично, далечна перспектива. Но мисълта, че не бях способна да родя дори най-обикновено дете, беше непоносима.

Хранех се само когато знаех, че някой ме гледа. Спях единствено когато умората ме надвиваше. Тялото ми не го беше грижа за мен, така че не виждах причина мен да ме е грижа за него.

Кралицата се върна от почивката си, бюлетините продължиха, дните на безкрайно седене като кукла се нежеха един след друг. Нищо нямаше смисъл за мен.

Сега седях до прозореца в Дамския салон. Слънцето ми носеше спомени за Хондурагуа, макар че там въздухът беше по-сух. Молех се, умолявах бог да накара Кларксън да ме изпрати у дома. Срамувах се да пиша на семейството си и да им съобщя лошата новина, но контактите ми с всички тези момичета, решени да се издигнат в обществото, влошаваха положението. Аз самата имах ограничения. Не можех да се надявам на подобно нещо. Поне ако бях вкъщи, нямаше да ми се налага да мисля за това.

Маделин се появи зад мен и ме погали по гърба.

— Добре ли си?

Успях да извикам вяла усмивка на лицето си.

— Просто съм уморена. Нищо ново.

— Сигурна ли си? — Тя приглади роклята си с ръка и седна. —

Струващ ми се... променена.

— Какво искаш да постигнеш в живота си, Маделин?

— В какъв смисъл?

— В този. Какви са мечтите ти? Ако можеш да извлечеш всичко от живота, какво би си пожелала?

Тя се усмихна замечтано.

— Да съм новата принцеса, разбира се. С тонове почитатели и партита всеки уикенд... и Кларксън до мен. Ти не би ли си пожелала същото?

— Прекрасна мечта. А ако трябваше да поискаш *най-малкото* от живота, какво би било то?

— Най-малкото? Защо му е на някого да иска най-малкото? — Тя се усмихна широко, шегувайки се, макар и да не разбираше въпроса ми.

— Но нали трябва да имаш поне най-основното? Минимума, който животът трябва да ти даде? Прекалено ли е да искаш професия, която не мразиш, или човек, когото да обичаш истински? Прекалено ли е да искаш дете? Дори такова, което хората биха нарекли недъгаво? Не може ли поне това да имам? — Гласът ми пресекна и покрих устата си с пръсти, сякаш малките ми кости можеха да спрат болката.

— Амбърли? — прошепна Маделин. — Какво има?

Поклатих глава.

— Нищо, просто ми е нужна почивка.

— Не бива да стоиш тук. Хайде, ще те изпратя до стаята ти.

— Кралицата ще се ядоса.

Тя се изкиска.

— Че тя кога не е ядосана?

Въздъхнах.

— Когато е пияна.

Този път смехът на Маделин беше по-ведър, по-искрен и тя покри устата си, за да не привлече нежелано внимание. Реакцията ѝ ме ободри малко и когато тя стана, я последвах с нови сили.

Не ме разпитва повече, но съзnavах, че вероятно щях да ѝ кажа, преди да си тръгна от двореца. Искаше ми се да споделя с някого.

Като стигнахме до стаята ми, се обърнах и я прегърнах. Не я пуснах дълго време, а тя не ме пришпори. В този момент взимах най-малкото, което животът ми предлагаше.

Отидох до леглото си, но преди да се пъхна в него, паднах на колене и сключих ръце в молитва.

— Прекалено много ли искам?

* * *

Мина още една седмица. Кларксън елиминира две момичета. От все сърце се бях надявала да съм сред тях.

Зашо не ме беше изпратил вкъщи?

Знаех, че Кларксън има трески за дялане, но не вярвах, че е жесток човек. Не вярвах, че е способен да ме дразни с позиция, която никога не можех да спечеля.

Имах чувството, че живея на сън, че участвам в играта по принуда, като призрак, прокълнат да изживява последните си стъпки отново и отново. Светът ми изглеждаше като сянка на самия себе си, а аз блуждаех в него, безучастна и грохнала.

Не след дълго момичетата престанаха да ме разпитват. От време на време усещах тежестта на погледите им върху себе си. Но вече бях поставила голямо разстояние помежду ни и явно усещаха, че няма смисъл да го извързват. Изпаднах от полезрението на кралицата... от това на всички останали, но не възразявах да остана сама с грижите си.

Сигурно щях да продължа така до края. Един ден обаче, ден, също толкова сив и изтощителен като всички отминали, бях толкова потънала в собствената си меланхолия, че не усетих кога трапезарията се е опразнила. Не виждах нищо около себе си, докато от отсрещната страна на масата не се появи нечий костюм.

— Болна си.

Вдигнах очи към тези на Кларксън, но веднага ги отдръпнах.

— Не, просто се чувствам по-отпаднала от обичайното.

— Отслабнала си.

— Казах ви, от умора е.

Той бълсна с юмрук по масата и аз подскочих, вдигайки трескав поглед към лицето му. Нехаещото ми сърце не знаеше как да откликне.

— Не си уморена. Измъчващ се — заяви твърдо той. — Разбирам зашо, но трябва да го преглътнеш.

Да го преглътна? Да го преглътна?

Очите ми плувнаха в сълзи.

— Как може да сте толкова безсърдечен, когато знаете какво преживявам?

— Безсърдечен? — изплю той. — Правя ти услуга, опитвам се да те измъкна от дупката, в която си попаднала. Ще се убиеш, ако продължаваш така. И какво ще докажеш с това? Какво ще постигнеш, Амбъри?

Колкото и сурови да бяха думите му, гласът му сякаш галеше името ми.

— Тревожиш се, че няма да имаш дете? Е, и? Ако си мъртва, няма да имаш никакъв шанс. — Той хвана чинията ми, все още пълна с шунка, яйца и плодове, и я бутна към мен. — Яж.

Избърсах сълзите от очите си и вперих поглед в земята. Стомахът ми се разбунтува дори при вида на храната.

— Много е мазно. Няма да го понеса.

Той ме доближи и попита с нисък глас:

— Какво би понесла?

Свих рамене.

— Хляб може би.

Кларксън се изправи и щракна с пръсти, привиквайки келнера.

— Ваше Височество — поздрави го той с дълбок поклон.

— Отиди до кухнята и донеси хляб за лейди Амбъри. Няколко вида.

— Незабавно, сър. — Той се обърна и излезе от трапезарията почти на бегом.

— И донеси малко масло, за бога! — провикна се след него Кларксън.

Обля ме още една вълна на срам. Сякаш не беше достатъчно, че провалях шансовете си с неща, независещи от мен, ами и се унижавах с такива, които зависеха от мен.

— Чуй ме — прикани ме тихо той. Съумях да вдигна очи към него. — Не прави така повече. Не се затваряй в себе си.

— Да, сър — пророних аз.

Той поклати глава.

— За теб съм Кларксън.

Вложих цялата си енергия, за да се усмихна.

— Трябва да си безупречна, разбираш ли? Трябва да си образцова кандидатка. Доскоро не намирах за нужно да ти го казвам,

но сега ми се струва наложително: не давай на никого причина да се съмнява в пригодността ти.

Гледах го смаяно. Какво говореше? Ако разсъдъкът ми беше по-бистър, сигурно щях да попитам.

Прислужникът се върна за отрицателно време с поднос, отрупан с питки, кифлички и филии, а Кларксън отстъпи назад.

— До скоро! — Поклони се и си тръгна със сключени зад гърба си ръце.

— Това устрои ли ви, госпожице? — попита прислужникът и аз провлачих уморените си очи към храната.

Кимнах, взех една питка и отхапах от нея.

* * *

Странно е да откриеш колко си важен за хора, за които си смятал, че не си толкова важен. Или че бавният ти разпад може да има своето отражение върху друг човек.

Когато помолих Марта да ми донесе купа ягоди, очите ѝ се насълзиха. Когато се разсмях на една от шегите на Бианка, забелязах, че Маделин ахна от изненада, преди да се присъедини. А Кларксън...

Единственият друг случай, в който го бях виждала толкова разстроен, беше онази нощ, когато бяхме видели родителите му да се карат, а това ме беше навело на мисълта, че бурният му изблиг на емоции беше израз на дълбоките му чувства към тях. Тревогата му по мен... е, не така си мечтаех да ми демонстрира привързаността си към мен. Но явно беше такъв човек.

Същата нощ, когато се пъхнах под завивките, си обещах две неща. Първо, щом Кларксън го беше толкова грижа за мен, трябваше да спра да гледам на себе си като на жертва. От сега нататък щях да участвам дейно в играта. Второ, повече никога нямаше да давам повод на Кларксън Шрийв да се разстройва така.

Светът му беше като буря.

Аз щях да съм спокойната ѝ сърцевина.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Червено — настоя Едън. — Изглеждате зашеметяващо в червено.

— Но не трябва да е обикновено червено. Може би нещо потъмно, винено например. — Синдли извади друга рокля, много потъмна от първата.

Въздъхнах от възхищение.

— Тази ще е.

Нямах темперамента на някои от другите момичета и не бях Двойка, но започвах да си мисля, че имаше и други начини да изпъкна. Бях решила, че е време да спра да се обличам като принцеса и да започна да се обличам като кралица.

Не ми беше трябало много, за да забележа, че между двете имаше тънка граница. Участничките в Избора носеха облекла с цветни мотиви и рокли от ефирни платове. Тези на кралицата от своя страна подчертаваха облика й, бяха дръзки и внушителни. Моята личност не беше такава, но поне тоалетите ми можеха да са.

Освен това се стараех да променя поведението си.

Ако в Хондурагу ме бяха попитали кое е по-трудно — да пека кафе в жегата по цял ден или да поддържам правилна стойка в продължение на десет часа, щях да посоча първия отговор. Но вече започвах да се замислям.

Целях да овладея тънкостите, неназовимите неща, които хората от Първа касти съчетаваха в себе си. Тази вечер исках да изглеждам като очевидния избор пред камерите на осведомителния бюлетин. А може би, ако изглеждах така, щях и да се чувствам така.

Всеки път, изпитах ли съмнение, мислите ми политаха към Кларксън. Помежду ни не се беше случило нещо голямо, определящо, но споходеше ли ме тревогата, че не съм достойна за короната, се сещах за малките неща. Беше казал, че ме харесва. Беше ме помогнал да не се затварям в себе си. Може да се беше отдалечил от мен, но и се беше върнал. А всичко това ми даваше надежда. Затова облякох

виненочервената си рокля, изпих едно хапче, за да предотвратя главоболието, и се приготвих да дам най-доброто от себе си.

* * *

Не ни бяха дали сценарий за тази вечер. Явно това беше част от изпитанието, начин да се отселят момичетата, които можеха да мислят в движение. Затова останах разочарована, когато бюлетинът приключи, без да получим шанс да се изкажем. Повтарях си, че това не трябва да ме притеснява. Щяха да ми се разкрият и други възможности. Но докато всички останали въздъхнаха от облекчение, аз оклюмах.

Кларксън тръгна към мен и аз веднага се оживих. Сигурно щеше да ме покани на среща. Знаех си! Знаех си!

Но той спря при Маделин. Прошепна нещо в ухото ѝ и тя се изкиска, кимвайки ентузиазирано. Той я покани да тръгне пред него, но преди да я последва, се наведе назад и изшушука до бузата ми:

— Изчакай ме.

После си тръгна, без да погледне назад. Не че имаше нужда.

* * *

— Сигурна ли сте, че не искате нищо друго, госпожице?

— Да, Марта, благодаря. Нямам нужда от нищо.

Приглуших светлината в стаята си, но не съблякох роклята. Хрумна ми да изпратя някоя от прислужничките за десерт, но предположих, че вече е ял.

Не знам защо, но ме обливаше топлина, сякаш кожата ми се опитваше да ми каже, че тази вечер ще е важна за живота ми. Исках да е съвършена.

— Но нали ще изпратите някого да ме извика после? Не бива да оставате сама цяла нощ.

Пресегнах се да хвана ръцете ѝ и тя не се поколеба да ми ги подаде.

— Веднага щом принцът си тръгне.

Марта кимна и стисна ръцете ми, преди да излезе от стаята.

Изтичах в банята, пооправих косата си, измих зъбите си и подръпнах ролята си оттук-оттам. Трябаше да се успокоя. Всеки сантиметър от кожата ми беше пробуден, очакващо го.

Седнах пред масата, съсредоточавайки се върху пръстите, дланите, китките си. Лактите, раменете, врата. Опитвах да отпусна тялото си част по част. Естествено, всичко се обезсмисли напълно, когато Кларксън почука на вратата.

Не изчака отговора ми. Направо влезе. Станах, за да направя реверанс, но видях нещо в очите му, което ме обърка. Гледах го как прекосява бавно стаята, вторачил поглед в мен.

Сложих ръка на корема си, мъчейки се да укротя пеперудите, развилини се вътре. Те обаче отказваха да ми се подчинят.

Без да каже и дума, той вдигна ръка до бузата ми, отмести косата ми назад и опря пръсти в брадичката ми. На лицето му изплува загадъчна усмивка и той се приведе към мен.

През годините си бях представляла стотици първи целувки с Кларксън. Очевидно мечтите ми бяха твърде скромни.

Той пое контрол върху тялото ми, притискайки ме към себе си. Очаквах да допусна някоя неловка грешка, но незнайно как ръцете ми се озоваха в косата му, вкопчиха се в него, както той се беше вкопчил в мен. Тялото му се преви напред, а моето последва извивката му, изненадвайки ме приятно с начина, по който се допълвахме.

Изживявах истинско щастие. Изживявах любов. Това бяха думи, за които само бях чувала и чела, а сега... сега научавах и значението им.

Когато накрая се откъсна от мен, в стомаха ми вече нямаше подивели пеперуди, нито нервни тикове. По кожата ми пулсираше съвършено ново чувство.

И двамата дишахме учестено, но това не му попречи да проговори.

— Тази вечер беше прелестна. Трябаше да ти го кажа. — Плъзна пръсти надолу по ръцете ми, по ключиците ми и ги зарови в косата ми. — Просто прелестна.

Целуна ме още веднъж и се запъти към вратата, спирайки колкото да ме погледне на излизане.

Отидох с унесени стъпки до леглото и се хвърлих върху него. Хрумна ми да извикам Марта, за да ми помогне със съблиchanето на

роклята, но се чувствах толкова красива, че просто си останах с нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин кожата ми изтръпваше най-ненадейно. Всяко движение, всяко докосване, всеки полъх на въздуха — всичко съживяваше онова топло чувство из цялото ми тяло и мислите ми отплаваха към Кларксън.

На закуска погледите ни се срещнаха два пъти и изражението му беше все толкова доволно. Имах чувството, че над нас кръжи пленителна тайна.

Макар че никоя от нас не знаеше дали слуховете за Тия са верни, реших да си извлека поука от изгонването й и да не споделям с никого за снощицата случка. А този факт правеше спомена още по-мил, свещен дори, и аз го пазех в себе си като съкровище.

Единственото лошо нещо в целувката на Кларксън беше това, че превръщаше всеки момент далеч от него в непоносим. Имах нужда да го видя отново, да го докосна отново. Ако някой ме попиташе какво бях правила цял ден, нямаше да успея да отговоря. Всеки мой дъх принадлежеше на Кларксън и всичко друго беше без значение, докато не се върнах в стаята си и не започнах да се обличам за вечеря, сдържайки бурното си вълнение единствено благодарение на мисълта, че съвсем скоро щях да го видя.

Естествено, прислужничките ми се бяха настроили на вълната на новия вид, към който се стремях, и тазвечерната ми рокля беше още по-красива от предишната. Беше с меден цвят, висока талия и разкроена долна част. Струваше ми се твърде официална за вечеря, но въпреки това се чувствах прекрасно в нея.

Заех мястото си в трапезарията, изчервявайки се, когато Кларксън ми намигна. Щеше ми се осветлението да беше по-силно, за да можех да видя лицето му по-добре. Завиждах на момичетата в другия край на стаята, където гаснещата дневна светлина проникваше през прозорците и се разливаше по раменете им.

— Пак гледа лошо — изшушкуя Келса, обръщайки се към мен.

— Кой?

— Кралицата. Виж я само.

Надникнах към главната маса. Келса беше права. Кралицата изглеждаше така, сякаш дори въздухът я дразнеше. Набоде резен картоф с вилицата си, погледна го и го тръсна обратно в чинията.

Няколко от момичетата подскочиха от острия звук.

— Какво ли се е случило? — прошепнах аз.

— Не мисля, че се е случило каквото и да било. Просто е от онези хора, които не могат да са щастливи. Дори през седмица да я изпращаше на почивки кралят, пак нямаше да е достатъчно. Няма да се успокои, докато всички не изчезнем от двореца. — Келса видимо презираше кралицата и злобното й поведение. Разбирах я, естествено. Но самата аз не можех да я намразя заради Кларксън.

— Питам се как ли ще постъпи, когато Кларксън направи своя избор — зачудих се на глас аз.

— Дори не ми се мисли. — Келса отпи от чашата си с газирано ябълково вино. — Тя е единственото нещо, което ме отблъскава от него.

— Не се притеснявай — пошегувах се аз. — Дворецът е достатъчно голям, за да я избягваш през повечето дни, ако решиш.

— Колко вярно! — Тя се озърна наоколо, за да се увери, че никой не ни подслушва. — Дали тук има тъмница, в която да я тикнем?

Не можах да сдържа смеха си. Ако нямаха дракони в клетки, и тя можеше да изиграе тази роля.

Всичко се случи изключително бързо, каквато вероятно беше и целта. Пред очите ми всички прозорци се пръснаха почти едновременно, разбити от предметите, които влетяха в трапезарията. Стъклата се посипаха по земята и няколко от момичетата изпищяха, а един от летящите предмети уцели Нова в главата. Тя се долепи до масата, стисната тялото си с ръце, а някои опитаха да надникнат през изпочупените прозорци, за да видят какво става долу.

Погледнах към странните неща, обсипващи пода на трапезарията. Приличаха на грамадни тенекиени консерви. Присвих очи, мъчейки се да разчета написаното върху най-близката до мен, но в същия момент една от кутиите в близост до вратата избухна, изпълвайки помещението с дим.

— Бягайте! — изкрещя Кларксън на фона на още един взрив. — Излизайте!

Независимо от разногласията им, кралят сграбчи ръката на кралицата и я извлечи от стаята. Видях две момичета да препускат към

средата на трапезарията, но Кларксън ги отпрати към вратата.

За секунди помещението потъна в черен дим, който, в комбинация с ужасените писъци, замъгли разсъдъка ми. Обърнах се, търсейки с поглед момичетата до себе си. Нямаше ги.

Бяха избягали, разбира се. Завъртях се отново, но пушекът ме погълна мигновено. Къде беше вратата? Вдишах дълбоко в опит да се успокоя, а вместо това се нагълтах с отровен въздух. Усетих, че не поемам в дробовете си най-обикновен дим. Много пъти бях стояла край огньове на открито и това... това не беше същото. Тялото ми като че ли искаше да си почине. Знаех, че нещо не е наред. Трябваше да се боря за живота си.

Усетих как ме обзема паника. Просто трябваше да се ориентирам. Масата. Ако успеех да намеря масата, оставаше само да побягна надясно. Размахах ръце край себе си, кашляйки заради погълнатия газ. Препънах се и се бълснах в масата, която не се намираше на очакваното място. Но не ме беше грижа — и това ми стигаше. Дланите ми попаднаха върху чиния, още пълна с храна, и ги пълзнах по дължината на масата, събаряйки чаши и столове по пътя си.

Нямаше да се справя.

Не можех да дишам и се чувствах толкова уморена.

— Амбърли!

Вдигнах глава, но не виждах нищо.

— Амбърли!

Стоварих юмрук върху масата и се закашлях от усилието. Не го чух отново, а и не виждах нищо друго, освен дим.

Отново затропах по масата. Отново нищо.

Опитах пак и този път юмрукът ми попадна върху нечия ръка.

Намерихме се един друг и той ме задърпа нанякъде.

— Хайде — каза с мъка, докато ме влечеше след себе си. Имах чувството, че стаята няма край, докато рамото ми не се бълсна в касата на вратата. Кларксън ме държеше за ръка, дърпайки ме напред, а аз исках единствено да си почина. — Не. Ела с мен.

Продължихме надолу по коридора, където видях няколко от момичетата да лежат на пода. Някои се мъчеха да си поемат въздух, а поне две от тях бяха повърнали от отровния газ.

Кларксън ме заведе зад последното момиче и двамата паднахме на земята заедно, дишайки с пълни гърди чистия въздух. Едва ли нападението — а бях сигурна, че е било именно такова — беше продължило повече от две-три минути, но имах чувството, че съм пробягала цял маратон.

Лежах в доста болезнена поза върху ръката си, но нямах сили да помръдна. Кларксън не се движеше, но виждах, че гърдите му се надигат и спадат. След малко се обърна към мен.

— Добре ли си?

Впргнах всички сили, за да му отговоря.

— Ти спаси живота ми. — Поех си въздух. — Обичам те.

Множество пъти си бях представяла как изричам тези думи, но никога в подобна ситуация. Въпреки това нямах енергия да съжалявам, а просто се унесох в сън, докато тропотът на препускащите стражи отекваше в ушите ми.

* * *

Като се събудих, имаше нещо залепнало на лицето ми. Опипах го и установих, че е кислородна маска, като онази, която бях видяла, когато бяха спасили Саманта Рейл от пожара.

Обърнах глава надясно и видях, че се намирам точно до бюрото, където обикновено седеше сестрата, и вратата на медицинското крило. Почти всички легла от другата ми страна бяха заети. Не можех да преценя колко от момичетата бяха тук, което пък ме накара да се замисля колко ли от тях бяха добре... и дали нямаше смъртоносно пострадали.

Опитах да седна с надеждата да видя повече. Щом се понадигнах, Кларксън ме видя и тръгна към мен. Не се чувствах замаяна, нито задъхана, затова свалих маската от лицето си. Неговите движения също бяха забавени и явно още се бореше с ефекта от отровния газ. Когато най-сетне ме достигна, седна на ръба на леглото ми и заговори тихо.

— Как се чувствуаш? — Гласът му беше като чакъл.

— Какво... — Опитах да прочистя гърлото си. — Какво значение има? Не мога да повярвам, че се върна за мен. Тук има двайсет и

няколко мои заместнички. Ти си само един.

Кларксън протегна ръка към моята.

— Не бих казал, че си заменима, Амбърли.

Стиснах устни, опитвайки да сдържа сълзите си. Наследникът на трона се беше изложил на опасност заради мен. Чувството, придружаващо тази мисъл, беше почти непоносимо красиво.

— Лейди Амбърли — каза доктор Мишън, минавайки покрай леглото ми. — Радвам се да ви видя будна.

— Добре ли са останалите момичета? — попитах аз и гласът ми прозвучва някак чуждо.

Двамата с Кларксън се спогледаха бегло.

— Възстановяват се. — Криеха нещо от мен, но щях да мисля за това по-късно. — Вие обаче извадихте голям късмет. Негово Височество е извел пет момичета от трапезарията, включително вас самата.

— Принц Кларксън е смел мъж. Съгласна съм. Наистина имам късмет. — Ръката ми още беше в неговата, затова го стиснах леко.

— Да — отвърна доктор Мишън — но ще си позволя да попитам дали тази смелост е била основателна?

И двамата извърнахме очи към него, но не аз, а Кларксън проговори.

— Моля?

— Ваше Височество — отвърна тихо той — несъмнено знаете, че баща ви не би одобрил отданеността ви на недостойно за вас момиче.

Щеше да ме заболи по-малко, ако ме беше ударил.

— Шансовете да роди ваш наследник са, меко казано, оскудни. А рискувахте живота си, за да я спасите! Още не съм съобщил на краля какво е състоянието й, тъй като се надявах, че ще проявите благоразумието да я изпратите вкъщи веднага след като научихте новината. Но ако това продължава, съм длъжен да го осведомя.

Последва дълга пауза, преди Кларксън да отговори.

— Неприятно ми е да го кажа, но няколко от момичетата се оплакаха, че сте си позволили някои волности, докато сте ги преглеждали днес — заяви студено той.

Докторът присви очи.

— Какво...?

— А и една от тях ми сподели, че сте прошепнали нещо крайно неприлично в ухото й, но коя точно беше? Е, май няма значение.

— Никога не бих...

— Въпросът е друг. Аз съм принцът. Думата ми не подлежи на обсъждане. И ако дори загатна, че сте докосвали момичетата по непрофесионален начин, като нищо ще се озовете пред стрелковия отряд.

Сърцето ми препускаше. Исках да го спра, да му кажа, че не е нужно да заплашва когото и да било. Несъмнено имаше и други начини да се справим с проблема. Но знаех, че сега не е моментът да се обаждам.

Доктор Мишън прегълтна сухо, а Кларксън продължи:

— Ако цените живота си, ви съветвам да не се месите в моя. Ясно ли е?

— Да, Ваше Височество — отвърна доктор Мишън и дори вметна един бърз поклон.

— Отлично. Е, в какво състояние е лейди Амбърли? Може ли да отиде в стаята си, за да отпочине по-пълноценено?

— Веднага ще изпратя някоя сестра да я прегледа.

Кларксън махна с ръка и докторът си тръгна.

— Представяш ли си каква наглост? Май ще трябва да се отърва от него.

Опрях длан в гърдите на Кларксън.

— Не. Не, моля те, не го наранявай.

Той се усмихна.

— Имах предвид да го уволня от двореца и да му намеря работа другаде. Много от управниците предпочитат да имат личен доктор. Такава позиция би му паснала отлично.

Въздъхнах от облекчение. Интересуваше ме единствено да няма жертви.

— Амбърли — прошепна той. — Знаеше ли, че не можеш да имаш деца, преди той да ти го съобщи?

Поклатих глава.

— Боях се да не е така. Случва се на много момичета от моя окръг. Но едната ми сестра и брат ми имат деца. Надявах се и аз да имам това щастие.

Гласът ми пресекна и той опита да ме успокои.

— Сега не мисли за това. Ще дойда да те видя по-късно. Трябва да поговорим.

Той ме целуна по челото, и то в медицинското крило, пред очите на всички. Всичките ми тревоги се стопиха, макар и за момент.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Имам една тайна за теб.

Събудих се от шепота на Кларксън в ухoto ми. Дори не се стреснах, сякаш тялото ми го беше усетило предварително. Гласът му ме разбуди нежно, никога досега не се бях събуждала с такова блаженство.

— Така ли? — Разтрих очи и видях дяволитата му усмивка.

Той кимна.

— Да ти я кажа ли? — Изкисках се в отговор и той отново приведе глава към ухoto ми. — Ти ще си следващата кралица на Илеа.

Отдръпнах се, за да го погледна в очите, търсейки познатата шеговита искра в погледа му. Но всъщност никога не го бях виждала по-спокоен.

— Искаш ли да ти кажа откъде знам? — Личеше си колко е доволен, че е успял да ме изненада така.

— Да, ако обичаш — пророних аз, все още в пълно недоумение.

— Дано ми простиш за малките изпитания, на които те подложих, но от доста време знам какво търся. — Той се пообърна към мен и аз седнах в леглото, за да съм с лице към него. — Косата ти ми харесваше.

Докоснах я инстинктивно.

— Какво имаш предвид?

— Нямаше й нищо, като беше дълга. Помолих няколко момичета да подстрижат техните, но ти беше единствената, която ми даде повече от сантиметър-два.

Взирах се изумено в него. Какво значеше всичко това?

— А когато дойдох да те взема за първата ни среща... помниш ли? — Разбира се, че помнех. — Нарочно закъснях, за да съм сигурен, че си се приготвила за лягане. Ти попита дали да се преоблечеш, а когато казах, че няма нужда, не спори с мен. Тръгна такава, каквато си. Другите ме изгониха в коридора, за да се преоблекат. Вярно, бързи бяха, но все пак...

Замислих се върху двете му наблюдения, но бързо си признах:

— Все още не разбирам.

Той се пресегна да вземе ръката ми.

— Виждала си родителите ми. Карат се за глупости. Вгълбени са до смърт в публичния си имидж. И макар той да е важен за страната, лошото е, че това им поведение пречи и на малкото спокойствие, което можеха да имат, да не говорим за щастиято им. Ако те помоля нещо, правиш го за мен. Не си суетна. Достатъчно сигурна си в себе си, за да ме поставиш преди външния си вид, преди всичко. Знам го от начина, по който приемаш всяка моя молба. Но не е само това...

Той си пое дълбока глътка въздух и впери поглед в ръцете ни, сякаш обмисляше дали да продължи.

— Запази тайните ми, а те уверявам, че ако се омъжиш за мен, ще има още много за пазене. Не ме съдиш и не се плашиш лесно. Умееш да ме успокояваш. — Погледът му се изкачи до очите ми. — Имам отчайваща нужда от спокойствие. И мисля, че ти си единственият ми шанс да го получа.

Усмихнах се.

— Сърцевината на бурята ти.

Той въздъхна облекчено.

— Да.

— С радост бих изпълнявала тази роля в живота ти, но има една малка спънка.

Той сбърчи чело.

— Кастата ти?

За това бях забравила напълно.

— Не. Бездетността ми.

— О, това ли? — Въпросът му прозвуча едва ли не шеговито. —

Не ме е грижа.

— Но на теб ти трябва наследник.

— Защо? За да продължи рода? Тук говорим за син. Ами ако успеем да направим само едно дете и то е дъщеря? Тя няма как да наследи короната. Не смяташ ли, че има резервни варианти?

— Но аз искам деца — промълвих.

Той сви рамене.

— Никой не е казал, че няма да имаш. На мен лично децата не са ми слабост. Но май за това са бавачките.

— Пък и домът ти е толкова голям, че няма да ги чуваш дори.

Кларксън се засмя.

— Вярно е. Но както и да е, това не е проблем за мен.

Говореше толкова спокойно, толкова безгрижно, че му повярвах и тежестта на всички тези тревоги падна от плещите ми. Очите ми плавнаха в сълзи, които не си позволих да пророня. Щях да ги запазя за по-късно, когато останех насаме.

— Истинският проблем за мен е кастата ти — призна си той. — Е, не за мен, а за баща ми. Ще ми е нужно време да измисля решение на въпроса, тоест Изборът може да продължи още доста време. Но не унивай — каза той, привеждайки се към мен — ти ще си моя съпруга.

Прехапах долната си устна, твърде щастлива, за да повярвам, че това се случваше наистина.

Той пъхна един кичур коса зад ухото ми.

— Ти ще си единственото нещо на този свят, което ще бъде истински мое. И ще те издигна на толкова висок пиедестал, че абсолютно всички ще те боготворят.

Поклатих глава, замаяна от щастие.

— Не знам какво да кажа.

Той ме целуна бързо.

— Упражнявай се да казваш „да“. Искам да си готова, когато моментът настъпи.

Опрахме челата си едно в друго и помълчахме за момент. Не можех да повярвам какво ми се случва. Беше изрекъл всички думи, които някога се бях надявала да чуя от устата му: *кралица, съпруга, моя*. Мечтите, живели досега в сърцето ми, се сбъдваха.

— А сега трябва да поспиш. Днешното нападение беше едно от най-жестоките дотук. Искам да се възстановиш напълно.

— Разбира се — отвърнах аз.

Той погали с пръст бузата ми, доволен от отговора ми.

— Лека нощ, Амбърли.

— Лека нощ, Кларксън.

Той си тръгна, а аз отново се зарових под завивките, макар и да знаех, че е изключено да заспя, при положение че сърцето ми биеше с двойна скорост, а през ума ми прелитаха всички онези неща, които можеше да ни донесе бъдещето.

Станах бавно и отидох до бюрото. Сещах се само за един начин да излея цялото си щастие.

Скъпа ми Адел,
Можеш ли да пазиш тайна?

**ПРИНЦЪТ
НОВЕЛА ЗА ИЗБОРА**

ПРЕДГОВОР КЪМ „ПРИНЦЪТ“

Първият главен герой от света на Избора, в чиито мисли влязох, беше Максън. От творческа гледна точка в съзнанието ми изникнаха множество въпроси за нашия красив принц. Защо не знаеше името на което и да е от момичетата, които пристигнаха в двореца? Все пак това е голямо събитие за него — странно е, че е останал толкова непросветен. И защо от веселяк, разсмиващ всички, се превърна в толкова избухлива личност? Трансформацията наистина е значителна. И, разбира се, какво си е помислил, когато е видял Америка за първи път?

До този момент бях влизала в умовете на седмина герои от Избора. Ако трябва да бъда честна, с Максън ми беше най-лесно. Независимо от грижите му и откъслечните му изблици на гняв, той споделяше с мен най-отзовчиво, по-отзовчиво дори от Америка. По този начин улесни съществено работата ми на разказвач и затова ще го обичам винаги.

Кийра

ПЪРВА ГЛАВА

Кръстосвах из стаята, мъчейки се да разсея напрежението, обзело тялото ми. Когато Изборът беше нещо далечно — епизод от бъдещето — звучеше вълнуващо. Но сега? Е, вече не бях толкова сигурен.

Населението беше преброено, цифрите — проверени множество пъти. Дворцовият персонал получаваше новите си назначения, подготвяха се дрехи и стаи за новите ни гости. Събитието набираше инерция, запленяващо и ужасяващо в същото време.

За момичетата процесът започваше веднага щом попълниха молбите си за участие — дотук навярно хиляди го бяха сторили. За мен започваше тази вечер.

Бях на деветнайсет. Възраст за женитба.

Спрях пред огледалото, за да проверя отново вратовръзката си. Тази вечер щяха да ме наблюдават повече очи от обикновеното и трябваше да изглеждам като самоуверения принц, който всички очакваха да видят на сцената. Вратовръзката ми си беше добре, затова се отправих към кабинета на баща ми.

Имах за поздрав на съветниците и познатите стражи по пътя ми. Трудно ми беше да си представя, че след по-малко от две седмици коридорите щяха да се напълнят с момичета. Почуках на вратата решително, както ме беше учили баща ми. Имах чувството, че вечно имаше нови и нови уроци за мен.

Чукай на вратата с авторитетност, Максън.

Спри да крачиш насам-натам, Максън.

Бъди по-бърз, по-умен, по-добър, Максън.

— Влез.

Пристигах в кабинета и баща ми отлепи за кратко очи от отражението си, за да ме погледне.

— А, ето те и теб. Майка ти ще дойде след малко. Готов ли си?

— Разбира се — отвърнах аз. Нямаше друг приемлив отговор.

Той протегна ръка, взе някаква малка кутия и я сложи пред мен на бюрото си.

— Честит рожден ден.

Разкъсах сребристата опаковъчна хартия и отворих черната кутийка. Вътре имаше нови копчета за ръкавели. Вероятно беше твърде погълнат от работата си, за да помни, че ми беше подарил същото за Коледа. Може би това се дължеше на короната. Сигурно и аз щях да повтарям подаръците си за сина ми, когато станех крал. Естествено, за да стигна дотам, първо трябваше да си намеря съпруга.

Съпруга. Повъртях думата в устата си, без да я изговарям на глас. Чувствах я твърде чужда.

— Благодаря, сър. Ще си ги сложа още сега.

— Трябва да изглеждаш възможно най-добре тази вечер — заяви той, откъсвайки се от огледалото. — Изборът ще е в мислите на всеки.

Отвърнах му със стегната усмивка.

— Включително в моите. — Замислих се дали да не му призная колко се притеснявах. Все пак и той беше минал през същото. Вероятно и него го бяха измъчвали съмнения едно време.

Явно тревожността беше намерила израз върху лицето ми.

— Разсъждавай позитивно, Максън. Предстои ти развлекателно събитие — приканни ме той.

— Така е. Просто съм малко изненадан от бързия развой на нещата. — Съсредоточих се в прокарването на металните украшения през дупките на ръкавите ми.

Той се засмя.

— На теб ти се струва бърз, но на мен ми отне години.

Присвих очи, вдигайки поглед от ръкавите си.

— Какво искаш да кажеш?

В този момент вратата се отвори и влезе майка ми. Както винаги, лицето на баща ми грейна при вида ѝ.

— Амбърли, изглеждаш ослепително — каза той, спускайки се да я посрещне.

Тя се усмихна по обичайния си начин, сякаш не можеше да повярва, че някой би я забелязал, и го прегърна.

— Не прекалено ослепително, надявам се. Не бива да привличам излишно внимание. — Тя пусна баща ми и дойде да ме прегърне силно. — Честит рожден ден, сине.

— Благодаря, мамо.

— Съвсем скоро ще получиш подаръка си — прошепна тя и пак се обърна към баща ми. — Готови ли сме?

— Разбира се. — Той ѝ предложи лакътя си и тя пъхна ръка в свивката му, а аз тръгнах по петите им. Както винаги.

* * *

— Още колко остана, Ваше Височество? — попита ме един репортер. Светлината на камерите нагряваше лицето ми.

— Този петък ще изтеглим имената, а момичетата ще пристигнат в двореца следващия петък — отговорих аз.

— Притеснявате ли се? — попита някой друг.

— За това, че ми предстои да се оженя за момиче, което още не съм срецнал? Нищо работа. — Намигнах и из публиката ми се разнесе смях.

— Изобщо ли не сте напрегнат, Ваше Височество?

Отказах се да остроумница и просто отговорих на въпроса по най-общ начин с надеждата, че този път съм улучил правилната насока.

— Точно обратното, много се вълнувам. — Така да се каже.

— Сигурни сме, че ще сте отличен съпруг, сър. — Нечия светкавица ме заслепи.

— И още как! — провикна се някой друг.

Свих рамене.

— Знам ли. Коя здравомислеща жена би ме взела?

Отново се чу смях и реших, че моментът е подходящ да се изнеса.

— Простете, но ни гостуват членове на семейството и не желая да съм груб.

Обърнах гръб на репортерите и фотографите и си поех дълбока глътка въздух. Цялата вечер ли щеше да протече така?

Огледах Балната зала — масите, покрити с тъмносини покривки, ярките светлини, изтъкващи разкоша — и осъзнах, че нямаше измъкване. Високопоставените лица бяха струпани в единния край на помещението, репортерите — в другия; нямаше място, където да се усамотя. Като се имаше предвид, че приемът се организираше в моя

чест, не беше ли редно аз да решавам как ще протече? Но май никога не се получаваше така.

Тъкмо се изпълзвах от тълпата, когато ръката на баща ми ме връхлетя откъм гърба и стисна рамото ми. Натискът и внезапната му појва ме изправиха на нокти.

— Усмихни се — нареди ми той под носа си, извръщайки глава към група специални гости, и аз му се подчиних.

Мярнах Дафни, дошла от Франция с баща си. По щастливо стечение на обстоятелствата приемът съвпадаше с момента, в който башите ни трябваше да се срещнат, за да обсъдят настоящото търговско споразумение между страните ни. Тъй като Дафни беше дъщеря на френския крал, пътищата ни често се пресичаха и тя беше единственият човек извън моето семейство, когото познавах малко по-добре. Радвах се да видя поне едно познато лице в цялата зала.

Кимнах ѝ и тя вдигна чашата си с шампанско.

— Не бива да отговаряш на всеки въпрос с такъв сарказъм. Ти си коронован принц. Трябва да демонстрираш авторитет. — Ръката му стискаше рамото ми по-силно от необходимото.

— Съжалявам, сър. Но тъй като сме на парти, реших, че...

— Е, съркал си. Очаквам от теб по-сериозно отношение, докато дойде време за бюлетина.

Той спря намясто и се обърна с лице към мен, вливайки сиви, нетрепващи очи в моите.

Усмихнах се отново, знаейки, че го интересува мнението на гостите.

— Разбира се, сър. Допуснах грешка.

Той освободи рамото ми и доближи чаша с шампанско към устните си.

— Доста такива ти се насьбраха.

Рискувах да надникна към Дафни и врътнах очи, а тя откликна със смях, разбирайки ме отлично. Кралят проследи погледа ми до другия край на стаята.

— Винаги е била красавица. Жалко, че не може да участва в лотарията.

Свих рамене.

— Мила е. Но никога не съм изпитвал чувства към нея.

— Хубаво. Би било изключително глупаво от твоя страна.

Направих се, че не съм чул обидата му.

— Пък и очаквам с нетърпение да срещна подходящите кандидатки.

Той се нахвърли на темата, като отново ме поведе напред.

— Крайно време е да направиш някои значими избори в живота си, Максън. Качествени. Несъмнено смяташ методите ми за твърде строги, но държа да проумееш колко отговорна е позицията ти.

Сдържах въздишката, която се надигаше в гърдите ми. *Опитвал съм да вземам решения. Но ти ми нямаш доверие.*

— Не се беспокой, татко. Приемам избора на съпруга крайно сериозно — отвърнах аз с надеждата, че тонът ми е достатъчно убедителен.

— Въпросът не опира само до това да намериш жена, с която да се разбирате. Да вземем двама ви с Дафни за пример. Големи сте другарчета, но тя би била пълна загуба на време. — Той отпи още гълтка шампанско, помахвайки на някого зад гърба ми.

Отново изкривих лицето си в подходящо изражение. Разговорът тръгваше в неприятна посока, затова бръкнах в джобовете си и обходих с пръсти тясното пространство.

— Май е най-добре да обърна внимание на гостите ни.

Той махна небрежно с ръка, съсредоточавайки се върху питието си, и аз побързах да се отдалеча. Колкото и да го въртях в главата си, не разбирах значението на коментара му. Нямаше причина да говори така грубо за Дафни, при положение че дори не участваше в играта.

Балната зала кипеше от вълнение. Хората ме уверяваха, че цяла Илеа очаквала този момент с нетърпение: тържественото приветстване на новата принцеса, тръпката от предстоящото ми възкачване на трона. За пръв път усещах цялата енергия и се опасявах, че ще ме смачка.

Стиснах ръцете на безброй хора и приех с благодарност цял куп ненужни подаръци. Тихомълком разпитах един от фотографите за обектива му, после продължих да целувам бузите на роднини, приятели и голям брой съвършено непознати хора.

Накрая успях да се усамотя за момент. Плъзнах поглед из тълпата, сигурен, че присъствието ми беше необходимо на едно или друго място. Очите ми попаднаха на Дафни и тя тръгна към мен. Имах огромното желание да проведа поне един човешки разговор, но явно това щеше да почака.

— Забавляваш ли се? — попита мама, изниквайки на пътя ми.

— Изглеждам ли ти така, сякаш се забавлявам?

Тя прокара ръце по и бездруго съвършеното ми сако.

— Да.

Усмихнах се.

— Това е идеята.

Тя килна глава настрани и по лицето ѝ се появи ласкова усмивка.

— Ела с мен за момент.

Предложих ѝ лакътя си и тя с радост наниза ръка на него, после излязохме в коридора, съпроводени от щракане на фотоапарати.

— Може ли следващата година да организираме по-скромно тържество? — попитах аз.

— Едва ли. Дотогава почти със сигурност ще си женен. Съпругата ти вероятно ще иска да отбележите подобаващо първата ви година заедно.

Свъсих вежди, жест, който ми се разминаваше пред нея.

— Може пък да предпочита спокойствието.

Тя се засмя тихо.

— Съжалявам, скъпи, но всяко момиче, което вписва името си за участие в Избора, търси изход именно от спокойствието.

— И с теб ли беше така? — почудих се на глас. Никога не обсъждахме появата ѝ в двореца. Темата поставяше странна граница помежду ни, която уважавах: аз бях отгледан в двореца, но тя беше избрала да заживее тук.

Тя спря и се обърна с лице към мен, дарявайки ме с топла усмивка.

— Влюбих се в лицето, което виждах по телевизията. Бленувах за баща ти, както сега хиляди момичета бленуват за теб.

Представих си я като младо момиче в Хондурагуа със сплетена на плитка коса, вперило поглед във въжделения образ на телевизионния еcran. Представих си я дори как въздъхва, заговореше ли той.

— Всички момичета си мечтаят да станат принцеси — добави тя.

— Да намерят своя любим и да носят корона... само за това можех да мисля в седмицата, преди да изтеглят имената. Не съзнавах, че всъщност е много по-сериозно. — Лицето ѝ притъмня леко. — Дори не си бях представяла под какво напрежение ще съм и колко ще ми

липсва личното време. Но важното е, че се омъжих за баща ти и родих теб. — Тя погали бузата ми. — Така се събъднаха всичките ми мечти.

Усмихна ми се, без да откъсва поглед от мен, но забелязах, че в ъгълчетата на очите ѝ започват да натежават сълзи. Трябаше да продължа разговора ни.

— Значи, не съжаляваш за нищо?

Тя поклати глава.

— За абсолютно нищо. Изборът промени живота ми, и то по възможно най-добрая начин. И именно за това искам да поговоря с теб.

Присвих очи насреща ѝ.

— Не разбирам.

Тя въздъхна.

— Някога бях Четворка. Работех във фабрика. — Тя разпери ръце пред себе си. — Пръстите ми бяха сухи и напукани, а под ноктите ми вечно имаше мръсотия. Нямах ценни контакти, нито високо обществено положение, изобщо нищо, с което да заслужа принцеската корона... а виж ме сега.

Продължавах да я гледам все така недоумяващо.

— Максън, това е подаръкът ми за теб. Обещавам да направя всичко възможно да видя момичетата през твоите очи. Не през тези на кралица или майка, а през твоите. Дори да се спреш на момиче от ниска каста, дори другите да я смятат за безполезна, винаги ще се вслушвам в твоите причини да я избереш. И ще направя всичко по силите си да те подкрепям.

След кратък размисъл проумях какво ми казваше.

— Да разбирам ли, че баща ми не е имал такава подкрепа? Нито пък ти?

Тя изправи рамене.

— Всяка от участничките ще има своите положителни и отрицателни качества. Някои ще съсредоточат вниманието си върху най-лошото в избраниците ти и най-доброто в отхвърлените, а ти ще се чудиш защо са толкова тесногръди. Но искам да знаеш, че аз съм до теб, какъвто и избор да направиш.

— Винаги си била до мен.

— Вярно е — потвърди тя, хващайки ръката ми. — И знам, че скоро някое момиче ще ме извести на заден план, както и трябва да бъде. Но любовта ми към теб никога няма да се промени, Максън.

— Нито моята към теб. — Надявах се да усеща искреността в гласа ми. Нищо не можеше да помрачи безусловното преклонение, което изпитвах към нея.

— Знам. — Тя ме подръпна леко и двамата се отправихме към залата.

Докато прекрачвахме прага, посрещнати от усмивки и аплодисменти, обмислях думите на майка си. Тя беше най-великодушният човек, когото познавах. Именно тази ѝ черта се стремях да развия в собствения си характер. А ако това беше подаръкът ѝ към мен, то навярно великодушието ѝ щеше да ми е по-необходимо, отколкото предполагах в момента. Майка ми не правеше нищо без причина.

ВТОРА ГЛАВА

Гостите се задържаха до много по-късно, отколкото ми се струваше подобаващо. Явно това беше поредното нещо, с което трябваше да се примиря: никой не искаше да си тръгва от празненство в двореца. Дори когато обитателите на двореца го искаха.

Поверих доста почерпения сановник от Германската федерация на грижите на един страж, благодарих на всички кралски съветници за подаръците им и целунах ръка на почти всяка дама, влязла през вратите на двореца. В моите очи дългът ми тук беше изпълнен и просто исках да прекарам няколко часа на спокойствие. Но докато опитвах да се изплъзна на неуморните купонджии, за мое щастие ме спряха чифт тъмносини очи.

— Цяла вечер ме избягваш — каза Дафни със закачлив тон и melodичният ѝ акцент погъделичка ухoto ми. В говора ѝ открай време имаше нещо музикално.

— В никакъв случай. Просто беше малко по-пренаселено, отколкото бях очаквал. — Надникнах към шепата останали гости, които явно възнамеряваха да посрещнат изгрева през прозорците на двореца.

— Баща ти обича пищните празненства.

Засмях се. Дафни като че ли разбираще толкова много от нещата, които никога не бях изричал на глас. Понякога това ме притесняваше. Колко ли виждаше в очите ми сега, без да съзнавам?

— Този път май надмина себе си.

Тя сви рамене.

— Само до следващия път.

Умълчахме се, макар че усещах желанието ѝ да продължим разговора. Тя прехапа долната си устна и прошепна:

— Може ли да поговорим на четири очи?

Кимнах, предложих ѝ ръка и я поведох към един от салоните надолу по коридора. Тя мълчеше, сякаш пазеше думите си за момента, в който затворих вратите зад нас. Макар и често да говорехме насаме, поведението ѝ този път ме караше да се чувствам неспокоен.

— Не ме покани на танц — отбеляза накрая тя видимо засегната.

— Не съм танцувал изобщо. — Баща ми беше настоял музиката да е класическа. Беше поканил много талантливи Петици, но изпълненията им предполагаха бавни танци. Може би, ако изобщо ми беше до това, щях да поканя точно нея. Просто не ми се струваше редно, при положение че всички ми задаваха въпроси за бъдещата ми, все още неизвестна съпруга.

Тя въздъхна шумно и закрачи из стаята.

— Искат от мен да отида на среща с едно момче, като се върнем у дома — каза тя. — Фредерик, така се казва. Виждала съм го и преди, разбира се. Отличен ездач е, а и красавец. С четири години по-голям е от мен, но мисля, че това е една от причините папа да го харесва.

Тя надникна през рамо към мен с малка усмивка на лице.

Аз ѝ отвърнах с голяма и саркастична такава.

— За къде сме без одобрението на бащите ни?

Тя се изкиска.

— За никъде, разбира се. Нямаше да имаме никакво понятие как се живее.

Засмях се, благодарен, че имаше с кого да се шегуваме по въпроса. Понякога не виждах друг начин да се справя с него.

— Но ето, папа го одобрява. Въпреки това се питах... —
Внезапно засрамена, тя сведе очи към пода.

— Какво си се питала?

Дълго време не откъсна поглед от килима. Накрая вдигна дълбоките си сини очи към моите.

— Ти одобряваш ли?

— Кое?

— Фредерик.

Засмях се.

— Ще ми е трудно да ти отговоря, не смяташ ли? Все пак не съм го виждал.

— Не — каза тя със стихнал глас. — Не говорех за момчето, а за самата идея. Одобряваш ли идеята, че ще се срещам с друг мъж? И вероятно ще се омъжа за него?

Лицето ѝ беше станало каменно и прикриваше нещо, което не разбирах. Свих рамене объркано.

— Нямам право да изразявам мнение. Май и ти нямаш — добавих, леко натъжен и за двама ни.

Дафни закърши ръце, сякаш нещо я глождеше или нараняваше дори. Не можех да проумея какво се случваше помежду ни.

— Значи, идеята изобщо не те притеснява? Защото, ако не е Фредерик, ще е Антоан. А ако не е Антоан, ще е Гарон. Цяла опашка от мъже чакат възможност да бъдат с мен, а никой от тях не ми е приятел като теб. Но в края на краишата ще трябва да избера един от тях за свой съпруг... и това не те засяга?

Предлагаше ми доста мрачен поглед върху нещата. Не се виждахме повече от три пъти годишно. Въпреки това я възприемах като най-близката си приятелка. Колко трогателни бяхме само...

Преглътнах, тършуващи из ума си за правилните думи.

— Сигурен съм, че всичко ще се нареди.

Най-неочаквано по лицето ѝ шурнаха сълзи. Огледах се наоколо, сякаш стените можеха да ми предложат обяснение или решение на ситуацията пред мен, чувствайки се все по-неловко с всяка изминалата секунда.

— Моля те, кажи ми, че няма да го направиш, Максън. Не можеш — замоли ми се тя.

— За какво говориш? — попитах отчаяно аз.

— За Избора! Моля те, не се жени за някоя непозната. Не ме принуждавай и аз да се омъжа за непознат.

— Налага се. Така е с принцовете на Илеа. Взимаме жени от народа за съпруги.

Дафни се спусна към мен и сграбчи ръцете ми.

— Но аз те обичам. Винаги съм те обичала. Моля те, не се жени за друго момиче, без поне да си попитал баща си дали не мога аз да съм твоя съпруга.

Обичала ме? Винаги?

Задавих се с думите си, чудейки се как да започна.

— Дафни, как... не знам какво да ти кажа.

— Кажи, че ще попиташ баща си — примоли ми се тя, избърсвайки сълзите си с надежда. — Отложи Избора поне толкова, че да си дадем шанс. Или ми позволи да участвам. Ще се откажа от короната си.

— Моля те, спри да плачеш — прошепнах аз.

— Не мога! Не и когато ми предстои да те загубя завинаги. — Тя зарови лице в дланите си и зарида тихо.

Аз се вкамених като статуя, ужасен, че с действията си мога само да влоша нещата. След няколко напрегнати момента тя вдигна глава и заговори, вперила поглед в нищото.

— Ти си единственият човек, който наистина ме познава. Единственият, когото имам чувството, че аз познавам.

— Познанието не е любов — уверих я.

— Не е вярно, Максън. Двамата имаме своята история, а предстои да ни я отнемат. И то само заради някаква си традиция. — Взираше се в невидима точка в центъра на стаята и вече можех само да гадая какво минава през главата ѝ. Очевидно бях живял в неведение относно целия ѝ вътрешен свят.

Накрая Дафни обърна лице към мен.

— Максън, умолявам те, попитай баща си. Дори той да откаже, поне ще знам, че съм направила всичко по силите си.

Тъй като вече бях наясно с отговора му, се почувствах длъжен да й го съобщя.

— Вече направи всичко по силите си, Дафни. Това е. — Вдигнах ръце пред себе си за момент и ги отпуснах. — На друго не можем да се надяваме.

Тя задържа погледа ми за дълго време, съзнавайки не по-смътно от мен самия, че подобна дръзка молба щеше да ми навлече сериозни проблеми с баща ми. Видях как мислено търси изход от ситуацията, но бързо се уверява, че такъв просто няма. Беше подвластна на короната си, както аз на моята, а те се отблъскваха взаимно.

Накрая кимна с глава и лицето ѝ отново се обля в сълзи. Отиде до един диван, седна и обви тялото си с ръце. Аз останах на мястото си, страхувайки се да не ѝ причиня повече мъка. Изгарях от желание да я разсмея, но в положението ни нямаше нищо забавно. Дори не бях подозирал, че съм способен да разбия нечие сърце.

Чувството определено не ми беше приятно.

В този момент обаче осъзнах, че занапред доста пъти щях да се сблъсквам с него. През идните месеци щях да отхвърля трийсет и четири жени. Ами ако всичките реагираха така?

Изпуфтях, потиснат от мисълта.

Чувайки звука, Дафни вдигна поглед към мен. Изражението на лицето ѝ бавно се измени.

— Изобщо ли не съжаляваш? — попита тя. — Не си добър актьор, Максън.

— Естествено, че съжалявам.

Тя стана и впери в мен мълчалив и преценяващ поглед.

— Но не за каквото аз — прошепна тя. После прекоси стаята и ме загледа умолително. — Максън, ти ме обичаш.

Застинах на мястото си.

— Максън — каза по-решително тя — обичаш ме. Знам го.

Погледът ѝ беше толкова пронизващ, че извърнах лице. Прокарах пръсти през косата си, обмисляйки как да изразя чувствата си с думи.

— Никой никога не е бил толкова откровен с мен. Не се съмнявам, че говориш от сърце, но не мога да ти откликна, Дафни.

— Това не е защото не знаеш как да го почувствуваш. Просто ти е трудно да го изразиш. Баща ти е студен като камък, а майка ти се крие в себе си. Никога не си виждал хора да се обичат свободно, затова не знаеш как да го покажеш. Но изпитваш чувства към мен; сигурна съм. Обичаш ме, както аз обичам теб.

Поклатих бавно глава, опасявайки се, че дори една сричка да напуснеше устата ми, всичко щеше да започне отначало.

— Целуни ме — настоя тя.

— Моля?

— Целуни ме. Ако дори след като ме целунеш, още не изпитваш любов към мен, повече никога няма да го спомена.

Заотстъпвах назад.

— Не. Съжалявам, Дафни, не мога.

Не ми се искаше да ѝ призная, че говорех съвсем буквально. Нямах представа колко момчета беше целувала тя, но определено бяха повече от нула. Беше ми споделила, че е целувала момче още преди няколко години, когато им гостувах във Франция. Така че победителят беше ясен и нямах намерение да се излагам още повече.

Тъгата ѝ премина в гняв и тя също започна да отстъпва от мен. От гърлото ѝ се изтръгна кратък, лишен от хumor смях.

— Значи, това е отговорът ти? Отказваш ми. Избиращ да се разделим.

Вдигнах рамене.

— Ти си глупак, Максън Шрийв. Родителите ти са те повредили. Дори хиляда момичета да ти доведат в двореца, няма да има значение. Прекалено глупав си да разпознаеш любовта, дори когато стои пред очите ти.

Тя избърса сълзите си и изпъна роклята си.

— Надявам се повече никога да не те зърна.

Страхът в гърдите ми се промени, като я видях да си тръгва, и я сграбчих за ръката. Не исках да се разделяме завинаги.

— Дафни, съжалявам.

— Не съжалявай мен — отвърна студено тя. — Съжалявай себе си. Ще се ожениш, защото трябва, но вече си държал любовта в ръцете си и си я изпуснал.

Тя се изтръгна от хватката ми и ме остави сам в стаята.

Честит ми рожден ден.

ТРЕТА ГЛАВА

Дафни ухаеше на черешова кора и бадеми. Използваше един и същи парфюм още от тринайсетгодишна. Снощи също си беше сложила от него и още го усещах, въпреки че тя самата беше пожелала повече никога да не ме вижда.

Имаше белег на китката си от драскотина, с която се беше сдобрали, катерейки се по едно дърво на единайсетгодишна възраст. Аз бях виновен. По онова време още не беше съзряла като дама и я бях убедил — е, по-скоро *предизвикал* — да проверим кой ще се покатери пръв до върха на едно от дърветата в дъното на градината. Аз бях спечелил.

Дафни имаше парализиращ страх от тъмното, а тъй като и аз си имах своите страхове, никога не ѝ се подигравах. Тя също не ми се подиграваше. Не и за сериозни неща.

Беше алергична към ракообразни. Любимият ѝ цвят беше жълтото. Колкото и да се стараеше, въобще не можеше да пее. В танците я биваше обаче, затова навярно ѝ беше станало много неприятно, че не я бях поканил снощи.

Когато бях на шестнайсет, ми изпрати нова чанта за фотоапарат за Коледа. Макар и да не ѝ бях споменавал, че искам да сменя старата си, ме беше трогнал фактът, че знае какво харесвам, затова започнах да използвам нейната. И до ден-днешен я използвах.

Изпънах се под чаршафите и обърнах глава към чантата. Чудех се колко ли време я е избирала.

Може би Дафни беше права. Като се замислем, имахме доста голяма съвместна история. Но бяхме изградили връзката си на базата на редки гостувания и също толкова редки телефонни обаждания, затова дори не ми беше хрумнало, че с времето се е задълбочила толкова.

А сега Дафни летеше обратно към Франция, където я чакаше Фредерик.

Станах от леглото, съблякох намачканата си риза и официалните панталони и се отправих към душа. Докато водата отмиваше останките

от рождения ми ден, аз се мъчех да прогоня мислите си.

Но така и не успях да заглуши настойтелния ѝ укор относно състоянието на сърцето ми. Наистина ли не знаех какво е любов? Наистина ли я бях вкусили и отхвърлил? И ако да, как щях да се справя с Избора?

* * *

Съветниците търчаха из двореца с купчини молби за участие в Избора и ми се усмихваха, сякаш знаеха нещо, за което аз бях в неведение. От време на време някой от тях ме потупваше по гърба или ми изшушукваше нещо окуражително, все едно усещаха, че внезапно бях започнал да се съмнявам в единственото нещо в живота ми, на което винаги бях разчитал, на което винаги се бях надявал.

— Днешната партида е много обещаваща — каза ми един.

— Голям щастливец сте — увери ме друг.

Но докато молбите се трупаха, аз мислех само за Дафни и режещите ѝ думи.

Трябваше да проучвам финансовия доклад пред себе си, но вместо това проучвах баща си. Дали наистина не ме беше повредил? Дали заради него не ми липсваше основното понятие за романтична връзка? Бях наблюдавал отношенията им с майка ми. Помежду им съществуваше привързаност, макар и не страсть. Достатъчно ли беше това? И аз ли трябваше да се стремя към същото?

Вперих поглед в нищото, размишлявайки задълбочено. Може би смяташе, че ако преследвах нещо повече, нямаше да се справя с Избора. Или че щях да остана горчиво разочарован, ако не намерех нещо животопроменящо. Аз обаче се надявах именно на това и можех само да се радвам, че не съм му го споменал.

И все пак може би нямаше такива подбуди. Хората са такива, каквите са. Баща ми беше суров човек — меч, наточен от управлението на страна, която тънеше във войни и бунтовнически атаки. Майка ми беше като одеяло, омекотено от нищетата в миналото ѝ, създадено да закриля и утешава.

В душата си знаех, че приличам повече на нея, отколкото на него. Аз самият нямах нищо против това, но знаех, че на баща ми не му

харесваше.

Затова може би умишлено бе притъпил стремежа ми да изразявам чувствата си като част от процеса на закоравяването ми.

Прекалено глупав си да разпознаеш любовта, дори когато стои пред очите ти.

— Събуди се, Максън. — Врътнах глава по посока на гласа на баща ми.

— Сър?

Лицето му изглеждаше уморено.

— Колко пъти трябва да ти повтарям? Идеята на Избора е да вземеш основателно, смислено решение, а не да си фантазираш по цял ден.

Костюмиран мъж влезе в стаята и подаде на баща ми някакво писмо, а аз изравних купчината документи пред себе си, потупвайки ги в бюрото.

— Да, сър.

Той зачете писмото, а аз му хвърлих един последен поглед.

Може би.

Не.

В крайна сметка не. Искаше да ме превърне в мъж, не в машина.

Той изсумтя, смачка листа и го хвърли в коша за боклук.

— Проклети бунтовници.

* * *

През по-голямата част от следващата сутрин работих в стаята си, далеч от любопитните хорски погледи. Работата ми спореше много повече, когато бях сам, а дори да не ми спореше, поне нямаше кой да ме хока. Но и това нямаше да продължи дълго, ако съдех по поканата, която получих.

— Искал си да говориш с мен? — попитах аз, влизайки в личния кабинет на баща ми.

— Ето те и теб — каза баща ми с ококорени очи. После потри ръце. — Утрe е денят.

Поех си въздух.

— Да. Трябва ли да обсъдим формата на бюлетина?

— Не, не. — Той сложи ръка на гърба ми, за да ме придвижи напред, а аз веднага изправих стойката си и тръгнах в избраната от него посока. — Програмата ще е елементарна. Представяне, малко приказки с Гаврил, а за финал ще изльчим имената и лицата на избраните.

Кимнах.

— Звучи... лесно.

Щом достигнахме бюрото му, той сложи ръката си върху дебела купчина папки.

— Това са те.

Сведох поглед. Занемях. Преглътнах сухо.

— Около двайсет и пет от тях притежават качества, които съвсем очевидно ще са идеални за бъдещата принцеса. Отлични семейства, връзки с други страни, които могат да са ни много ценни. Някои са просто невероятно красиви. — За моя изненада баща ми ме сръчка закачливо с лакът и аз отстъпих встради. Това не беше игра. — За жалост, не всички окръзи са ни изпратили достойни момичета. Е, използвахме именно техните кандидатки, за да внесем разнообразие в съревнованието и да му прибавим по-достоверен вид. Ще забележиш, че имаме дори няколко Петици в списъка. Но нищо от по-долните касти. Трябва да имаме поне *някакви* стандарти.

Превъртях думите му в главата си. През цялото това време си бях въобразявал, че лотарията ще е в ръцете на съдбата... А всъщност е била в неговите.

Той плъзна палец по купчината от папки и листовете в тях изшумолиха.

— Искаш ли да надникнеш? — попита.

Отново сведох поглед към папките. Имена, снимки и списъци с лични постижения. Цялата важна информация на едно място. Но знаех, че стандартният формуляр не отговаряше на въпроса какво караше момичетата да се смеят, какво ги подтикваше да разкриват най-мрачните си тайни. Пред мен имаше сбор от качества, не хора. И въз основа на тази статистика, само от тях можех да избирам.

— Подbral си ги? — Откъснах очи от папките и ги насочих към баща ми.

— Да.

— Всичките?

— В общи линии — отвърна той с усмивка. — Както вече казах, има няколко, които съм оставил в името на зрелището, но смятам, че наборът е обещаващ. Много по-добър от моя едно време.

— И твоят баща ли е избирал момичетата вместо теб?

— Някои. Но тогава беше друго. Защо питаш?

Замислих се.

— Това си имал предвид, нали? Когато каза, че ти си се трудил години наред за моя Избор?

— Е, трябваше да се уверим, че определени момичета ще навършат пълнолетие до началото на играта, а в някои окръзи имахме по няколко варианта. Но повярвай ми, ще ги одобриш.

— Така ли смяташ?

Ще ги одобря? Сякаш го беше грижа. Сякаш това не беше поредният трик, с цел да облагодетелства короната, двореца и себе си.

Внезапно безцеремонният му коментар, че Дафни щяла да е загуба на време, ми се проясни. Не го интересуваше дали е чаровна и дружелюбна; интересуваше го единствено, че представлява *Франция*. В неговите очи дори не беше човек. А тъй като вече беше извлякъл всичко необходимо от Франция, тя беше безполезна за него. Разбира се, ако от нея имаше изгода, несъмнено щеше да потъпче дългогодишната традиция на страната ни; само че нямаше, затова се беше намесил в отношенията ни.

Той въздъхна.

— Недей да мрънкаш. Очаквах да си развлечува. Не искаш ли да надникнеш поне?

Опънах сакото си.

— Както ти каза, няма време за фантазии. Ще ги видя заедно с всички останали. А сега, ако ме извиниш, трябва да дочета законовата поправка, която си изработил.

Тръгнах си, без да чакам разрешение, но знаех, че отговорът ми е бил достатъчно добро оправдание да се изнеса.

Може би не беше точно саботаж, но определено ми се струваше като капан. Трябваше да се спра на едно момиче от десетките, които той лично беше подbral. Нима беше възможно?

Опитах да се успокоя. Все пак той беше изbral майка ми, а тя беше чудесна, красива, интелигентна жена. Но имах чувството, че при

него не бе имало чак такова вмешателство. А и сега беше различно... или поне той така твърдеше.

Благодарение на думите на Дафни, намесата на баща ми и собствените ми набъбващи страхове, Изборът ме плашеше повече от всякога.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Оставаха само пет минути, преди цялото ми бъдеще да се разгърне пред мен, а аз щях да повърна всеки момент.

Една много любезна гримърка попиваше потта от челото ми.

— Добре ли сте, сър? — попита тя.

— Просто страдах, че от всичките ти червила нито едно не е с подходящ тон за мен. — Майка ми така казваше: *подходящ тон*. Не че имах представа какво значи това.

Тя се изкиска, а към нея се присъединиха и майка ми с нейната гримърка.

— Мисля, че съм готов — уверих момичето, поглеждайки към огледалата в дъното на студиото. — Благодаря.

— Аз също — каза мама и двете момичета ни оставиха.

Запремятах една кутийка в ръцете си, мъчейки се да не мисля за отлитащите секунди.

— Максън, миличък, добре ли си наистина? — попита майка ми, гледайки не в мен, а в отражението ми. Аз погледнах към нейното.

— Просто... ами...

— Знам. Напрежението е огромно за всички ни, но в крайна сметка просто ще чуем имената на няколко момичета. Това е.

Вдишах бавно и кимнах с глава. И така можеше да се погледне на нещата. Имена. С това си имах работа. Просто списък с имена и нищо повече.

Поех си още една глътка въздух.

Добре че не бях ял много днес.

Обърнах се и тръгнах към стола си на сцената, където баща ми вече ме очакваше.

Като ме видя, поклати глава.

— Вземи се в ръце. Изглеждаш ужасно.

— Как си се справил ти? — попитах го с молба в гласа.

— Посрещнах предизвикателството с увереност, защото бях принцът. Същото важи и за теб. Да ти напомням ли, че ти си наградата? — Лицето му отново придоби уморено изражение, сякаш

вече трябаше да съм се досетил сам. — Участничките се съревновават за теб, а не обратното. Жivotът ти си остава същият, с изключение на това, че ще трябва да се занимаваш с шепа развлечени жени в продължение на няколко седмици.

— Ами ако не харесам никоя от тях?

— Тогава ще избереш онази, която най-малко те дразни. И все пак е за предпочитане да не е напълно безполезна. Поне в това отношение няма нужда да се притесняваш; аз ще помогна.

Ако си въобразяваше, че това е успокоителна мисъл, грешеше.

— Десет секунди — провикна се някой и майка ми зае стола си, намигвайки ми утешително.

— Не забравяй да се усмихваш — нареди ми баща ми и се обърна уверено към камерите.

Внезапно засвири националният химн и заговориха разни хора. Знаех, че трябаше да ги слушам внимателно, но цялото ми внимание беше насочено към спокойното, щастливо изражение на лицето ми.

Не отчетох много от казаното, докато не чух познатия глас на Гаврил.

— Добър вечер, Ваше Величество — каза той и аз преглътнах ужасено, преди да осъзная, че говори на баща ми.

— Гаврил, радвам се да ви видя.

— Предполагам, че очаквате с нетърпение оповестяването на щастливките?

— И още как. Присъствах на част от вчерашното теглене; прекрасни момичета. — Говореше така спокойно, така непринудено.

— Тоест вече сте ги виждали? — попита развлечено Гаврил.

— Само няколко от тях. — Съвършена лъжа, произнесена с удивителна лекота.

— Случайно Негово Величество да ви е споделял наблюденията си, сър? — Този път Гаврил се обръщаше към мен и значката на ревера му блещукаше под ярките светлини, докато се придвижваше по сцената.

Баща ми се обърна към мен, напомняйки ми с поглед да се усмихвам. Аз се подчиних и отговорих:

— Нито дума. Знам също толкова за тях, колкото и зрителите ни.

— Ох, трябаше да кажа „дамите“, не „тях“. Все пак бяха гости, не

домашни любимци. Избърсах дискретно потните си длани в панталона си.

— Ваше Величество — продължи Гаврил, отивайки до майка ми.
— Ще дадете ли някакъв съвет на щастливките?

Обърнах очи към нея. Колко време ѝ беше отнело да стане толкова уравновесена, толкова безпогрешна? Или просто винаги си е била такава? Само с едно свенливо движение на главата си успя да разтопи дори Гаврил.

— Насладете се на последната си нощ като обикновени момичета. От утре, каквото и да ви е подготвила съдбата, животът ви ще се промени завинаги. — *Да, дами, и вашият, и моят.* — И един банален, но изпитан съвет: бъдете себе си.

— Мъдри думи, кралице, мъдри думи. — Той се обърна към камерите с широк жест с ръка. — А сега настъпи и моментът да обявим имената на трийсет и петте госпожици, избрани за участие в Избора. Дами и господа, нека заедно поздравим следните Дъщери на Илеа.

На екраните се появи националният герб, но в малко квадратче в ъгъла изникна моето лице. Какво? Щяха да следят реакциите ми през цялото време.

Майка ми сложи ръка върху моята извън полезрението на камерите. Вдишах дълбоко. Издишах. И пак вдишах.

Просто списък с имена. Нищо особено. Все пак не ми съобщаваха едно име и край.

— Госпожица Илейна Стоулс от Ханспърт, Трета каста — прочете Гаврил от картата в ръцете си. Положих големи усилия да се усмихна малко по-широко. — Госпожица Тюздей Кийпър от Уейвърли, Четвърта каста. — Продължи той.

Задържайки развълнуваното изражение върху лицето си, се приведох към баща ми.

— Лошо ми е — прошепнах в ухото му.

— Просто дишай — процеди той през зъби. — Знаех си, че трябваше да разглеждаш папките вчера.

— Госпожица Фиона Кастили от Палома, Трета каста.

Погледнах към майка ми. Тя се усмихна.

— Голяма е красавица.

— Госпожица Америка Сингър от Каролина, Пета каста.

Чух „Пета каста“ и веднага се досетих, че това беше едно от малкото случайни имена. Не успях дори да видя снимката ѝ, тъй като новият ми план беше да гледам малко над мониторите и да се усмихвам.

— Госпожица Мия Блу от Отаро, Трета каста.

Информацията ми идваше в повече. Щях да науча имената и лицата им впоследствие, когато не се намирах пред погледите на цялата нация.

— Госпожица Селест Нюсъм от Клермонт, Втора каста. — Вдигнах вежди, макар че дори не бях видял лицето ѝ. Двойка, тоест беше от важните участнички и трябваше да изглеждам впечатлен.

— Клариса Кели от Белкорт, Втора каста.

Докато Гаврил изреждаше имената, аз се усмихвах толкова, че направо бузите ме заболяха. Но не можех да мисля за нищо друго, освен за това колко важно нещо ми се случваше — колко голяма част от живота ми се подреждаше точно в този момент, а не можех дори да се порадвам. Колко различно щеше да е всичко, ако бях изтеглил имената със собствената си ръка на уединено място, ако бях видял лицата им преди всички останали.

Тези момичета бяха мои, единственото нещо на света, което наистина можех да възприемам така.

Но и не бяха.

— Е, това е! — обяви Гаврил. — Видяхте красивите ни кандидатки. През следващата седмица наши служители ще ги подготвят за пътешествието им до двореца, а ние с нетърпение ще ги очакваме тук. Не пропускайте специалното издание на *Илейски осведомителен бюлетин* следващия петък, в което ще ви запознаем с разкошните ни участнички. Принц Максън! — каза той, обръщайки се към мен. — Поздравявам ви, сър. Момичетата са зашеметяващи.

— Нямам думи — отвърнах аз, което изобщо не беше лъжа.

— Не се беспокойте, сър, сигурен съм, че кандидатките ще говорят достатъчно за всички ви след пристигането си следващия петък. А вие, драги зрители — обърна се към камерите Гаврил — не забравяйте да следите новините около Избора в ефира на националния канал. Лека нощ, Илеа.

Отново засвири химнът, светлините угаснаха и най-накрая си позволих да се отпусна.

Баща ми стана и ме потупа по гърба със силен, стряскащ замах.

— Добра работа. Справи се значително по-успешно, отколкото бях очаквал.

— Нямам представа какво се случи току-що.

Той се засмя заедно с шепата съветници, които не бяха напуснали сцената.

— Казах ти, сине, ти си наградата. Няма нужда от излишен стрес. Нали така, Амбърли?

— Уверявам те, Максън, дамите имат много повече поводи за притеснения от теб — потвърди тя, разтривайки ръката ми.

— Именно — съгласи се кралят. — Е, умирам от глад. Да се насладим на една от последните ни спокойни вечери.

Станах и се отправих бавно към вратата, а майка ми тръгна с мен.

— Всичко беше като в мъгла — прошепнах аз.

— Ще ти дадем снимките и формулярите за участие, за да ги прегледаш на спокойствие. Същото е като запознанството с всеки друг човек. Представи си, че общуваш с някого от приятелите си.

— Нямам кой знае колко приятели, мамо.

Тя ме погледна състрадателно.

— Да, малко сме изолирани от света — съгласи се тя. — Е, в такъв случай си мисли за Дафни.

— Какво за Дафни? — попитах с лека паника аз.

Майка ми не забеляза.

— Тя е момиче и двамата винаги сте били в добри отношения.

Представи си, че ще е същото.

Обърнах се напред. Без да го съзнава, майка ми беше потушила един от големите ми страхове, събуждайки друг.

Откакто се бяхме скарали, сетех ли се за Дафни, не се чудех как ли вървят нещата между двама им с Фредерик, нито ми се приискваше да я видя, а само обмислях укорите ѝ.

Ако наистина бях влюбен в нея, в главата ми щеше да е само образът ѝ. А и тази вечер, докато слушах имената на участничките, щях да си мечтая и нейното да беше сред тях.

Може би Дафни беше права и не знаех как да изразявам любовта си. Но дори при това положение осъзнавах с нарастваща увереност, че определено не съм влюбен в нея.

Една малка частица от душата ми ликуваше заради знанието, че не пропусках нищо. Можех да се впусна в Избора без всякакви угрizения. Но друга частица скърбеше. Ако бях недоразбрал чувствата си, поне един ден щях да мога да се похваля, че съм бил влюбен, че знам какво е. Само че не знаех. И вероятно щеше да си остане така.

ПЕТА ГЛАВА

В крайна сметка не прегледах молбите за участие. Имах много причини за това, но основната беше, че ми се струваше най-справедливо всички да започнем на чисто, след като се запознаем. Пък и нямах особено желание, като се имаше предвид, че баща ми беше проучил така щателно кандидатките.

Гледах да спазвам удобна дистанция от Избора... докато той не прекрачи прага ми.

В петък сутринта вървях по коридора на третия етаж, когато чух звънкия смях на две момичета по откритото стълбище на втория етаж. Жизнерадостен глас възклика:

— Можеш ли да повярваш, че сме тук? — И двете отново избухнаха в момичешко кискане.

Изругах на глас и се шмугнах в най-близката стая, тъй като многократно ми беше натъртено, че трябва да се запозная с всички момичета наведнъж в събота. Никой не ми обясни защо е толкова важно, но предполагам, че имаше връзка с преобразяването им. Ако някоя Петица влезеше в двореца, без да й е обърнато специално внимание, едва ли щеше да има голям шанс. Може би държаха на тази мярка в името на справедливостта. Напуснах скривалището си тихомълком и се върнах в стаята си, мъчейки се да забравя случката.

След известно време обаче, докато вървях към кабинета на баща ми, до ушите ми достигна гласът на непознато момиче и цялото ми тяло изтръпна от смущение. Върнах се в стаята си и се заех да почиствам старателно обективите на фотоапаратите си и да преподреждам цялото си снимачно оборудване. Намирах си работа до вечерта, когато момичетата щяха да се приберат по стаите си, позволявайки ми да изляза от моята.

Това беше една от чертите на характера ми, които лазеха по нервите на краля. Казваше, че постоянно ми щъкане насам-натам го напрягало. Е, какво да се прави? Размишлявах най-добре в движение.

Дворецът беше притихнал. Направо да не повярва човек колко гости имахме. Може би нямаше да се чувствам толкова различно, ако

не обръщах такова голямо внимание на промяната.

Докато вървях към дъното на коридора, пред очите ми се низеха всички неизвестни, които тровеха мислите ми. Ами ако никое от момичетата не можеше да спечели любовта ми? Ами ако никое от тях не беше способно да ме обикне? Ами ако се разминех с жената, родена за мен, само защото бяха избрали друга да представя окръга й?

Седнах на върха на стълбището и отпуснах глава в ръцете си. Как щях да се справя? Как щях да намеря момичето, което да обикна, което да обикне мен, което родителите ми и народът да одобрят? Освен това трябваше да е интелигентна, красива и образована; жена, която с гордост щях да представям на президентите и посланиците, гостуващи в двореца ни.

Казах си, че трябва да се взема в ръце, да мисля за положителните неизвестни. Ами ако запознанството с дамите се окажеше приятно начинание? Ами ако всичките бяха очарователни, забавни и красиви? Ами ако момичето, спечелило сърцето ми, се окажеше способно да омиrottвори баща ми? Ами ако бъдещата ми спътница сега лежеше в леглото си и мислеше за мен?

Може би... може би не беше изключено Изборът да се превърне в онова, за което си бях мечтал още преди да почука на вратата ми. Това беше шансът ми да си намеря партньорка в живота. Откакто се помнех, Дафни беше единственият човек, с когото можех да споделям; никой друг не разбираше начина ни на живот като нея. Но сега имах възможност да приветствам друга жена в моя свят и това щеше да ми донесе повече радост от всичко досега, защото... защото тя щеше да е само моя.

А аз щях да съм само неин. Щяхме да разчитаме един на друг. Тя щеше да е за мен каквото майка ми беше за баща ми: източник на утеша и отрезвяващо спокойствие. А аз щях да съм неин спътник, неин защитник.

Изправих се и тръгнах надолу по стълбището с новородена увереност. Просто трябваше да съхраня това ново чувство. Обещах си така да възприемам Избора от тук нататък. Като извор на надежда.

Докато стигнах първия етаж, вече се усмихвах. Не мога да кажа, че бях спокоен, но поне се бях въоръжил с решимост.

— ... навън — прошепна задъхано някой и крехкият глас отекна по коридора. Какво се случваше?

— Госпожице, незабавно трябва да се приберете в стаята си. — Примижах и съсредоточих погледа си към обляния от лунна светлина изход към градината; един страж препречваше пътя на момиче. Момиче! Беше тъмно, затова не можах да видя много от лицето й, но имаше копринена червена коса, сякаш изтъкана от мед, рози и слънце.

— Моля ви. — Изражението й придобиваше все по-отчаян и по-отчаян вид и цялото ѝ тяло трепереше. Тръгнах към тях, обмисляйки как да постъпя.

Стражът каза нещо, което не успях да чуя. Продължих да вървя към необяснимата сцена, разиграваща се пред мен.

— Аз... не ми достига въздух — каза тя и се свлече в ръцете на стража, който пусна копието си, за да я улови. Стори ми се малко подразнен.

— Пусни я! — наредих аз, най-сетне достигайки ги. Да вървят по дяволите правилата, не можех да допусна да я наранят.

— Прималя ѝ, Ваше Височество — оправда се стражът. — Искаше да излезе навън.

Знаех, че стражите просто се опитват да си вършат работата, но какво можех да направя?

— Отворете вратите — заповядах им.

— Но... Ваше Височество...

Впих сериозен поглед в него.

— Отворете вратите и я пусни. Веднага!

— Слушам, Ваше Височество.

Стражът до вратата се зае да я отключва, а момичето се олюя в ръцете на другия, опитвайки да се изправи. Двойните врати се отвориха и ни обгръна польхът на топъл, благоуханен анджелиски вятер. Веднага щом го усети по голите си ръце, момичето се оживи.

Отидох до вратата и погледах как крачи нестабилно из градината, а босите ѝ стъпала отекват глухо по гладкия чакъл. Никога преди не бях виждал момиче по нощница и макар госпожицата пред мен да не беше особено грациозна в момента, гледката беше странно привлекателна.

Осъзнах, че стражите също я наблюдават, и това не ми хареса.

— Свободни сте — казах тихо. Те се прокашляха и се обърнаха към коридора. — Не идвайте, ако не ви извикам. — Наредих им и излязох в градината.

Беше ми трудно да я намеря, но я чувах. Дишаше тежко и имах чувството, че плаче. Надявах се да греша. Накрая я видях да се свлича в тревата, отпускайки ръцете и главата си върху една от каменните пейки.

Явно не ме беше усетила, затова спрях намясто и зачаках да вдигне очи към мен. След известно време започна да ми става неудобно. Реших, че поне ще иска да ми благодари, затова проговорих:

— Добре ли сте, мила?

— Не съм ти никаква „мила“ — отвърна гневно тя, вдигайки отривисто глава към мен. Нощта я скриваше, но косата ѝ проблясваше на сребристата лунна светлина, процеждаща се през облаците.

Но въпреки че лицето ѝ беше в сянка, усетих пълния смисъл на думите ѝ. Къде беше благодарността?

— Засегнал ли съм ви с нещо? Не удовлетворих ли желанието ви?

Тя не ми отговори, а извърна поглед и пак заплака. Защо жените бяха толкова предразположени към сълзи? Не исках да съм груб, но трябваше да попитам.

— Простете, мила, но възнамерявате ли да плачете още?

— Не ме наричай така! Мила съм ти колкото и останалите трийсет и четири затворнички в замъка ти.

Усмихнах се тайничко. Едно от многото ми опасения беше, че тези момичета постоянно ще се стремят да ми се покажат в най-добрата си светлина, да ме впечатлят. Все се притеснявах, че седмици наред щях да ги опознавам, за да избера една от тях, а накрая, след сватбата, на повърхността щеше да изплува съвършено нова, непоносима личност.

А сега пред мен стоеше момиче, което не зачиташе високото ми положение. Вместо това ме хокаше!

Заобиколих я с бавна крачка, обмисляйки думите ѝ. Питах се дали навикът ми постоянно да се движа я притесняваше. И ако да, щеше ли да каже нещо?

— Не сте справедлива. Питая мили чувства към всички ви — обясних аз. Да, в последно време странях от всичко, свързано с Избора, но не защото момичетата не ми бяха скъпи. — Въпросът е да открием коя ще ми е най-мила.

— Сериозно ли току-що използва думата „питая“?

— Боя се, че да — позасмях се аз. — Простете, но образованietо ми е насадило в мен малко старомоден език. — Тя измърмори нещо неразбираемо. Дали не ми се беше извинила?

— Жалка работа! — извика тя. Боже, колко избухлив характер. Баща ми явно не я беше проучил достатъчно добре. В противен случай нямаше да допусне момиче с нейното поведение в групата на участничките. Госпожицата имаше късмет, че аз бях попаднал на нея в този деликатен момент, а не той. Инак вече щеше да пътува към дома си.

— Кое? — попитах аз, макар и да бях сигурен, че говори за настоящия момент. Никога не се бях сблъсквал с подобно отношение.

— Този конкурс! Целият цирк! Никога ли не си се влюбвал? Така ли искаш да избереш бъдещата си съпруга? Не е за вярване колко си безхарактерен!

Това заболя. Безхарактерен? Седнах на пейката, за да ни е по-лесно да говорим. Държах това момиче — което и да беше — да разбере положението ми, да придобие представа какво ми беше на мен. Опитах да не се заглеждам по извивката на кръста, ханша и бедрото й, дори тази на босото й стъпало.

— Понятно ми е защо сте си изградили такова мнение за мен, защо всичко това ви прилича на банално развлечение — казах аз, кимайки с глава. — Но разберете, че светът ми е изключително затворен. Не срещам много жени. Единствените ми познайници са дъщери на дипломати, с които нямаме общи теми на разговор. Е, поне ни се удава шанс да упражняваме старомодния си език.

Усмихнах се, замисляйки се за неловките мълчаливи вечери с млади жени, които уж трябваше да забавлявам, а се провалях, понеже преводачите вечно обсъждаха политически въпроси с някого. Сведох поглед към момичето, очаквайки да се посмеем заедно на неволите ми. Когато стиснатите й устни отказаха да се усмихнат, се прокашлях и продължих.

— Тези обстоятелства — казах, кършайки нервно ръце — са ми попречили да срещна любовта на живота си. — Да не говорим, че не ми беше позволено досега. — Споходи ме внезапно любопитство. Надявайки се, че не съм единственият неопитен в областта, й зададох доста личен въпрос. — Вие имали ли сте това удоволствие?

— Да — отвърна тя. Думата прозвуча едновременно гордо и тъжно.

— Значи, родена сте под щастлива звезда.

Загледах се в тревата. После продължих, тъй като нямах желание да се задържам на темата за липсата ми на опит.

— Родителите ми са се оженили по същия начин и бракът им е сполучлив. Надявам се и аз да намеря благополучие в лицето на жена, която да спечели любовта на цяла Илеа, да ми бъде предана спътница в живота и да ме придружава в срещите с лидерите на други нации. Да бъде приятелка на приятелите ми и моя довереница. Готов съм да открия съпругата си.

Дори аз чуха отчаянието, надеждата, копнежа в изповедта си. Съмнението отново се прокрадна в душата ми. Ами ако никое от момичетата не беше способно да ме обикне?

„Не — казах си — Изборът ще има щастлив край.“

Сведох поглед към непознатото момиче, което също изглеждаше отчаяно по свой собствен начин.

— Наистина ли се чувствате като в клетка?

— Да, наистина — отвърна тихо тя. След секунда добави: — Ваше Величество.

Засмях се.

— Мен също ме е мъчило такова чувство, и то неведнъж. При все това — не можете да отречете, че клетката ни е произведение на изкуството.

— За вас — може би — отвърна скептично тя. — Населете я обаче с трийсет и четирима непознати мъже, борещи се за едно и също нещо. Да видим тогава колко ще ви се хареса.

— Казвате, че се водят спорове за мен? Нима не е пределно ясно, че изборът е лично мой? — Не знаех дали да се вълнувам, или да се притеснявам, но при всички случаи ми се струваше интригувашо. Може би, ако момичетата ме харесваха толкова, имаше шанс и аз да ги харесам.

— Всъщност не се изказах правилно — додаде тя. — Борят се за две неща. Едни — за вас, други — за короната. И всичките си въобразяват, че знаят как да насочат вниманието ви към себе си.

— А, да. Мъжът или короната. За жалост, някои не намират разлика между двете. — Поклатих глава и вперих поглед в тревата.

— Ами успех тогава — подхвърли комично тя.

Но в ситуацията нямаше нищо комично. Току-що бях намерил потвърждение на още един от най-големите си страхове. Любопитството ми обаче надделя, макар и да бях сигурен, че няма да отговори пряко на въпроса ми.

— А вие за кое от двете се борите?

— В интерес на истината, тук съм по грешка.

— Как така? — Нима беше възможно? Ако бе вписала името си за участие и то бе изтеглено, ако е дошла в двореца по своя воля...

— Ами така. Дълга история е — каза тя. Рано или късно щях да я науча. — Но вече... е късно. При това не се боря. Единственият ми план е да похапна добре, преди да ме изритате.

Не можах да се сдържа. Избухнах в смях. Това момиче беше точната противоположност на очакванията ми. Чакала да я изритам? Искала да похапне добре? За моя изненада разговорът ни ми беше приятен. Може би всичко щеше да е толкова лесно, колкото майка ми беше обещала, и с времето щях да опозная кандидатките, както се беше случило с Дафни.

— От кои сте? — попитах. Едва ли беше повече от Четворка, щом толкова се вълнуваше за храната.

— Моля? — не разбра въпроса ми тя.

Не исках да прозвуча обидно, затова започнах от по-високо.

— Двойка? Тройка?

— Петица.

Значи, това беше една от Петиците. Знаех, че баща ми нямаше да се зарадва, че съм общувал с нея, но все пак той я беше допуснал в двореца.

— Аха, в такъв случай храната предлага подобаваща мотивация.

— Засмях се отново и реших, че трябва да науча името на тази забавна млада жена. — Извинете, но ми е трудно да прочета името ви в тъмнината.

Тя поклати леко глава. Зачудих се как да ѝ отговоря, ако ме попиташи защо още не знаех името ѝ: с лъжа — че имах твърде много работа, за да запомня имената им; или с истината — че толкова се притеснявах около всичко това, че отлагах тази задача до последния момент.

— Аз съм Америка.

— Чудесно — отвърнах със смях. Изобщо не можех да повярвам, че е стигнала дотук с такова име. Така се казваше някогашната ни страна, закостеняла, несъвършена земя, която бяхме преобразили в едно силно кралство. Но може би именно затова я беше допуснал баща ми: за да демонстрира, че миналото ни не го тревожеше, макар и размирниците инатливо да отказваха да се разделят с него.

В моите уши думата звучеше някак melodично.

— Америка, мила моя, сърдечно се надявам да откриете нещо в тази клетка, за което си струва да се борите. След цялата тази драма, не мога да си представя какво ни очаква, ако наистина си наумите нещо.

Станах от пейката, клекнах до Америка и взех ръката ѝ. Тя гледаше към пръстите ни, а не към очите ми, и слава богу. В противен случай щеше да разбере колко съвършено смяян бях останал, виждайки за пръв път лицето ѝ. Облаците се отместиха точно в правилния момент и луната най-сетне успя да озари лицето ѝ напълно.

Сякаш не беше достатъчно, че имаше смелостта да ми се опълчи и видимо не се страхуваше да бъде себе си, момичето пред мен беше и ослепително красиво.

Изпод гъстите ѝ мигли надничаха очи, сини като ледници — студенина, уравновесяваща пламъците в косите ѝ. Бузите ѝ бяха гладки и леко зачервени от плача. А устните ѝ — меки и розови, леко отворени, докато изучаваше с поглед ръцете ни.

Усетих странен трепет в гърдите си, топъл като огнената светлина в камината, като летен следобед. Остана за момент, заигравайки се с пулса ми.

Охулих се наум. Колко предсказуемо... да се увлека по първото момиче, към което ми беше позволено да изпитвам чувства. Беше глупаво от моя страна, твърде скропостижно, за да е истинско, затова прогоних трепета. Въпреки това не исках да я отписвам. Времето можеше да покаже, че си струва да я задържа занапред. Америка очевидно беше момиче, чието благоволение човек трябваше да си спечели, а това отнемаше време. Но възнамерявах да започна още сега.

— Ако желаете, бих могъл да известя персонала, че предпочитате да прекарвате вечерите си в градината. Така ще избегнете физическата намеса от страна на стражата. Въпреки това настоявам да ви охраняват. — Не исках да ѝ казвам колко често ни нападат. Щеше да е в безопасност, ако до нея имаше страж.

— Не бих... не съм сигурна, че искам да приемам каквото и да било от вас. — Тя изтръгна внимателно ръката си от моята и впери поглед в тревата.

— Ваша воля. — Бях малко разочарован. С какво се бях провинил, че ме отблъскващо така? Може би просто нямаше начин да я спечеля. — Възнамерявате ли да се прибирате в близко време?

— Да — прошепна тя.

— В такъв случай ще ви оставя насаме с мислите ви. До вратата ще ви чака страж. — Исках да постои в градината, колкото желае, но се притеснявах някое от момичетата да не пострада при неочеквана бунтовническа атака; дори това момиче, което явно беше развило сериозна неприязнь към мен.

— Благодаря ви, ъм, Ваше Величество. — Долових нотка на уязвимост в гласа ѝ и осъзнах, че може би поведението ѝ всъщност нямаше общо с мен. Може би просто всичко случващо се ѝ идваше в повече. И нима можех да я виня? Реших, че си струва да опитам още веднъж, макар да рискувах отново да ме отхвърли.

— Мога ли да ви помоля за една услуга, скъпа ми Америка? — Пак взех ръката ѝ, а тя ме изгледа скептично. В очите ѝ имаше нещо, сякаш издирваше истината в моите и щеше да я получи на всяка цена.

— Зависи каква.

Тонът ѝ ми даде надежда и се усмихна широко.

— Не споменавайте за срещата ни пред другите. Запознанството ни е планирано за утре и не искам останалите момичета да се чувстват пренебрегнати. — Изпръхтях тихо и веднага ми се прииска да не бях. Понякога смехът ми беше *отвратителен*. — Не че бих описал нападките ви като особено романтични, но все пак.

Най-сетне Америка ме удостои със закачлива усмивка.

— В никакъв случай! — Тя направи пауза и въздъхна. — Няма да кажа и дума.

— Благодаря ви. — Трябваше да се задоволя с усмивката ѝ, просто да си тръгна. Но нещо в мен — може би възпитанието ми вечно да дерзая, да успявам във всичко — ме подканя да направя следващата стъпка. Приближих ръката ѝ до устните си и я целунах. — Лека нощ. — После станах и си тръгнах, преди тя да ме е смъмрила или аз самият да съм направил още някоя глупост.

Исках да погледна назад, за да видя изражението й, но ако беше нещо от сорта на погнуса, едва ли щях да го понеса. Ако кралят можеше да прочете мислите ми в този момент, нямаше да остане доволен. Досега, след всичко преживяно, характерът ми вече трябваше да се е калил.

Като стигнах до вратите, казах на стражите:

— Оставете я за малко. Ако не се е прибрала до половин час, любезно я поканете да влезе. — Погледнах и двама им в очите, за да се уверя, че са схванали идеята ми. — Освен това не е желателно случката да става публично достояние. Ясно ли е?

Те кимнаха и аз се отправих към централното стълбище. Като се отдалечих, дочух единият страж да прошепва:

— Какво е „достояние“?

Врътнах очи и продължих нагоре по стълбите. Веднага щом стигнах до третия етаж, направо хукнах към стаята си, където имаше огромна тераса с изглед към градината. Нямах намерение да се показвам навън, тъй като можеше да ме види, но отидох до прозореца и дръпнах пердeto.

Америка постоя десетина минути в градината и като че ли успя да се поуспокои. Накрая избърса лицето си, поизступа нощницата си и тръгна към вратите на двореца. Хрумна ми да отскоча до коридора на втория етаж, за да се срещнем отново „най-случайно“. Но размислих. Тази вечер беше разстроена и вероятно не беше на себе си. Ако исках да имам някакъв шанс с нея, трябваше да изчакам до следващия ден.

Следващия ден... когато щяха да ми се представят още трийсет и четири момичета. О, нелепо щеше да е да чакам толкова време. Отидох до бюрото си, изрових купчината папки с молбите за участие на момичетата и запреглеждах снимките им. Не знаех на кого му беше хрумнало да вписват имената им на гърба, но идеята не ми допадаше. Грабнах една химикалка и ги нанесох отпред. Хана, Ана... как щях да ги запомня? Джена, Джанел и Камил... сериозно ли? Очакваше ме същинска катастрофа. Трябваше да науча поне няколко от тях. После щях да разчитам на значките, докато не ги научех наизуст.

Заштото можех да се справя. И то добре. Нямах друг избор. Трябваше най-сетне да докажа, че мога да поема нещата в свои ръце, да вземам решения. Как иначе щях да ми се доверяват хората като крал? Как щеше да ми се довери кралят?

Съсредоточих вниманието си върху запомнящите се фигури. Селест... нейното име не можех да забравя. Един от съветниците ми беше споменал, че е фотомодел, и ми беше показал нейна снимка по бански костюм из лъскавите страници на едно списание. Навярно беше най-сексапилната кандидатка, а в това определено нямаше нищо лошо. Лиса също се набиваше на очи, но не в добрая смисъл. Освен ако не блестеше с изключителен характер, изобщо нямаше място в надпреварата. Може би това беше малко повърхностно от моя страна, но не и осъдително, струваше ми се. Ex, Елиз. Ако съдех по екзотичната форма на очите ѝ, тя беше момичето с връзки в Нова Азия. Този факт сам по себе си я изстреляше на една от челните позиции.

Америка.

Огледах снимката. Усмивката ѝ беше неотразима.

Какво я беше накарало да се усмихне така лъчезарно? Аз ли? Е, явно симпатиите ѝ бяха отшумели. Защото одеве не ми се беше сторила много щастлива да ме види. Но... все пак накрая се усмихна.

На следващия ден щях да започна отначало познанството си с нея. Не знаех какво точно търся, но толкова много от очакванията ми за *правилното* момиче ме гледаха от онази снимка. Може би всичко се дължеше на силния характер и прямотата ѝ, а може би на копринената кожа на ръката и парфюма ѝ... но едно знаех с абсолютна сигурност: исках да ме хареса.

Как обаче щях да го постигна?

ШЕСТА ГЛАВА

Вдигнах синята вратовръзка до гърдите си. Не. Бежовата? Не. Всеки ден ли щях да се обличам толкова трудно?

Исках да направя добро първо впечатление на момичетата — и добро второ впечатление на едно от тях, а очевидно нещо ме караше да си мисля, че всичко зависеше от избора на правилната вратовръзка. Въздъхнах. Тези момичета още от самото начало ми действаха оглушаващо.

Опитах да възприема съвета на майка ми и да бъда себе си, независимо от недостатъците ми. Затова се спрях на първата вратовръзка, която бях взел, дооблякох се и пригладих косата си назад.

На излизане от стаята видях родителите ми да си шушкват нещо до стълбището. Зачудих се дали да не мина по задния маршрут, тъй като не исках да ги прекъсвам, но майка ми ме привика с махване.

Щом ги стигнах, тя започна да подръпва ръкавите ми, а после мина и зад гърба ми, за да изпъне добре сакото ми.

— Не забравяй — каза тя — че всичките са кълба от нерви и първата ти работа е да ги накараш да се отпуснат.

— Дръж се като принц — настоя баща ми. — Помни кой си.

— Не е нужно да бързаш с избора. — Кралицата докосна вратовръзката ми. — Тази ми харесва.

— Но не задържай никоя от тях, ако си сигурен, че не я искаш. Колкото по-скоро отсеем качествените кандидатки, толкова по-добре.

— Бъди вежлив.

— Бъди уверен.

— Просто говори с тях.

Баща ми въздъхна.

— Това не е просто игра. Запомни го.

Майка ми ме хвана за раменете.

— Ще се справиш чудесно. — Придърпа ме в обятията си, а после отстъпи назад и пак заоправя костюма ми.

— Добре, сине. Върви сега — каза баща ми, махвайки към стълбите.

— Ще те чакаме в трапезарията.

Виеше ми се свят.

— Да, добре. Благодаря.

Спрях на първото стъпало, за да си поема дъх. Знаех, че просто искаха да ми помогнат, но бяха успели да съсипят и малкото спокойствие, което си бях изградил. Напомних си, че от мен се очакваше просто да ги поздравя, че момичетата се надяваха да ме впечатлят също колкото и аз тях.

А после се подсетих, че щях да видя Америка отново. Това поне щеше да е забавно. С тази мисъл слязох до първия етаж с елегантна походка и се отправих към Балната зала. Поех си дълбоко въздух и почуках на вратата, преди да я отворя.

Вътре, оттатък редицата от стражи, чакаха момичетата. Проблеснаха светковиците на фотоапарати, улавящи и тяхната, и моята реакция. Усмихнах се към изпълнените им с надежда лица, поуспокоен да ги видя толкова щастливи.

— Ваше Височество. — Обърнах се и видях Силвия да се надига от реверанса си. Почти бях забравил, че и тя ще присъства; все пак трябваше да запознае и тях с необходимата етикеция, както беше обучавала мен като малък.

— Здравей, Силвия. Ако нямаш нищо против, бих искал да се представя на младите дами.

— Разбира се — каза тя задъхано, покланяйки се отново. Понякога се държеше толкова драматично.

Плъзнах поглед сред лицата пред себе си, търсейки огнените ѝ коси. Отне ми известно време, тъй като лекото блещукане на бижутата по всички китки, уши и шии ме разсейваше. Накрая я намерих застанала в края на една от последните редици. Нейното изражение беше различно от това по останалите лица. Усмихнах ѝ се, но вместо да ми отвърне със същото, тя се смути.

— Дами — подхванах аз — с ваше разрешение, бих предпочел да се запозная с всички ви поотделно. Убеден съм, че и вие като мен очаквате с нетърпение закуската, затова ще се постараю да не ви отнемам много време. Надявам се ще ми простите, ако не запомня имената ви веднага; доста сте.

Няколко от момичетата се изкискаха, а аз се зарадвах, че успях да разпозная далеч повече от тях, отколкото смятах, че съм способен.

Отидох до младата дама в края на първата редица и протегнах ръка към нея. Тя я прие въодушевено, а аз я поведох към двата дивана, донесени специално за целта.

За жалост, Лиса не беше по-привлекателна на живо, отколкото на снимката си, но въпреки това заслужаваше шанс.

— Добро утро, Лиса.

— Добро утро, Ваше Височество. — Тя се усмихна толкова широко, че вероятно я заболя.

— Харесва ли ви в двореца ни?

— Много е красив. Никога през живота си не съм виждала такава красота. Много е красivo. Боже, това май вече го казах, нали?

Отвърнах ѝ с усмивка.

— Няма нищо. Радвам се, че ви харесва. С какво се занимавате у дома?

— От Пета каста съм. Цялото ми семейство се занимава със скулптура. Тук имате доста невероятни произведения. Много са красиви.

Правех се на заинтригуван, но с нищо не привличаше вниманието ми. Въпреки това не можех да я отхвърля без основателна причина.

— Благодаря ви. А имате ли братя и сестри?

След няколкоминутен разговор, в който използва думата „красив“ поне дванайсет пъти, вече бях сигурен, че не искам да знам нищо повече за това момиче.

Беше време да премина към другите, но подозирах, че ще е грубо да я задържа тук, при положение че нямаше шанс да избера нея. Затова реших да започна с елиминациите още отсега. Така щеше да е по-справедливо спрямо момичетата, а и можеше дори да впечатля баща ми. Все пак нали искаше да проявявам инициатива.

— Лиса, много ви благодаря, че mi отделихте от времето си. Бихте ли останали след срещата mi с другите момичета, за да поговоря с вас?

Тя се изчерви.

— Разбира се.

Станахме, а аз се почувствах ужасно, усещайки, че придава грешен смисъл на молбата mi.

— Ще бъдете ли така добра да изпратите следващото момиче тук?

Тя кимна, изпълни реверанс и отиде да извика следващото момиче, което веднага разпознах като Селест Нюсъм. Само плиткоумен мъж би забравил такова лице.

— Добро утро, лейди Селест.

— Добро утро, Ваше Височество — отвърна тя с реверанс. Гласът ѝ беше меден и ме накара да си помисля, че явно щях да се увлека по много от тези момичета. Май излишно се бях тревожил, че няма да обикна никоя. Може би щях да хлътна по всичките и изборът щеше да стане невъзможен.

Поканих я да седне на дивана пред мен.

— Доколкото разбрах, сте фотомодел.

— Да — потвърди радушно тя, доволна, че вече съм наясно с този факт за нея. — Главно на облекла. Казвали са ми, че имам подходяща фигура.

Разбира се, след тези думи нямаше как да не погледна към въпросната фигура, която безспорно беше поразителна.

— Харесвате ли професията си?

— О, да. Удивително е как фотографията може да улови за част от секундата нещо изящно.

Грейнах.

— Съгласен съм. Не знам дали сте чували, но и аз самият съм голям почитател на фотографията.

— Наистина ли? Трябва да направим една фотосесия заедно.

— Би било чудесно. — О! Нещата потъргваха по-добре, отколкото бях очаквал. Само за десет минути вече бях отстранил една участничка, а с друга бях намерил общ интерес.

Имах чувството, че мога да си говоря още цял час със Селест, но все пак всички бяхме гладни и трябваше да побързам.

— Скъпа моя, съжалявам, че се налага да прекъсна разговора ни, но трябва да се запозная с всички момичета — извиних се аз.

— Разбира се. — Тя стана. — За мен ще е удоволствие да довършим разговора си някой друг път. Дано да е по-скоро.

Погледът ѝ беше... нямах подходящи думи да го опиша. Лицето ми пламна и аз кимнах леко с глава, за да го прикрия. Поех си няколко

дълбоки гълтки въздух, съсредоточавайки вниманието си върху следващото момиче.

Запознах се с Бариел, Емика, Тайни и още няколко дами. Повечето от тях бях приятни, сдържани момичета. Но аз се надявах на много повече от това.

Посрещнах още пет момичета, докато се случи нещо интересно. Станах да поздравя стройната брюнетка, която идваше към мен, а тя протегна ръка.

— Здравейте, аз съм Крис.

Вперих поглед в отворената ѝ длан и тъкмо се канех да я стисна, когато тя я прибра.

— Ох, да му се не види! Трябваше да направя реверанс! — Тя поправи грешката си, клатейки глава, докато се надигаше.

Аз се засмях.

— Чувствам се много глупаво. Още от самото начало се изложих.

— Въпреки това се усмихваше, което ми се стори много очарователно.

— Не се беспокойте, скъпа — казах аз и я поканих да седне. — Някои се представиха доста по-зле.

— Така ли? — прошепна тя, заинтригувана от новината.

— Няма да навлизам в подробности, но да. Вие поне бяхте любезна.

Тя ококори очи и надникна към другите момичета, чудейки се коя ли от тях се беше държала грубо с мен. Радвах се, че бях проявил дискретност, тъй като едва снощи бях наречен „безхарактерен“, а това беше тайна.

— И така, Крис, разкажете ми за семейството си — подканах я аз.

Тя сви рамене.

— Съвсем обикновено, бих казала. Живея с родителите си, и двамата са професори. Мисля, че и аз бих искала да преподавам някой ден, макар че опитвам и да пиша. Единствено дете съм и чак сега започвам да свиквам с факта. Години наред умолявах родителите си да ми родят братче или сестриче. Така и не склониха.

Усмихнах се. Трудно беше да си сам.

— Вероятно защото са искали да съсредоточат всичката си любов върху вас.

Тя се изкиска.

— Вашите така ли ви разправят?

Замръзнах. Все още никой не ми беше задавал въпрос за мен.

— Е, не съвсем. Но ви разбирам — отвърнах уклончиво аз.

Тъкмо се канех да продължа по сценарий, но тя ме изпревари.

— Как се чувствате днес?

— Добре. Малко е стресиращо — отвърнах с неочеквана искреност аз.

— Поне не ви се налага да носите рокля — коментира тя.

— Но представете си колко забавно щеше да е, ако и аз се бях появил с рокля.

От устата ѝ се търкулна звънък смях и аз отвърнах със същото. Сравних Крис със Селест и ми се сториха напълно противоположни. В нея имаше нещо толкова благоразумно. След разговора ни не бях научил нищо за личността ѝ, тъй като тя постоянно го насочваше към мен... освен че беше истински добър човек.

Мина почти цял час, преди да стигна до Америка. В промеждутъка между първото момиче и нея в съзнанието ми вече се бяха открили три стабилни кандидатки, включително Селест и Крис, които несъмнено щяха да се превърнат в любимки на публиката. Момичето точно преди нея обаче, Ашли, беше толкова отчайващо неподходящо за мен, че прогони всички позитивни мисли от главата ми. А когато Америка стана и тръгна към мен, не можех да мисля за нищо друго, освен за нея.

В очите ѝ, умишлено или не, блещукаше палаво пламъче. Спомних си как се беше държала предишната вечер и осъзнах, че си имам работа с чистокръвна бунтарка.

— Америка, значи? — пошегувах се аз.

— Точно така. Сигурна съм, че бях чувала някъде и вашето име, но ще бъдете ли така добър да ми припомните?

Засмях се и я поканих да седне. После се приведох към нея и прошепнах:

— Спахте ли добре, мила?

Погледът ѝ казваше, че си играя с огъня, но на устните ѝ се появи усмивка.

— И днес не съм ви „мила“. А за да отговоря на въпроса ви: след като дойдох на себе си, успях да заспя спокойно. Толкова ми беше

уютно, че прислужниците едва ме издърпаха от леглото. — Последното изречение произнесе така, сякаш ми доверяваше тайна.

— Радвам се, че сте отпочинали, ми... — Трябваше да изкореня този навик при разговорите си с нея. — Америка.

Тя видимо оцени жеста ми.

— Благодаря ви. — Усмивката ѝ посърна и тя потъна в мисли, дъвчейки отнесено долната си устна, докато подреждаше думите в главата си. — Съжалявам, че се държах грубо с вас. — Каза накрая, като че ли несмутена от настойчивия ми поглед. — Снощи, докато се опитвах да заспя, осъзнах, че нямам право да ви виня за куриозната ситуация, в която се намирам. Не вие сте отговорен за положението ми, а и разбирам, че Изборът дори не се състои по ваше желание. — *Радвам се, че поне някой се е досетил.* — В най-тежкия ми момент се отнесохте така човечно с мен, а аз ви отвърнах с неблагодарност.

Тя поклати глава, сякаш разочарована от себе си, а аз усетих, че сърцето ми бие малко по-бързо.

— Още снощи можехте да ме изхвърлите от дома си, но не го сторихте — завърши тя. — Признателна съм ви.

Трогнах се от благодарността ѝ, защото вече знаех, че в нея няма нито капка неискреност. А това ме доведе до темата, която трябваше да обсъдим, ако искахме да продължим напред. Приведох се към нея, опирайки лакти на коленете си, и двете действия бяха много понепринудени и показателни за контактите ми с всички предишни момичета.

— Америка, дотук сте изключително пряма с мен. Възхищавам се на това ви качество и ще ви помоля да отговорите на един мой въпрос.

Тя кимна колебливо.

— Твърдите, че сте тук по грешка, тоест не по своя воля. Съществува ли изобщо възможност да развиете... симпатии към мен?

Пръстите ѝ се заиграха с къдрите по роклята ѝ, а аз имах чувството, че часове наред седях мълчаливо и опитвах да убедя сам себе си, че го прави само за да не изглежда твърде въодушевена.

— Много сте мил, Ваше Височество. — Да. — Също така привлекателен. — Да! — И тактичен. — ДА!

Несъмнено се хилех като идиот, но бях толкова доволен, че бе успяла да види нещо позитивно в мен по време на снощната ни среща.

Тя продължи с тих глас:

— Но имам основателни причини силно да се съмнявам.

За пръв път се радвах, че баща ми ме беше обучил да запазвам самообладание във всякакви ситуации. Зададох ѝ следващия си въпрос със съвсем уравновесен тон.

— Бихте ли пояснили?

Тя отново се поколеба.

— Боя се, че... че сърцето ми принадлежи на друг.

И тогава очите ѝ плувнаха в сълзи.

— О, моля ви, не плачете! — помолих я с тих глас. — Никога не ме е бивало в утешаването на ридаща жена!

Признанието ми я разсмя и тя избърса ъгълчетата на очите си. Харесваше ми да я виждам такава — усмихната и истинска. Естествено, че някой я чакаше у дома. Нямаше начин толкова неповторимо момиче да се задържи дълго само, преди някой умен млад мъж да го грабне. Не можех да си представя как се беше озовала тук, но това не ми влизаше в работата.

Знаех единствено, че макар да не беше моя, исках да я оставя усмихната.

— Бихте ли искали да ви изпратя у дома при любимия ви още днес? — предложих аз.

Тя ми отвърна с усмивка, която беше по-скоро гримаса.

— Тъкмо там е въпросът... не искам да се прибирам.

— Така ли? — Облегнах се назад, прокарвайки пръсти през косата си, а тя ми се присмая отново.

Щом не искаше нито мен, нито него, какво искаше тогава?

— Позволявате ли да съм откровена с вас?

Ако обичаш. Кимнах утвърдително.

— Трябва да остана. Семейството ми има нужда от помощ. Дори една седмица да ме приютите, ще промените живота им.

Значи, не се бореше за короната, но все пак имаше какво да постигне с престоя си тук.

— Да разбирам ли, че сте тук заради парите?

— Да. — Поне имаше благоприличието да се засрами от това. —

Освен това има... определени хора — тя ме погледна многозначително — с които нямам сили да общувам точно в момента.

Отне ми известно време да наредя пъзела. Беше се разделила с любимия си. Още го обичаше, но не му принадлежеше. Кимнах, проумявайки в какво затруднение се намираше. Ако аз можех да се откъсна от грижите си поне за седмица, несъмнено щях да го направя.

— Ако ми позволите да остана, дори за кратко, съм готова да ви предложа една сделка.

Колко интересно.

— Сделка ли? — Какво изобщо можеше да ми предложи.

Тя прехапа устна.

— Ако ме оставите в двореца... — Въздъхна. — Добре де, ето какво. Вие сте не кой да е, ами самият принц. По цял ден сте зает с държавни работи, а отгоре на всичко трябва да намерите време и за отсяване на най-подходящото от трийсет и пет, или по-скоро трийсет и четири момичета. Доста натоварващо, права ли съм?

Макар да звучеше като шега, истината беше, че уцели точно в десетката. Кимнах за потвърждение.

— Не смятате ли, че малко подкрепа би ви се отразила добре? Подкрепа от вътрешен човек, приятел, ако щете?

— Приятел, а?

— Точно така. Позволете ми да остана и ще ви помогна. Ще съм ви приятел. Няма да си хабите труда да ме ухажвате. Вече сте наясно, че не изпитвам чувства към вас. Но ще можете да говорите с мен по всяко време, а аз ще се опитам да съм ви от полза. Снощи ми споделихте, че си търсите довереница. Е, докато си намерите постоянна, аз мога да съм ви временна. Стига да желаете.

Стига да желая... Моите желания май нямаха значение, но поне можех да ѝ помогна. И да се порадвам на компанията ѝ още малко. Разбира се, баща ми щеше да побеснее, ако научеше, че възnamерявам да използвам едно от момичетата с такава цел... което пък правеше идеята още по-привлекателна.

— Запознах се с почти всички момичета в този салон, но тъкмо вас бих изbral за приятел. Ще се радвам да ми погостувате.

Пред очите ми напрежението се изпари от тялото ѝ. Макар и да знаех, че романтичната връзка с нея беше непостижима, изпитвах нужда да опитам.

— А дали ще е възможно да ви наричам „мила моя“? — попитах шаговито.

— Изключено — отвърна шепнешком тя. Не знаех дали беше имала такова намерение, или не, но отговорът ѝ ми прозвуча като предизвикателство.

— Е, знайте, че ще упорствам. Нямам навика да се отказвам току-така.

Тя направи физиономия, почти ядосана, но не съвсем.

— Към всички момичета ли се обръщате така? — попита тя, кимвайки към останалите участнички.

— Да, и като че ли на всичките им допадна — отвърнах с шеговито самодоволство аз.

Предизвикателната ѝ усмивка сеолови дори в гласа ѝ.

— Точно затова на мен не ми допада.

Тя стана, прекъсвайки разговора ни, и аз отново останах изумен. Нито едно от другите момичета не беше бързало да съкрати времето ни заедно. Поклоних ѝ се леко; тя ми отвърна с малко нескопосан реверанс и се отдалечи.

Усмихнах се, сравнявайки Америка с другите кандидатки. Беше красива по свой собствен начин. И очевидно беше в неведение относно нетипичната си красота. Определено ѝ липсваше царственост, макар че имаше нещо... величествено в походката ѝ. И разбира се, не ме искаше изобщо. Въпреки това не можех да се отърся от желанието да продължа с опитите.

Ето това беше първата полза от Избора: докато Америка беше тук, поне имах възможност да опитвам.

СЕДМА ГЛАВА

— Ще поканя момичетата, които не съм помолил да останат по местата си, да последват Силвия до трапезарията. Съвсем скоро ще се присъединя към вас.

Момичетата се спогледаха едно друго, някои объркани, други самодоволни. Чувствах се уверен, че съм изbral правилно, а сега идваше моментът да освободя излишните участнички. Едва ли щеше да е сложно, особено при положение че почти не се познавахме. Още не се бяха привързали към нищо.

Всички останали се изнесоха от залата, с изключение на осем дами, подредени усмихнати пред мен.

Аз вперих поглед в тях и внезапно ми се прииска да си бях подготвил някаква реч, преди да ги наредя.

— Благодаря ви, че останахте за още няколко минути — казах, след което се запънах. — И... искам да ви благодаря, че... че... дойдохте в двореца и ми предоставихте възможността да се запозная с вас.

Повечето се изкискаха или сведоха очи. Клариса отметна косата си през рамо.

— За жалост, трябва да ви уведомя, че не сте подходящи. Ъ, свободни сте? — Последното изречение прозвуча по-скоро като въпрос и се радвах, че баща ми не беше тук, за да го чуе.

Едно от момичетата — Ашли, ако не се лъжа — веднага се разплака и аз се сковах намясто.

— Защото боядисвам косата си ли? — попита момичето до нея.

— Моля?

— Защото съм Петица, нали? — попита Хана.

— Така ли?

Клариса се спусна към мен и стисна ръката ми.

— Ще ви покажа, че мога да съм по-добра, кълна се!

— Какво?

За щастие, един от стражите я откъсна от мен и я изведе от залата. Аз не помръднах от мястото си, напълно смяян от бурния ѝ

изблик на емоции. Нали уж трябваше да са дами. Какво се случваше, за бога?

— Но защо? — попита едно от другите момичета с толкова наранен глас, че ми причини истинска физическа болка. Все едно изживявах отново случката с Дафни.

Не разбрах от кое момиче беше дошъл въпросът, но когато се обърнах към тях, всичките носеха сходни отчаяни изражения на лицата си, сякаш бях разбил на пух и прах надеждите им. Бяхме се срещнали едва преди двайсет минути. Как бе възможно?

— Съжалявам — казах с искрена съпричастност. — Просто не почувствах връзка помежду ни.

Мия пристъпи напред, почти съумявайки да прикрие факта, че беше на ръба на сълзите. Една част от мен се възхищаваше на самоконтрола ѝ.

— Ами нашите чувства? Те нямат ли значение?

Тя килна глава с въпросителен поглед в кафявите си очи.

— Разбира се, че имат... — *Може би трябваше да отстъпя*. Все пак не бях длъжен да отстранявам никоя от тях още на първия ден. Но до какви взаимоотношения би довело това? Аз взимам решение, тя казва, че е прибързано, и аз се огъвам?

Не. Изборът беше мой. Трябваше да довърша започнатото.

— Съжалявам, че накърних достойнството ви, но е много трудно от трийсет и пет талантливи, очарователни, красиви жени да избера само една, за която да се оженя. — Говорех искрено, смирено. — Трябва да послушам инстинктите си. Правя го, колкото за свое, толкова и за ваше добро. Надявам се да се разделим приятелски.

Без въобще да е трогната от речта ми, Мия ме изгледа студено и ме подмина на път към вратите. Почти всички момичета я последваха; явно нямаше да се разделим с добро.

Ашли, която изглеждаше най-разстроена, дойде и ме прегърна мълчаливо. Аз долепих неловко ръце до гърба ѝ, а тя ги притисна там.

— Не мога да повярвам, че всичко приключи толкова бързо. Наистина вярвах, че имам шанс. — Думите ѝ прозвучаха някак зашеметено, монотонно. Сякаш говореше сама на себе си.

— Съжалявам — повторих аз.

Тя отстъпи назад, избръса очите си и като се съвзе, изпълни много грациозен реверанс.

— Успех, Ваше Височество.

После вдигна глава и си тръгна.

— Ашли — провикнах се тъкмо когато достигаше вратата.

Тя спря видимо обнадеждена.

Не. Не можех. Трябваше да съм решителен.

— Успех и на теб.

Тя се усмихна и напусна залата.

След секунда мълчание погледнах към стражите.

— Свободни сте — наредих им, жаден за поне малко уединение. Седнах на дивана, който бях използвал за интервютата, и отпуснах глава в ръцете си.

Можеш да се ожениши само за една от тях. Необходимо беше. Може и да изглеждаше прибързано, но не бе така. Беше целесъобразно. Трябва да действаш целесъобразно.

Но не можех да не се усъмня в постъпката си. Ашли се беше оказала мило момиче. Дали вече не бях допуснал грешка? Но не бях почувстввал нищо, когато беше седнала пред мен, ни най-малка близост.

Вдишах дълбоко и изопнах рамене. Стореното — сторено. Беше време да продължа напред. Чакаха ме още двайсет и седем момичета, върху които трябва да се съсредоточа.

Залепих усмивка на лицето си, прекосих широкия коридор и влязох в трапезарията, където всички вече закусваха. Забелязах, че няколко стола започнаха да се плъзгат назад.

— Моля ви, дами, не ставайте. Приятна закуска. — *Нищо не се е случило. Всичко е наред.*

Целунах майка ми по бузата и потупах баща ми по рамото, преди да седна на масата, за да нарисувам семейната картичка, която народът очакваше да види.

— Няколко вече си заминаха, а, Ваше Височество? — попита Джъстин, докато ми сипваше кафе.

— Знаеш ли, че съм една книга за хората, практикуващи полигамия. Тоест един мъж да има няколко жени. Звучи ми смахнато. Току-що бях в стая с осем много нещастни жени и нямам представа защо му е на някого да избира такъв живот. — Казах го с шеговит тон, но становището ми беше искрено.

Джъстин се засмя.

— В такъв случай е хубаво, че ви трябва само една, сър.

— Така е. — Пийнах от черното си кафе, размишлявайки върху думите на Джъстин.

Трябаше ми само една жена. Въпросът беше как да я позная.

— Колко елиминира? — попита баща ми, режейки храната си.

— Осем.

Той кимна.

— Добро начало.

Не знаех дали имам собственото си одобрение, но поне имах неговото.

Въздъхнах и се заех да съставям плана си на действие. Трябаше да опозная всяко от момичетата поотделно. Пълзнах поглед из стаята и преглътнах тревожно при мисълта колко време и енергия щеше да изисква сближаването с двайсет и седем момичета.

Няколко от участничките бяха забелязали, че гледам към тяхната маса, и ми се усмихнаха, когато погледите ни се срещнаха. Имаше толкова много красиви жени. Бях с усещането, че няколко от тях вече имаха опит с момчета, и това, че бяха с една крачка напред, ме смущаваше, което вероятно беше глупаво.

Тогава погледът ми попадна на Америка, която беше натъпкала устата си с ягодов сладкиш и въртеше блажено очи, сякаш беше попаднала в рая. Успях да сдържа смеха си, но ми хрумна един план.

— Лейди Америка? — извиках я учтиво и едва не прихнах, като видях как спира да дъвче, ококорва очи и обръща лицето си към мен.

Веднага покри устата си с ръце, мъчейки се да сдъвче хапката си по-бързо.

— Да, Ваше Величество?

— Наслаждавате ли се на храната? — Стана ми чудно дали съм я подсетил за предишната вечер, когато ми беше признала, че именно заради храната иска да остане в двореца. Беше някак удовлетворително да кажеш пред цяла стая с хора шега, която само един от тях разбираще.

Може би си въобразявах, но в очите й като че ли просветна онази палава искрица.

— Превъзходна е, Ваше Величество. Тази ягодова тарталета... какво да ви кажа, имам по-малка сестричка, която обожава сладкишите. Сигурно би се разплакала от блаженство, ако я опита. Божествена е.

Сложих хапка в устата си, тъй като ми трябваше малко време да измисля как да продължа.

— Наистина ли би се разплакала? — попитах накрая.

Красивото лице на Америка придоби умислена физиономия.

— Да, сигурна съм. Няма навика да сдържа емоциите си.

— А бихте ли се обзаложили? — изстрелях веднага.

— Стига да имах пари за облог — да, определено бих — отвърна тя с усмивка.

Идеално.

— Добре тогава, какво друго сте склонна да заложите? Струвате ми се веща в сключването на сделки.

Кралят ми стрелна предупредителен поглед. Явно шегата ми не беше толкова добре прикрита.

— Какво бихте искали? — попита тя.

Нормална първа среща. Вечер с момиче, което не изпитвам нужда да впечатля, тъй като вече ме е уверило, че е невъзможно. Начин да се измъкна от затруднението, без да си навлека омразата на всички тези момичета.

Усмихнах се.

— Въпросът е *вие* какво бихте искали от мен.

Тя се замисли. Всъщност бях готов да откликна на всяко нейно желание. Бях готов дори да я подкупя.

— Ако се разплаче — подхвани колебливо тя — искам да нося панталони цяла седмица.

Стиснах устни, а всички наоколо се разсмяха. Дори баща ми се забавляваше, или поне си придаваше такъв вид. Най-много обаче ми хареса това, че докато всички край нея се смееха на искането й, тя нито сведе глава, нито се изчерви, нито пък ѝ хрумна да поиска друго. Това искаше, и точка.

Беше очарователна.

— Дадено. А ако не пророни и сълза, ми дължите разходка в градината утре следобед.

Из трапезарията се разнесе шепот, а баща ми въздъхна, видимо недоволен от избора ми. Вероятно той беше много по-запознат с кандидатките от мен самия. А тя едва ли се нареждаше в списъка с фаворитките му. За бога, та тя не влизаше в никой списък.

— Условията ви са тежки, сър, но съм готова да си стиснем ръцете.

— Джъстин? Опаковай няколко ягодови тарталети и ги изпрати на адреса на лейди Америка. Куриерът ни да изчака реакцията на сестра й и да ни уведоми дали се е разплакала. Горя от любопитство.

— Джъстин кимна отривисто и напусна стаята с усмивка. — А вие, мадам, подгответе приджуряваша бележка до семейството си, за да са спокойни, че сте добре. Всъщност това важи за всяка една от вас, дами. След закуска напишете по едно писмо до близките си, а ние ще им го доставим още днес.

Момичетата — моите момичета — се усмихнаха доволно. В рамките на една сутрин бях успял да се запозная с всичките, да науча имената на повечето, да освободя няколко и да уредя първата си среща. Въпреки че ми беше дошло в повече, бях склонен да определя представянето си като успешно.

* * *

— Извинете за забавянето, Ваше Височество. Наложи се да посетим един бутик в града — обясни Сиймор, теглейки зад себе си стойка на колелца, заредена с панталони на закачалки.

— Няма нищо — отвърнах аз и отместих документите върху бюрото си. Днес бях решил да работя в стаята си. — Какво ми носиш?

— Имаме няколко варианта, сър. Сигурен съм, че ще харесате нещо за дамата.

Загледах объркано дрехите.

— Е, кой модел панталони са най-подходящи за жени?

Сиймор поклати глава с усмивка.

— Не се беспокойте, Ваше Височество, всичко е под контрол. Така. Белите изглеждат по-женствено и ще подхождат с всичко, ушито от прислужничките й. Същото важи и за тези.

Той ми показа няколко модела, а аз опитах да определя разликата помежду им и да преценя кой би й стоял най-добре.

— Сиймор, може би това не е от значение, но тя е Петица. Дали би се чувствала удобно в такива панталони?

Той погледна към стойката.

— Щом е тук, сър, значи, вероятно иска лукс.

— Но ако искаше лукс, щеше ли изобщо да пожелае панталони?

— отвърнах аз.

Той кимна.

— Дънки. — Пресегна се към задната част на стойката и извади чифт дънки. Аз лично никога не бях обувал дънки. Не ми допадаха особено. — Имам чувството, че уцелихме в десетката.

Отново прегледах вариантите.

— Да, нека са тези, но включи и първия чифт, който ми показа. Може би и още един за всеки случай. Дали са неин размер?

Сиймор се усмихна.

— Ще им нанесем нужните корекции до вечерта. Да разбирам ли, че младата дама е спечелила облога ви?

Свих рамене.

— Още не, но се надявам, ако спечели и ѝ дам повече от уговореното, все пак да излезе на среща с мен.

— Май наистина я харесвате — каза Сиймор и забута стойката към коридора.

Не му отговорих, но след като затворих вратата, се замислих по въпроса. В нея имаше нещо различно. Дори нетактичното ѝ отношение към мен ме привличаше. На лицето ми изплува усмивка.

ОСМА ГЛАВА

— Сигурен ли си? — попитах аз.

— Напълно — отговори куриерът.

— Нито една сълза?

Той се усмихна.

— Нито една.

Спрях пред вратата на Америка, недоумявайки защо сърцето ми биеше толкова ускорено. Вече ми беше дала да разбера, че не изпитва чувства към мен. Именно затова бях решил да започна с нея. Срещата трябваше да е лесна.

Очаквах някоя от прислужничките ѝ да ме посрещне, но когато вратата се отвори със замах, Америка стоеше на прага, опитвайки да прикрие саркастичната си усмивка.

— В името на приличието поне, бихте ли ме хванали под ръка?
— попитах и ѝ предложих лакътя си. Тя въздъхна и пъхна ръка в свивката му, тръгвайки с мен по коридора.

Бях очаквал да се заоплаква, да заяви, че победата е трябало да бъде нейна, но тя мълчеше. Разстроена ли беше за нещо? Или просто не искаше да излезе с мен?

— Съжалявам, че сестра ви не се разплака — казах аз.

— Не ми се вярва — пошегува се тя. Отговорът ѝ ме успокои. Може би просто се беше умислила за нещо, но шегите бяха нашият език и използвахме ли него, всичко щеше да е наред.

— Досега не се бях обзалагал с никого. Честно казано, печалбата ми се услади.

— Късметът на начинаещия — отвърна тя.

— Възможно е — съгласих се аз. — Следващия път ще се опитаме да я разсмеем.

Тя вдигна замислено очи към тавана. Можех да предположа какво се върти из главата ѝ.

— Какво е семейството ви?

Тя направи озадачена гримаса.

— В смисъл?

— В най-общия. Сигурно е коренно различно от моето. — Не беше единствено дете, домът ѝ беше малък... роднините ѝ плачеха заради сладкиши. Дори не можех да си представя какъв е животът в семейство като нейното.

— И още как. Ами като за начало не носят корони на закуска. — Тя се разсмя мелодично, точно както подобаваше на Петица.

— В дома Сингър са изискване само на вечеря, предполагам?

— Именно.

Аз също се засмях. Възхищавах се на чувството ѝ за хумор. Беше сходно с моето, когато си позволеше да се отпусне. Стана ми любопитно как бе възможно двама души от два съвършено различни свята да си приличат толкова.

— Какво друго? Вкъщи сме пет деца, като аз съм средното по възраст.

— Пет! — Божичко, каква ли гюрултия вдигаха.

— Да, пет — потвърди тя, учудена, че се изненадваш толкова. — Повечето простосмъртни семейства са многодетни. Аз също бих отгледала много деца, ако имам възможност.

— О, така ли? — Още едно сходство, при това доста лично.

Свенливото ѝ „да“ ми подсказа, че и за нея това е нещо съкровено. Странно, но ми беше неловко да обсъждам бъдещото си семейство с момиче, с което поначало трябваше да имам шанс, но знаех, че нямам.

— Както и да е — продължи тя — най-голямата ми сестра, Кена, е омъжена за Четворка. В момента работи в една фабрика. Майка ми настоява да си търся мъж поне от Четвърта каста. — Защо не от Първа? — Но не искам да оставям пеенето. Толкова радост ми носи. — Да, звучи логично. Сигурно любимият ѝ е някой артистичен тип от Пета каста. — А сега, не щеш ли, ме повишиха в Тройка. — Заяви тъжно тя. — Чувството е много шантаво. Въпреки това ще се опитам да продължа кариерата си на певица. Кота е по-големият ми брат. Художник е. Напоследък не се виждаме често. Дойде да ме изпрати, и толкова.

Нешто в тона ѝ загатваше за болезнени спомени, но тя продължи с разказа си и не ми даде възможност да попитам какви.

— Следваща в подредбата е моя милост — каза тя, като наближихме стълбището.

Усмихнах се искрено.

— Америка Сингър, най-близката ми приятелка.

Тя врътна иронично очи и сините им ириси уловиха светлината.

— Същата.

Отговорът ѝ ми донесе неочеквано удоволствие.

— След мен е сестричката ми Мей. Същата онази, която ме изигра и не се разплака. Направо ми потънаха гемиите; не мога да повярвам, че и сълзица не пророни! Измяната на страна, малката е художничка. И... я обичам безкрайно. Най-дребният е Джерад. Само на седем годинки е. Все още умува дали му се става художник, или музикант. От всичко най-много обича да рита топка и да събира бублечки — чудесни хобита, но няма хляб в тях. Мъчим се да го подтикнем към повечко експерименти в изкуството. Е, това сме всички.

— Ами родителите ви? — попитах, опитвайки да си съставя попълна представа за нея.

— Ами *вашите* родители? — извърна въпроса ми тя.

— Моите родители ги познавате.

— Напротив. Запозната съм само с публичните им персони. Какви са в реалния живот? — подкани ме тя, подръпвайки ръката ми. Детинската ѝ постъпка ме накара да се усмихна.

Но мислите ми се пренесоха другаде. Какво можех да ѝ разкажа за родителите си?

Притеснявам се, че майка ми е болна от нещо. Постоянно я мъчи главоболие и изглежда уморена. Не знам дали е от начина ѝ на живот като млада, или заради нещо, случило ѝ се впоследствие. Несъмнено трябваше да имам поне един брат или сестра и не знам дали липсата на друго дете в семейството ни е свързана със състоянието ѝ. Баща ми... Понякога баща ми...

Излязохме в градината, където ни очакваха камерите. Нещо в мен се стегна. Не исках да присъстват точно на тази среща. Не знаех доколко щяхме да се опознаем, но се опасявах, че нямаше да се случи пред публика. Прогоних снимачния екип с махване, а като върнах погледа си към Америка, осъзнах, че отново е потънала в себе си.

— Добре ли сте? Струвате ми се напрегната.

Тя сви рамене.

— Вас ви смущават ридаещи жени, мен — разходки с принцове.

Подсмихнах се.

— С какво ви смущавам толкова?

— С личността си. С намеренията си. Не знам какво точно да очаквам от тази невинна разходчица.

Бях ли мистериозен? Може би да. Бях овладял изкуството на усмивките и полуистините. Но определено не исках да оставям такова впечатление у хората.

Спрях и се обърнах към нея.

— Разбирам. Предполагам, досега сте осъзнали, че не съм от онези, които увъртат. Ще ви разкрия какво искам от вас. — *Искам да опозная някого. Истински да го опозная. И мисля, че искам този някой да си ти, дори да си решила да си тръгнеш.*

Пристигах към нея и внезапно ме връхлетя вцепеняваща болка. Изкрещях, превих се надве и отстъпих назад. Тези няколко стъпки бяха почти непоносими, но нямах никакво намерение да се свивам на земята, макар и да чувствах такава нужда. Имах чувството, че всеки момент ще повърна, но и него преодолях. Принцовете не се търкалят по тревата, повръщайки.

— Това пък за какво беше? — Собствения си глас ли чуха? Наистина ли? Звучах като петгодишно момиченце, изпушило доста цигари.

— Ако ме пипнеш и с пръст, ще си изпатиш още повече!

— Моля?

— Казах, че ако...

— Да, да, немирнице такава, чух те и първия път. Но защо ти беше да ме риташ, за бога?

Тя ме гледаше ококорено, покрила устата си с ръка, сякаш току-що беше осъзнала, че е допуснала жестока грешка. Чух забързаните стъпки на стражите, обърнах се към тях и вдигнах ръка да ги възпра, държейки чатала си с другата.

Къде бях събркал? Какво си беше помислила, че ще...?

Стегнах се, подбуден от желанието си да разбера.

— Америка, какво си мислеше, че ще направя? — попитах.

Поведението ѝ говореше само за себе си. Никога през живота ми не ме бяха обиждали така.

— На публично място? Решила си, че... божичко! Та аз съм джентълмен!

Колкото и болезнено да беше, поизправих тялото си и тръгнах към двореца. Тогава ме споходи една мисъл.

— Защо въобще ми предложи приятелството си, щом имаш толкова ниско мнение за мен?

Тя не отговори.

— Днес ще вечеряш в стаята си. На сутринта ще си поговорим пак.

Закрачих колкото можах по-бързо, стремейки се да надбягам гнева и унижението си. Затръшнах бясно вратата на стаята си.

След секунда прислужникът ми почука на нея.

— Чух, че се прибрахте, Ваше Височество. Желаете ли нещо, преди да си легнете?

— Лед — простенах аз.

Той изтърча към кухнята, а аз се стоварих в леглото си, обзет от ярост. Покрих очите си с ръка, опитвайки да си обясня случилото се. Не беше за вярване, че едва преди няколко минути възнамерявах да разкрия душата си пред нея, да ѝ споделя нещо толкова лично.

А това трябваше да е лесната ми първа среща!

Изпуфтях нервно. Прислужникът оставил един поднос на нощната ми масичка и бързо напусна стаята.

За каква се имаше? Петица да напада бъдещия си крал! Ако бях такъв човек, можеше да получи сериозно наказание.

Определено щях да я изгоня от двореца. В никакъв случай нямаше да ѝ позволя да остане след такова провинение.

Обмислях и премислях случката часове наред, умувайки какво е трябвало да кажа или направя на момента. Всеки път, представех ли си сцената, направо побеснявах. Що за момиче постъпваше така? Какво ѝ даваше право да напада принца си?

Превъртях всичко това в главата си стотици пъти, докато накрая гневът не се превърна в нещо като възхищение.

От нищо ли не се боеше Америка?

Не че възнамерявах да проверя, но се питах колко ли от другите момичета, поставени в ситуация, в която биха сметнали, че искам да се възползвам от тях, биха го позволили? За да има с какво да се хвалят

или просто защото биха се притеснили от последствията, ако откажеха?

Тя обаче беше спряла всичко още преди да се е случило, без да мисли за реакцията ми. Е, ударът ѝ се беше окказал неточен, но се беше защитила. За което ѝ се възхищавах. Искаше ми се и аз да имах такава борбеност. Може би, ако прекарвях повече време в компанията ѝ, щях да прихвана от нея.

По дяволите! Трябаше да я задържа в двореца.

СТРАЖЬТ

ПРЕДГОВОР КЪМ „СТРАЖЪТ“

На пътя на връзката между Максън и Америка стоеше момчето, пленило сърцето й първо. Винаги ме е изненадвало как хората бързат да съдят Аспен за грешките му, а прощават толкова лесно на Максън, чийто мотиви често са по-себични.

Читателите редовно ме питат дали симпатиите ми не клонят повече към едно от двете момчета, но това е просто немислимо. Както в Максън, така и в Аспен съм вложила частици от съпруга си, заради което и двамата са олицетворение на онова, което ме привлича в мъжете. Максън притежава неговото чувство за хумор, а Аспен — неговата страстна натура.

Винаги съм се надявала разказът за Аспен да покаже на читателите онова, което аз знаех през цялото време — че Аспен никога не е преставал да обича Америка и да се обвинява непрестанно за глупавата си постъпка. Че е готов на всичко, за да си я върне. Аспен е безкрайно самоотвержен и, за бога, толковаексапилиен! Но още от самото начало се притеснявах, че той ще е един от малкото герои, които няма да получат своя щастлив завършек. Затова не мога да ви опиша колко се радвам, че в крайна сметка той успя! Макар и краят му да не беше точно такъв, какъвто му се искаше.

Кийра

ПЪРВА ГЛАВА

— Събуди се, Леджър.

— Днес почивам — измърморих аз, завивайки се през глава.

— Никой не почива днес. Стани и ще ти обясня.

Въздъхнах. По принцип обичах работата си. Рутината, дисциплината, чувството на удовлетворение в края на деня: всичко в нея ми харесваше. Днес обаче беше друго нещо.

Снощното тържество по случай Вси светии беше последният ми шанс. Когато поканих Америка на танц и тя ми разказа за студеното отношение на Максън, аз се постарах да ѝ напомня кои сме... и го почувствах. Нишките, които ни свързваха, още ги имаше. Да, бяха се проприли от натиска на Избора, но още държаха.

— Обещай ми, че ще ме изчакаш — бях ѝ се примолил.

Тя не ми отговори, но аз не загубих надежда.

Не и докато той не се появи, преливащ от чар и богатство, и власт. Това беше. Бях загубил.

Каквото и да ѝ прошепна Максън на танцовата площадка, то като че ли прогони всички грижи от главата ѝ. Тя се притисна към него и остана в прегръдките му песен след песен, вперила в очите му онзи поглед, който някога бе пазила само за мен.

Затова може би бях прекалил с алкохола, наблюдавайки тази сцена. И може би онази ваза във фоайето беше счупена, защото я бях запратил в стената. И може би бях плакал, заравяйки лице във възглавницата, за да не ме чуе Ейвъри.

Ако съдех по думите на Ейвъри, вероятно Максън ѝ беше предложил брак снощи и сега призоваваха цялата стража за официалното обявление.

Как щях да го преживея? Как щях да стоя там през цялото време, бранейки ги? Той щеше да ѝ поднесе пръстен, какъвто аз никога нямаше да мога да ѝ купя, живот, какъвто никога нямаше да мога да ѝ подсигуря... и щях да го мразя до сетния си дъх заради това.

Надигнах се в леглото, забил очи в чаршафите.

— Какво става? — попитах и всяка сричка отекна болезнено в главата ми.

— Лоша работа. Много лоша.

Сърчих чело и вдигнах поглед. Ейвъри седеше на леглото си, закопчавайки ризата си. Погледите ни се срещнаха и различих тревогата в очите му.

— За какво говориш? — Ако всичко това беше заради някоя глупава драма, свързана с цвета на покривките например, директно се връщах в леглото.

Ейвъри въздъхна.

— Сещаш ли се за Удуърк? Общителен тип, вечно усмихнат?

— Да. Понякога патрулираме заедно. Свестен е. — Удуърк идваше от семейство на Седмици и двамата се бяхме сближили покрай разговорите за многочленните ни семейства и починали бащи. Трудеше се много усърдно и определено беше заслужил новата си каста. — Защо? Какво става?

Ейвъри изглеждаше смаян.

— Снощи са го спипали с едно от момичетата от Елита.

Замръзнах намясто.

— Какво? Но как?

— Всичко е записано на лента. Репортерите обикаляли из двореца и заснемали импровизирани кадри, а един от тях чул нещо в килера. Отворил го и заварил там Удуърк с лейди Марли.

— Но това е — за малко да кажа „най-добрата приятелка на Америка“, но се спрях навреме — ... откачено — довърших вместо това.

— Спор няма. — Ейвъри взе чорапите си и ги нахлузи. — Струваше ми се толкова разумен човек. Явно е пийнал повечко.

Вероятно, но едва ли това беше причината. Удуърк имаше глава на раменете си. Искаше да се грижи за семейството си, колкото и аз за моето. Навярно нещото, подбудило го към толкова рискована постъпка, се припокриваше с онова, което беше подбудило и мен към такава: явно беше отчаяно влюбен в Марли.

Разтрих слепоочията си, опитвайки да облекча главоболието си. Не биваше да съм такава развалина точно сега. В следващия момент проумях какво ги очакваше и изцъклих очи.

— Ще ги... ще ги убият ли? — попитах тихо, сякаш се боях да не напомня на някого какво беше наказанието за държавна измяна.

Ейвъри поклати глава и усетих как моята започва да пулсира отново.

— Ще ги накажат с публичен бой. А останалите момичета от Елита и семействата им ще получат централни места за шоуто. Скамейките вече са подредени пред двореца, затова ни искат на мястото. Обличай си униформата.

Той стана и тръгна към вратата.

— И изпий едно кафе, преди да се явиш — подхвърли през рамо.

— Изглеждаш така, сякаш теб ще бият.

* * *

Третият и четвъртият етаж бяха достатъчно високо, за да предлагат изглед отвъд массивните стени, отделящи двореца от останалия свят, затова бързо се добрах до един широк прозорец на четвъртия етаж. Виждаха се местата на кралското семейство и Елита, както и подиумът за Марли и Удуърк. Явно и на други от персонала им беше хрумнала същата идея като моята; кимнах за поздрав на двамата стражи, вече заредени пред прозореца, и на един прислужник с безупречно изгладена униформа, но събърчено от тревога лице. Тъкмо когато вратите на двореца се отвориха и момичетата тръгнаха към скамейките със семействата си, съпровождани от гръмките възгласи на тълпата, две прислужнички дотърчаха до нас. Разпознах Луси и Мери и веднага им направих място до прозореца.

— Ан ще дойде ли? — попитах.

— Не — отговори Мери. — Не сметна, че е редно, при положение че ни чака толкова работа.

Кимнах с глава. Нормално за нея.

Срещах се постоянно с прислужничките на Америка, откакто ми беше възложено да стоя на пост пред стаята й нощем, и макар винаги да се държах професионално в двореца, с тях си позволявах да загърбя поне донякъде официалностите. Исках да познавам хората, които се грижеха за момичето ми; вечно щях да съм им признателен за всичко, което правеха за нея.

Погледнах към Луси и видях, че кърши ръце. Дори за краткия си престой в двореца досега бях забелязал, че тревогата ѝ винаги намираше външен израз в дузина различни тикове. В тренировъчния лагер ме бяха обучили да следя за нервно поведение у влизашите в двореца и да наблюдавам хората с такова най-изкъсо. Знаех, че Луси не представлява заплаха за никого, затова видех ли я разтревожена, винаги изпитвах нужда да ѝ помогна.

— Сигурна ли си, че искаш да гледаш? — прошепнах ѝ. — Няма да е приятна гледка.

— Знам. Но наистина харесвах лейди Марли — отвърна тя с тих глас. — Чувствам, че трябва да съм тук.

— Вече не е „лейди“ — коментирах аз, сигурен, че щяха да я понижат до възможно най-ниската каста.

Луси се замисли за момент.

— Всяко момиче, рискувало живота си за любимия, заслужава да бъде наричано „лейди“.

Усмихнах се.

— Добре казано. — Ръцете ѝ се укротиха и за част от секундата по лицето ѝ пробяга едва забележима усмивка.

Възгласите на тълпата преминаха в укорителни викове, когато Марли и Удуърк излязоха на чакълестата настилка пред двореца и закрачиха вяло към площадката пред портите. Стражите ги дърпаха доста грубо и ако трябваше да съдя по походката му, Удуърк вече беше бил.

Не чувахме какво се говори, но гледахме как оповествяват престъпленията им. Съсредоточих вниманието си върху Америка и семейството ѝ. Мей като че ли опитваше да запази самообладание, обвила тревожно корема си с ръце. Изражението на господин Сингър беше натъжено, но спокойно. Ами изглеждаше объркан. Искаше ми се да можех да я прегърна и да я успокоя, без и аз самият да се озова на същата площадка.

Спомних си как бяха бичували Джеми за дребната му кражба. Ако можех да поема наказанието му, щях да го направя, без да се замислям. В същото време бях изпитал силно облекчение от това, че не ме бяха спипали малкото пъти, в които бях крал. Предполагах, че и Америка се чувстваше така в момента — искаше ѝ се Марли да не

преживява такъв ужас, но и се благодареше, че не ние двамата бяхме вързани за дървените блокове.

Когато стражите замахнаха с пръчките, Мери и Луси подскочиха, макар и да не чувахме нищо друго, освен крясъците на тълпата. Между ударите имаше такава пауза, че Удуърк и Марли да усетят болката, но не и да привикнат към нея, преди новата вълна да ги връхлети с още по-голяма сила. Мъчението е изкуство. А дворцовата стража го владееше до съвършенство.

Луси покри лицето си с ръце и заплака тихо, а Мери преметна утешително ръка през раменете ѝ.

Готовех се да сторя същото, когато проблясък от огненочервена коса привлече погледа ми.

Какво правеше Америка? Със стража ли се бореше?

Всички части от тялото ми воюваха една с друга. Исках да изскоча пред нея и да я върна на мястото ѝ, а в същото време копнеех да я хвана за ръката и да я отведа надалеч оттук. Исках да я похваля за смелостта, но и да ѝ се примоля да спре. Точно сега не биваше да привлича внимание.

Тя прескочи парапета и се приземи с разпилени край краката си поли. Като се поизправи, осъзнах, че не цели да избяга от кошмара пред себе си, а търси начин да се добере до Марли.

Гърдите ми се изпълниха с гордост и страх.

— О, божичко! — ахна Мери.

— Седнете, милейди! — замоли ѝ се Луси, опряла ръце в прозореца.

Америка хукна към целта си, макар и останала без една обувка.

— Върнете се на мястото си, лейди Америка! — изкрештя един от стражите до мен.

Тя достигна най-долното стъпало на платформата и мозъкът ми пламна от прилива на пулсираща кръв.

— Има камери! — провикнах се аз през стъклото.

Накрая един от стражите успя да я хване и да я повали на земята. Тя се замята в ръцете му, продължавайки да се бори. Очите ми отскочиха към кралското семейство; всичките се взираха в червенокосото момиче, гърчещо се до стълбите на подиума.

— Най-добре се връщайте в стаята ѝ — казах на Мери и Луси. — Ще има нужда от вас.

Те се обърнаха и побягнаха.

— Вие двамата — посочих стражите до себе си — вървете нания етаж, може да ѝ трябва допълнителна защита. Кой знае колко хора е ядосала с постъпката си.

Те хукнаха към стълбището. Исках да бъда до Америка, да отида в стаята ѝ. Но знаех, че предвид обстоятелствата е най-добре да проявя търпение. Сега имаше нужда да остане насаме с прислужничките си.

Миналата нощ я бях помолил да ме изчака, тъй като ми се струваше, че тя първа ще напусне двореца. Мисълта отново изплува в съзнанието ми. Щеше ли кралят да се примери с такава постъпка?

Всичко ме болеше от напъна да дишам и размишлявам... и предвиждам.

— Невероятно — прошепна прислужникът. — Каква смелост само.

Той се отдръпна от прозореца и се върна към работата си, а аз се зачудих дали бе имал предвид двойката на платформата, или момичето с изцапаната рокля. Докато стоях на мястото си, още мъчейки се да проумея случилото се пред очите ми, наказанието приключи. Кралското семейство се прибра в двореца, тълпата се разпръсна и само шепа стражи останаха, за да отнесат двете отпуснати тела, които сякаш клоняха едно към друго дори в безсъзнанието си.

ВТОРА ГЛАВА

Спомням си дните, когато едва дочаквах срещите ни в къщичката на дървото, как стрелките на часовника сякаш се движеха назад. Сега се чувствах хиляда пъти по-лошо. Защото знаех, че нещо не е наред. Знаех, че има нужда от мен. А не можех да отида при нея.

Единственото, което можех да направя, беше да се разменя със стража, чийто ред беше да стои на пост пред вратата ѝ тази нощ. Но дотогава трябваше да отвлечам вниманието си с нещо друго.

Тъкмо се отправях към кухнята за късна закуска, когато чух нечии жалби.

— Искам да видя дъщеря си. — Разпознах гласа на господин Сингър, макар че никога не го бях чувал толкова отчаян.

— Съжалявам, сър. От съображения за безопасност трябва веднага да ви изведем от двореца — отговори някой от стражите. Лодж като че ли. Надникнах иззад ъгъла и наистина видях Лодж да успокоява господин Сингър.

— Но вие ни държите затворени още от онова противно събитие! Отведохте детето ми насила и оттогава не съм я виждал! Искам да я видя!

Доближих ги с уверена крачка и се намесих.

— Остави на мен, страж Лодж.

Лодж сведе глава и отстъпи. В повечето случаи, ако се държах авторитетно, хората ме слушаха. Методът беше прост и работещ.

Щом Лодж се отдалечи достатъчно, се приведох към господин Сингър.

— Тук не бива да говорите така, сър. Видяхте какво стана току-що, и то само заради една целувка и разкопчана рокля.

Бащата на Америка кимна и прокара пръсти през косата си.

— Знам. Знам, че си прав. Но не мога да повярвам, че я принудиха да гледа. И нея, и Мей.

— Ако е никаква утеша, прислужничките на Америка са много всеотдайни и несъмнено ще се погрижат за нея. Не съм чул да е влизала в медицинското крило, така че вероятно не е пострадала. Не и

физически. Доколкото разбирам — боже, колко болеше да го кажа на глас — принц Максън я харесва най-много от всички участнички.

Господин Сингър ми отвърна с тънка усмивка.

— Вярно е.

Впрегнах цялата си воля, за да не го попитам какво знае по въпроса.

— Сигурен съм, че ще прояви търпение и ще й даде време да се възстанови след видяното.

Господин Сингър кимна, после зашепна тихо, сякаш говореше сам на себе си.

— Очаквах повече от него.

— Сър?

Той си пое дълбока гълтка въздух и изопна рамене.

— Нищо. — Огледа се наоколо и не можах да преценя дали изпитва възхищение, или ненавист към двореца. — Знаеш ли, Аспен, никога не би ми повярвала, ако й кажа, че заслужава да е тук. И всъщност би била права. Заслужава много повече.

— Шалом? — Двамата с господин Сингър се обърнахме и видяхме госпожа Сингър и Мей с пътнически чанти в ръце. — Готови сме. Успя ли да видиш Америка?

Мей остави майка си и бързо се сгущи в баща си. Той я прегърна защитнически.

— Не. Но Аспен ще я наглежда.

Не бях обещавал нищо подобно, но бяхме като едно семейство и той не се съмняваше в лоялността ми. Естествено, че щях да се погрижа за нея.

Госпожа Сингър ме прегърна за кратко.

— Не мога да ти опиша колко се радвам, че си тук, Аспен. Ти си по-умен от всички останали стражи взети заедно.

— Гледайте да не ви чуят — пошегувах се аз и тя се усмихна.

Мей дотърча до мен и аз се поприведох, за да сме на едно ниво.

— Ето и още няколко прегръдки. Ще минеш ли през моята къща, за да ги предадеш на семейството ми?

Тя кимна до рамото ми. Зачаках да ме пусне, но тя не се откъсваше от мен. Внезапно доближи устни до ухото ми.

— Не позволявай на никого да я нарани.

— Никога.

Тя ме стисна още по-силно и аз направих същото; толкова исках да я защитя от всичко край нея.

Мей и Америка си приличаха много повече, отколкото и двете предполагаха. Но Мей беше по-беззащитна. Нямаше кой да я брани от света, затова го правеше сама. Америка беше само с няколко месеца по-голяма от нея, когато започнахме да се виждаме, вземайки решение, пред което повечето наши връстници нямаха смелостта да се изправят. Но докато Америка разбираще, че е заобиколена от опасности, че объркаше ли се нещо, последствията можеха да са жестоки, Мей живееше с глава в облаците, съвършено сляпа за всичко лошо край нея.

Боях се обаче, че днес беше загубила част от невинността си.

Когато най-накрая ме пусна, станах и протегнах ръка към господин Сингър. Той я стисна и ми заговори с доверителен тон:

— Радвам се, че си с нея. Така сякаш е донесла част от дома си тук.

Сключихме погледи и отново изпитах желание да го попитам какво знае. Чудех се дали най-малкото не подозира нещо. Но макар очите му да не трепваха, обучението ми ме подтикна да претърся лицето му за скрити тайни. Нямах ни най-малка представа какво крие от мен, но не се и съмнявах, че има нещо.

— Ще се грижа за нея, сър.

Той се усмихна.

— Знам. Грижи се и за себе си. Някои твърдят, че тукашната служба е по-опасна от тази в Нова Азия. Искаме да се върнеш невредим.

Кимнах. Господин Сингър винаги знаеше как да подбере само шепа от милионите думи по света, с които да те накара да се почувстваш важен.

— Никога не са се отнасяли с мен така грубо — измърмори някой, задавайки се по коридора. — И то точно в двореца.

Всички дружно обърнахме глави по посока на звука. Като че ли и родителите на Селест не приемаха особено добре поканата да се изнесат от двореца. Майка ѝ теглеше след себе си огромен куфар, клатейки глава в съгласие със съпруга си, и мяташе гордо русата си коса на всеки няколко секунди. Направо ми се прииска да ѝ подаря шнола.

— Ей, ти — викна ми господин Нюсъм. — Ела да вземеш куфарите ни. — И пусна своите на пода.

Господин Сингър се обади вместо мен.

— Той не ти е слуга. Тук е за да те пази. Сам си носи куфарите.

Господин Нюсъм врътна очи и се обърна към жена си.

— Не е за вярване, че бебчето ни е принудено да контактува с Петица. — Прошепна коментара си, но очевидно държеше всички да го чуем.

— Дано не прихване от недодяланото ѝ поведение. Нашето момиче не заслужава да е в компанията на такава измет. — Госпожа Нюсъм отметна косата си отново и видях откъде Селест се беше научила да точки ноктите си. Не че очаквах друго от Двойка.

Не извърнах поглед от злорадото ѝ лице, докато не чух приглушения звук до себе си. Мей плачеше, свряла лице в блузата на майка си. Сякаш денят не беше достатъчно тежък и без това.

— Всичко хубаво, господин Сингър — прошепнах аз. Той кимна и изведе семейството си през портите. Колите вече ги очакваха. На Америка щеше да ѝ е много тъжно, че не беше успяла да се сбогува с тях.

Отидох при господин Нюсъм.

— Не ги слушайте, сър. Оставете куфарите си тук и ще се погрижа за тях.

— Добро момче — каза господин Нюсъм. После ме потупа по гърба, оправи вратовръзката си и потегли заедно с жена си.

Като излязоха от двореца, отидох до масата във фоайето и извадих една химикалка от чекмеджето. Беше изключено да ми се размине два пъти, затова трябваше да решава кой от двамата Нюсъмови ми беше по-нелицеприятен. В момента ми се струваше, че това е госпожа Нюсъм, дори само заради Мей. Разкопах куфара ѝ, пъхнах химикалката вътре и я счупих надвие. Изцапах малко едната си ръка, но тъй като имах дрехи за хиляди долари, в които да я избръша, бързо се отървах от мастиленото петно. Изчаках семейство Нюсъм да се качи в колата, после хвърлих куфарите им в багажника и си позволих тъничка усмивка. Но макар съсипаните дрехи на госпожа Нюсъм да ми носеха голямо удовлетворение, знаех, че отмъщението ми нямаше да ѝ повлияе в дългосрочен план. Щеше да си купи нови до няколко дни. Мей обаче щеше да чува думите ѝ цял живот.

* * *

Придърпах чинията близо до гърдите си, тъпчейки яйца с наденица в устата си по най-бързия начин, тъй като нямах търпение да изляза навън. Кухнята беше пълна със стражи и слуги, гълтащи набързо храната си, преди да са започнали смените им.

— През цялото време ѝ повтаряше колко я обичал — разправяше Фрай. — Бях на пост до платформата и ги чувах добре. Дори след като Марли припадна, Удуърк продължаваше да ѝ го повтаря.

Две от прислужничките го слушаха запленено. Едната килна съпричастно глава.

— Как можа да им го причини принцът? Били са влюбени.

— Принц Максън е добър човек. Просто се е подчинявал на закона — отвърна другата. — Но... през цялото време?

Фрай кимна утвърдително.

Втората прислужничка поклати глава.

— Нищо чудно, че лейди Америка хвръкна така.

Заобиколих голямата маса, отправяйки се към отсъщния край на стаята.

— Здравата ме ритна с коляното — сподели Рисън, изтръпвайки при мисълта. — Затова не можах да я спра на парапета; едва дишах.

Усмихнах се тайничко, макар че му съчувствах.

— Голяма смелчага е тая лейди Америка. Кралят можеше и нея да накаже за такова нещо — коментира ококорено един млад прислужник, видимо въодушевен от случката.

Продължих по пътя си, опасявайки се, че можеше да кажа или направя нещо глупаво, ако ги послушах още малко. Минах покрай Ейвъри, но той само ми кимна. Изражението му ми подсказа, че в момента не желае компания.

— Можеше да е много по-лошо — изшушука една прислужничка.

Събеседничката ѝ кимна.

— Поне са живи.

Не можех да се измъкна. Дузина разговори се застъпваха един друг, преплитайки се в ушите ми. Името на Америка се чуваше

отвсякъде, беше на устата на всеки. В един момент сърцето ми преливаше от гордост, а в следващия пламна от гняв.

Ако Максън наистина беше свестен човек, Америка изобщо нямаше да се озове в такава ситуация.

* * *

Отново замахнах с брадвата, разцепвайки дървото на две. Слънцето топлеше приятно гърдите ми, а унищожението на нещо материално ми помагаше да излея гнева си. Гнева към Удуърк и Марли, и Мей, и Америка. Гнева към мен самия.

Сложих още едно парче на дръвника и спуснах брадвата с бясно ръмжене.

— Дърва ли цепиш, или искаш да прогониш всички птици от района? — долетя до ушите ми нечий глас.

Обърнах се и видях възрастен мъж с жилетка, каквато носеха всички външни дворцови работници. Водеше кон. Лицето му беше набръкано, но старостта не помрачаваше усмивката му. Имах чувството, че съм го виждал и преди, но не можех да се сетя къде.

— Извинявай. Да не уплаших коня? — попитах аз.

— Не — отвърна той, приближавайки се до мен. — Просто усещам, че днес не ти е ден.

— Е — отговорих аз, докато вдигах брадвата отново — днес е тежък ден за всички. — Замахнах, разцепвайки поредното парче дърво.

— Да. Май така се получава. — Той почеса коня си зад ушите. — Познаваш ли го?

Спрях, макар че не знаех дали ми се разговаря точно в момента.

— Не особено добре. Но имахме доста общо помежду си. Просто не мога да повярвам какво му се случи. Не мога да повярвам, че загуби всичко.

— Е. Нищо друго няма стойност, когато обичаш някого. Особено на млади години.

Огледах мъжа пред себе си. Очевидно беше коняр и може би грешах, но бях готов да се обзаложа, че беше по-млад, отколкото изглеждаше. Вероятно беше преживял нещо, което го беше състарило.

— Прав си — съгласих се. Нима и аз самият не бях готов да загубя всичко заради Мер?

— Пак би се изложил на същия риск. Тя също.

— И аз — пророних, вперил поглед в земята.

— Какво каза, синко?

— Нищо. — Опрях брадвата на рамото си и грабнах още едно парче дърво, надявайки се непознатият да схване намека ми.

Вместо това той се облегна на коня си.

— Няма нищо лошо в това да си ядосан, но доникъде няма да те доведе. Трябва да помислиш какво можеш да научиш от цялата тая работа. Засега май си научил само как да бъхтиш нещо, което не може да отвърне на ударите ти.

Замахнах с брадвата и пропуснах целта си.

— Виж какво, разбирам, че се стараеш да ми помогнеш, но се опитвам да работя.

— Това не е работа. Само си пилееш гнева.

— Е, какво предлагаш да правя с него, за да не го пилея? Да погна с брадвата краля? Или принца? Или пък теб? — Замахнах отново и този път уцелих дървото. — Защото не мога да се примиря. На онези всичко им се разминава.

— На кои онези?

— На онези. Единиците. Двойките.

— Ти си Двойка.

Пуснах брадвата на земята и изкрештях:

— Аз съм Шестица! — Ударих с юмрук гърдите си. — С каквito и дрехи да ме обличат, все ще съм си онова хлапе от Каролина и това никога няма да се промени.

Той поклати глава и подръпна юздата на коня.

— Май ти трябва момиче.

— Имам си момиче — провикнах се подир него.

— Тогава я допусни до себе си. Биеш се на грешната страна.

ТРЕТА ГЛАВА

Застанах под струята топла вода, надявайки се да отмие от мен изминалия ден. Мислите ми постоянно се връщаха към думите на коняря, които разпалваха гнева ми повече от всичко друго, случило се през последните часове.

Бях допуснал Америка до себе си. Знаех за какво се боря.

Избърсах се бавно с кърпата и опитах да намеря успокоение в рутината на обличането. Колосаната униформа обгърна кожата ми и ми всели познатото чувство на целенасоченост. Чакаше ме работа.

Всичко си имаше ред, а и Мер нямаше къде да отиде.

Вървейки към кабинета на краля на третия етаж, опитах да си върна концентрацията. Щом почуках на вратата, Лодж я отвори. Кимнахме си за поздрав и влязох в стаята. Всесилието на краля невинаги ме смущаваше, но между тези стени наблюдавах как променя хиляди съдби с един замах.

— Освен това да не виждам камери в двореца до второ нареждане — нареди крал Кларксън, докато един от съветниците му записваше усърдно. — Убеден съм, че момичетата са си взели урок днес, но кажете на Силвия да работи по-усилено върху етикета им. — Той поклати глава. — Не мога да си представя как му хрумна на онова момиче да направи такава глупост. Тя беше фаворитката.

Може би *твоята* фаворитка, помислих си аз, прекосявайки стаята. Бюрото му беше широко и тъмно. Пресегнах се мълчаливо към кошчето му за изходящи писма.

— Освен това да се наблюдава изкъсо момичето, което направи онази сцена.

Наострих уши и забавих крачка.

Съветникът поклати глава.

— Никой не я е забелязал, Ваше Величество. Момичетата са много темпераментни същества; ако щете, можете просто да го отдадете на бурните ѝ емоции.

Кралят се замисли, облягайки се в креслото си.

— Би могло. Дори Амбърли избухва понякога. Въпреки това никога не съм харесвал Петицата. Доведох я просто за цвят, не трябваше да се задържа толкова.

Съветникът му кимна угрожено.

— Защо просто не я изпратите у дома? Измислете си причина да я елиминирате. Едва ли ще е толкова сложно.

— Максън ще се досети. Наблюдава момичетата като ястреб. Нищо — каза кралят, отново облягайки лакти на бюрото си. — Съвсем очевидно не е достатъчно квалифицирана и рано или късно недостатъците ѝ ще излязат наяве. Ако се наложи, ще подходим и по-агресивно. Така, къде беше писмото от италианците?

Взех писмата и изпълних незабелязан от никого поклон, преди да напусна кабинета. Не знаех как да се чувствам. Исках Америка да е колкото може по-далеч от ръцете на Максън. Но като слушах как говори крал Кларксън за Избора, започвах да си мисля, че зад цялата история се криеше някаква мрачна тайна. Дали Америка нямаше да стане жертва на някоя от прищевките му? И щом я беше взел „за цвят“, само за да я изгони ли я беше включил в играта? Ако да, имаше ли определено момиче, което трябваше да спечели на всяка цена? И беше ли то още в надпреварата?

Поне щях да имам тема за размисъл, докато стоях на пост пред вратата на Америка.

Прерових писмата в движение, четейки адресите им.

В малката пощенска стая трима възрастни мъже сортираха входящите и изходящите писма. Видях кошче с надпис УЧАСТНИЧКИ, което преливаше от писма на обожатели. Не знаех колко от тях стигаха до момичетата.

— Здрави, Леджър. Как я караш? — попита Чарли.

— Зле — признах си аз и сложих писмата в ръцете му, тъй като иначе имаше опасност да се загубят в купчината пред него.

— Да, грозно се получи днес. Поне са живи.

— Чу ли за момичето, дето се спуснало към тях? — попита Мертин, завъртайки се със стола си. — Такова нещо не се вижда всеки ден, а?

Коул също се обърна към мен. Беше доста саможив тип, сякаш роден за пощенска работа, но дори той беше любопитен.

Кимнах и скръстих ръце на гърдите си.

— Да, чух.

— И какво мислиш по въпроса? — поинтересува се Чарли.

Свих рамене. Като че ли повечето хора смятаха, че Америка е постъпила героично, но знаех, че ако някой го кажеше пред искрен привърженик на крал Clarkън, можеше сериозно да пострада. За момента беше най-добре да поддърjam неутрална позиция.

— Доста смахната работа. — Оставил на тях да решат дали имах предвид смахната в добрия, или лошия смисъл.

— Няма спор — съгласи се Мертин.

— Чака ме работа — казах аз, прекъсвайки разговора. — До утре, Чарли. — Козирувах му и той се усмихна.

— Пази се, момко.

Отидох до склада, за да взема палката си, макар и да не я намирах за особено полезна. Предпочитах да нося пистолета си.

Изкачих стълбището до втория етаж и видях Селест да се задава срещу мен по коридора. Веднага щом разпозна лицето ми, целият ѝ вид се промени. Явно поне тя, за разлика от майка си, знаеше какво е срам.

Доближи ме плахо и спря до мен.

— Страж.

— Госпожице — поздравих я аз с поклон.

Чертите на лицето ѝ изглеждаха остра, докато стоеше пред мен и обмисляше думите си.

— Дано си наясно, че снощният ни разговор беше изцяло професионален.

Едва не се изсмях в лицето ѝ. Ръцете ѝ може и да си бяха останали върху гърба и раменете ми, но допирът ѝ определено не беше толкова невинен. Тя самата беше на границата да наруши правилата. След като ѝ казах, че преди да стана страж, съм бил Шестица, тя ме посъветва да напусна двореца и да се реализирам като фотомодел.

Точните ѝ думи бяха: „Ако тук не ми излезе късметът, двамата ще сме от една и съща каста. Потърси ме“.

Селест не беше от момичетата, които чакаха когото и да било, затова не смятах, че е привързана към мен по какъвто и да било начин, а по-скоро подозирах, че езикът ѝ се е развързал заради повечкото алкохол. Но едно нещо ми стана ясно след разговора ни: не обичаше Максън. Ни най-малко.

— Разбира се — отговорих аз, макар и неискрено.

— Просто исках да ти дам съвет за професионално развитие. Сигурно ти е трудно да се приспособиш към толкова голям скок в каствата система. Желая ти успех и искам да те уверя, че съм изцяло отدادена на принц Максън.

Едва не оспорих това ѝ твърдение. Бях на косъм. Но видях отчаянието в очите ѝ, примесено със смразяващ страх. Пък и в крайна сметка, обвинях ли нея, намесвах и себе си. Знаех, че Максън нямаше място в сърцето ѝ, както подозирах, че в неговото нямаше място за останалите момичета — не и по-специално — но какво щях да спечеля, ако я обвинях или се впуснеш в някоя игра?

— А аз съм отаден на службата си към него. Лека вечер, госпожице!

Прочетох неизречения въпрос в очите ѝ и разбрах, че не е напълно доволна от отговора ми. Но на момиче като нея щеше да му се отрази добре малко страх.

Поех си въздух и продължих към стаята на Америка, умирайки от желание да вляза при нея. Исках да я прегърна, да поговоря с нея. Спрях пред вратата и опрях ухо в нея. Чуваха се гласовете на прислужничките ѝ, значи, не беше сама. Но освен тях се долавяха вопли и подсмърчане, уморен плач.

Не можах да понеса мисълта, че е плакала цял ден. Това беше последната капка.

Бях уверен родителите ѝ, че е любимка на Максън и че той ще я утеши. Но щом още се обливаше в сълзи, изглежда, той не беше направил нищо за нея. Ако аз не можех да я имам, то поне той трябваше да се отнася с нея като с принцеса. До момента се проваляше катастрофално.

Знаех си — знаех си — че трябваше да е моя.

Почуках на вратата, без да ме е грижа за последствията. Луси отвори и ми се усмихна с надежда. Това ме накара да повярвам, че мога да съм от полза.

— Простете, че ви беспокоя, дами, но чух някого да плаче и исках да се уверя, че сте добре.

Заобиколих внимателно Луси, дръзвайки да се доближа до леглото на Америка. Погледите ни се срещнаха и тя ми се стори

толкова безпомощна, че едва устисках да не я грабна и да я отвлека от двореца.

— Лейди Америка, искрено съжалявам за приятелката ви. Подочух, че ви е много близка. Ако имате нужда от нещо, на ваше разположение съм.

Тя не отговори веднага, но по погледа ѝ си пролича, че изравя всеки малък спомен от двете ни години заедно и го нанизва заедно с бъдещето, за което вечно си бяхме мечтали.

— Благодаря ви. — Гласът ѝ беше едновременно плах и пропит с надежда. — Ще запомня добрината ви.

Отвърнах ѝ със съвсем, съвсем малка усмивка, докато сърцето ми се мяташе като обезумяло. Бях изучавал лицето ѝ на каква ли не светлина, в хиляди откраднати моменти. А чuvайки и думите ѝ, вече знаех със сигурност: обичаше ме.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Америка ме обича. Америка ме обича. Америка ме обича.

Трябваше да поговорим насаме, без друг човек наоколо. Нямаше да е лесно, но можех да го уредя.

На следващата сутрин станах часове преди началото на смяната ми. Прегледах всички назначения по постове, смените на чистачките, графика на хранене на кралското семейство, стражите и прислугата. Четох, докато редовете не започнаха да се застъпват пред очите ми, карайки пропуските в системата за сигурност да изпъкнат в съзнанието ми. Понякога се чудех дали и другите стражи не го бяха забелязали, или само аз се бях вгледал толкова отблизо.

При всички случаи вече имах план. Просто трябваше да си уредя среща с нея.

Следобед бях на пост в кабинета на краля, където имах безумно скучната задача да стърча до вратата. Предпочитах да се движа или поне да се намирам на по-широко място в двореца. Всъщност навсякъде, само не и под студения поглед на крал Кларксън.

Гледах как Максън се опитва да работи. Днес изглеждаше разсеян, седейки на малкото си бюро, което сякаш беше хвърлено в стаята без особена мисъл. Не можех да не го обвинявам за безразличното му отношение към Америка.

По-късно сутринта Смитс, един от дългогодишните стражи в двореца, влетя в кабинета. Спусна се към бюрото на краля и му се поклони бързо.

— Ваше Величество, две от момичетата от Елита, лейди Нюсъм и лейди Сингър, току-що се сбиха.

Всички в стаята замръзнаха и обърнаха очи към краля.

Той въздъхна.

— Пак ли си крещят като бесни котки?

— Не, сър. В медицинското крило са. Имаше малко кръв.

Крал Кларксън погледна към Максън.

— Несъмнено Петицата е отговорна. Кажи ми, че не я възприемаш като сериозна кандидатка.

Максън се изправи.

— Татко, нервите ѝ са обтегнати след вчерашната случка. Сигурен съм, че им е трудно да прегълтнат публичния бой.

Кралят го посочи с пръст.

— Ако тя е започнала скандала, излита от двореца. Нека сме наясно.

— А ако е била Селест? — предизвика го той.

— Съмнявам се момиче от толкова висока класа да падне толкова ниско, без да е било провокирано.

— Въпреки това би ли я елиминирал? — настоя Максън.

— Вината не е била нейна.

— Ще проучва нещата. Едва ли е било нещо сериозно.

Главата ми се въртеше. Не го разбирах. Не се отнасяше към Америка с подобаващото внимание, защо тогава беше решен да я задържи в двореца? И ако не успееше да докаже, че не тя е виновна, щях ли да имам достатъчно време да я видя, преди да напусне двореца?

Клюкарската мрежа в двореца работеше на пълни обороти. За нула време научих, че Селест подхванала свадата, но Мер подхванала боя. Направо ми се искаше да връча медал на моето момиче. И двете щях да останат — явно провиненията им се неутрализираха едно друго, но като че ли Америка нямаше особено желание.

Чувайки последното, сърцето ми се изпълни с още по-голяма сигурност, че съм успял да си я върна.

Спуснах се към стаята си и опитах да вмести всичките си ангажименти в няколкото минути, с които разполагах. Написах бележката колкото можах по-четливо и бързо. После се качих на втория етаж и зачаках в коридора, докато не видях прислужничките на Америка да тръгват за обяд. Като стигнах до стаята ѝ, се зачудих къде да оставя писмото, макар че въщност имаше само едно възможно място. Просто се надявах да го види.

Щом се върнах в главния коридор, съдбата ми се усмихна. Не виждах Америка да има кръв по себе си, така че явно ранената беше Селест. Като ме наближи, мярнах малка подутина, почти изцяло скрита

от косата ѝ. Но като изключим всичко това, разпознах вълнението в очите ѝ веднага щом ме видя.

Боже, колко ми се искаше просто да поседя с нея. Въздъхнах. Трябаше да се въздърjam сега, за да ни се отдае възможност да останем насаме малко по-късно.

Като я наближих, спрях и се поклоних.

— Бурканчето.

Изправих се и продължих по пътя си, спокоен, че ме е чула. След секунда размисъл тя почти хукна по коридора, без да поглежда назад.

Усмихнах се, доволен да я видя така оживена. Това беше моето момиче.

* * *

— Мъртъв? — попита кралят. — От чия ръка?

— Не сме сигурни, Ваше Величество. Но очаквахме подобно зверство от недоволстващите симпатизанти на враговете ни — каза съветникът му.

Тъкмо влизах в кабинета да взема пощата и веднага се досетих, че става дума за жителите на Бонита. Неотдавна над триста семейства бяха понижени в по-долна каста заради подозрения в поддръжничество на бунтовниците. Явно онеправданите търсеха отмъщение.

Крал Кларксън поклати глава, после най-неочеквано стовари юмрук върху бюрото си. Подскочих заедно с всички останали в стаята.

— Не разбират ли тези хора какво правят? Потъпват всичко, за което сме се трудили, и защо? За да преследват непостижими цели? Предложих им сигурност. Предложих им ред. А те размирничат.

Естествено, че човекът, задоволен с всичко, няма да разбере защо един простосмъртен би дерзал за същото.

Когато ме взеха в армията, бях едновременно ужасен и развлнуван. Знаех, че някои го считат за смъртна присъда. Но поне щях да се откъсна от скучното ежедневие на канцеларска и домакинска работа, което ме очакваше, останех ли в Каролина. Пък и за мен това не беше живот, откакто Америка си тръгна.

Крал Кларксън стана и закрачи из стаята.

— Трябва да ги спрем. Кой управлява Бонита в момента?

— Ламей. Преместил е семейството си и се е заел да организира погребението на бившия губернатор Шарп. Доколкото разбирам, се гордее с новия си пост, независимо от спънките.

Кралят протегна ръка.

— Ето. Мъж, приел житейския си жребий, изпълняващ дълга си към обществото. Защо всички не са като него?

Доближих се до краля, за да взема писмата от кошчето.

— Ще наредя на Ламей незабавно да ликвидира всички заподозрени в убийство. Дори истинският виновник да не е сред тях, пак ще изпрати ясно послание. И нека обявим известно възнаграждение за всякааква информация. Трябва да си подсигурим марионетки в южните окръзи.

Обърнах се бързо. Искаше ми се да не бях чул нищо. Не подкрепях бунтовниците. В повечето случаи бяха просто хладнокръвни убийци. Но днешните решения на краля нямаха нищо общо с правосъдието.

— Ти. Спри.

Погледнах през рамо, тъй като не знаех дали кралят говори на мен. Така се оказа. Той написа кратко съобщение и сгъна листа на две.

— Носи го в пощенската стая. Служителите знаят адреса. — Кралят хвърли небрежно листа върху купчината писма в ръцете ми, сякаш нямаше никаква стойност. Аз останах намясто, като че ли неспособен да нося такъв товар. — Върви! — Подкани ме той и аз се подчиних както винаги.

Потеглих с бавна крачка към пощенската стая.

Това не ти влиза в работата, Аспен. Тук си да служиш на монархията. И толкова. Съсредоточи се върху Америка. Нека светът покрай теб рухва; важното е да си с нея.

Изправих гръб и изпълних задължението си.

— Здравей, Чарли.

Той подсвирна, виждайки купчината писма.

— Днес е натоварено.

— Така изглежда. Тук има едно... кралят не знаеше адреса за него, но каза, че ти го имаш. — Посочих писмото до Ламей на върха на купчината.

Чарли отвори листа и прочете съобщението набързо, за да провери до кого трябва да го изпрати. Лицето му придоби тревожен вид. Надникна зад себе си, после вдигна очи към мен.

— Прочете ли го? — попита ме тихо.

Аз поклатих глава. Преглътнах гузно, без да му призная, че вече знам какво пише вътре. Можеше просто да не му го предам, но все пак върших работата си.

— Хмм — пророни Чарли, завъртя се ловко със стола си и прерови една купчина подредени писма.

— Стига де, Чарлс! — оплака се Мертин. — Три часа съм ги подреждал!

— Съжалявам. Ще ги оправя. Слушай сега, Леджър, две неща имам да ти казвам. — Чарли взе един плик. — Това е за теб.

Веднага разпознах почерка на майка ми.

— Благодаря. — Стиснах хартията в ръце, нетърпелив да науча никакви новини от дома.

— Пак заповядай — отвърна небрежно той, вдигайки едно телено кошче. — И ще бъдеш ли така добър да носиш това кошче за отпадъци към пещите? Най-добре е да го изпразним веднага.

— Разбира се.

Чарли кимна и аз прибрах писмото в джоба си, за да хвана кошчето.

Пещите се намираха близо до квартирите на стражите и аз оставил кошчето на пода, за да отворя вратата на едната. Въглените тлееха, затова започнах да вадя хартията и да я подреждам внимателно върху тях, така че да влиза въздух.

Ако огънят гореше силно, едва ли щях да забележа писмото до Ламей, пъхнато между празните пликове и скъсаните листове.

Чарли, какво правиш?

Останах намясто замислен. Върнеш ли писмото, Чарли щеше да разбере, че съм го хванал. Исках ли да разбере, че съм го хванал? Исках ли изобщо да го хващам?

Хвърлих писмото в пещта и изчаках пламъците да го погълнат. Бях свършил работата си и остатъкът от пощата щеше да замине. Нямаше как да ме обвинят, а кой знае колко животи бяхме спасили.

Напоследък имаше достатъчно смърт, достатъчно болка.

Тръгнах си, загърбвайки всичко. Истинската справедливост щеше да възтържествува рано или късно. Но в момента беше трудно да определя кой е грешен и кой — прав.

Когато се върнах в стаята си, разкъсах плика на моето писмо, нетърпелив да го прочета. Не ми харесваше да оставям майка ми самичка. Фактът, че можех да ѝ изпращам пари, ми носеше известна утеша, но винаги се тревожех за безопасността на семейството си.

Явно чувството беше взаимно.

„Знам, че я обичаш. Но не прави глупости.“

Естествено, че беше няколко стъпки пред мен и сама се беше досетила как стоят нещата. Знаеше за Америка още преди да ѝ съобщя, че сме заедно, знаеше кога съм ядосан, без да кажа и дума дори. А сега ме предупреждаваше от стотици километри разстояние да не правя онова, което не се и съмняваше, че съм намислил.

Продължих да се взира姆 в листа. Кралят като че ли беше навлязъл в кръвожаден период, но бях сигурен, че мога да се скрия от него. Да, майка ми никога не ми беше давала грешен съвет, но пък нямаше как да знае колко добър съм в работата си. Разкъсах писмото и го хвърлих в пещта на път към срещата си с Америка.

ПЕТА ГЛАВА

Бях изbral най-точния момент. Ако Америка дойдеше в следващите пет минути, никой нямаше да усети, че липсваме. Съзnavах на какъв риск ни излагам, но не можех да се стърпя. Имах нужда от нея.

Вратата се открехна с тихо скърцане и веднага се затвори.

— Аспен?

Толкова често бях чувал потайния тон на гласа ѝ.

— Също като едно време, а?

— Къде си? — Излязох иззад пердето и чух как вдишва рязко. — Изплаши ме. — Смъмри ме тя на шега.

— Не е за пръв път, нито пък за последен.

Америка имаше много таланти, но ловкостта не беше един от тях. Докато стигне до средата на стаята, успя да се бълсне в дивана и двете масички за кафе и да се препъне в ръба на килима. Не исках да я притеснявам допълнително, но наистина трябваше да е по- внимателна.

— Шшш! Ако продължиш да помиташ всичко пред себе си, целият дворец ще разбере, че сме тук — прошепнах ѝ по-скоро шаговито, отколкото предупредително.

Тя се изкиска.

— Съжалявам. Не може ли да светнем някоя лампа?

— Не. — Тръгнах към нея, подбирайки по-директен път. — Ако някой види светлината под вратата, като нищо ще ни спипат. Този коридор не е от най-обхожданите, но не искам да рискуваме.

Най-сетне ме достигна и веднага щом докоснах кожата ѝ, пред очите ми просветна. Прегърнах я за момент, после я привиках към ъгъла на стаята.

— Откъде знаеш за тази стая?

Свих рамене.

— Нали съм страж. И то много вещ в професията. Познавам цялата територия на двореца от край до край. Всеки проход, всяко скривалище и дори най-тайните стаички. Освен това съм запознат и със смените на стражата, с най-малко проверяваните кътчета и с

моментите през деня, когато стражите са най-малобройни. Ако някога ти хрумне да се прокрадваш из двореца, аз съм твойят човек.

Тя ми отвърна с една-единствена дума, съчетала и удивление, и гордост.

— Невероятно.

Подръпнах я леко и седнахме на пода, където малкото лунна светлина, проникваща през прозореца, озари съвсем леко лицето ѝ. Тя ми се усмихна, после лицето ѝ придоби сериозен вид.

— Сигурен ли си, че не се излагаме на опасност? — Знаех, че си представя гърба на Удуърк и ръцете на Марли, срама и загубата, които ни очакваха, ако ни спипаха тук. И това беше по-умереният сценарий. Но аз вярвах в плана си.

— Имай ми доверие, Мер. Трябва да се случат безумно много неща, за да ни открият тук. В безопасност сме.

Съмнението не напусна очите ѝ, но когато преметнах ръка през раменете ѝ, тя се сгущи в мен, навярно нуждаейки се от близостта ми, колкото аз от нейната.

— Как се чувстваш? — Толкова време бях чакал да ѝ задам този въпрос.

Въздишката ѝ беше толкова тежка, че сърцето ми се сви.

— Горе-долу добре. Напоследък доста тъга и гняв ми се струпаха. — Като че ли не съзнаваше, че ръката ѝ инстинктивно беше попаднала малко над коляното ми, точно там, където някога често се бе заигравала с разръфаната дупка в дънките ми. — Най-вече ми се иска да можех да залича последните два дена и да си върна Марли. Картьор също, а дори не го познавах.

— Аз го познавам. Прекрасен човек е. — Спомних си за семейството му и се зачудих как ли щяха да оцелеят без негова помощ. — Разбрах, че през цялото време повтарял на Марли колко я обичал и всячески се мъчел да ѝ помогне в онзи тежък момент.

— Така е. Поне в началото. Извлачиха ме, преди наказанието да е свършило.

Усмихнах се и я целунах по главата.

— Да, подочух и за това. — Щом го казах, веднага се замислих защо не си бях признал, че съм го видял с очите си. Знаех какво е направила, преди прислугата да зашушкува за постъпката ѝ. Но явно така бях възприел случката: чрез изненадата и възхищението на

останалите. — Горд съм, че си се съпротивлявала докрай. Браво на момичето ми.

Тя се притисна още по-близо до мен.

— Тате също се гордее с мен. Кралицата каза, че не ми подобавало да се държа така, но все пак поведението ми я зарадвало. Изобщо — объркващо изживяване. Сякаш идеята ми беше почти добра, но не съвсем, а в края на краишата нямаше никакъв ефект.

Аз я прегърнах силно; не исках да се съмнява в собствените си инстинкти.

— Беше похвална. Значеше много за мен.

— За теб ли?

Трудно ми беше да ѝ споделя за тревогите си, но трябваше да знае.

— Да. От време на време се питам дали Изборът не те е променил. Грижат се така добре за теб и живееш в разкош. Все се чудя дали си същата Америка. Онази ти постъпка ми показва, че си същата, че не са успели да ти повлият.

— О, влияят ми, и още как, но по различен начин — изплю тя с рязък глас. — Главното е, че това място постоянно ми напомня колко непригодна съм за тази роля.

Гневът ѝ внезапно премина в тъга и тя се обърна към мен, заравяйки глава в гърдите ми, сякаш искаше да се вмъкне под ребрата ми. Умирах от желание да я задържа в прегръдките си, така близо до сърцето ми, че да стане част от него, а аз да прогонвам всичката болка, напираща да я достигне.

— Чуй, Мер — подхванах, съзнавайки, че единственият начин да стигна до хубавото беше да мина през лошото. — Максън е актьор. Вечно носи пред света маската на съвършенството, сякаш се извисява над всичко. Но и той като нас е най-обикновен човек със своите си недостатъци. Знам, че държиш на него, иначе изобщо нямаше да останеш в двореца. Но вече е време да проумееш, че всичко това е просто фарс.

Тя кимна и останах с впечатлението, че тази информация не е новост за нея, че винаги е очаквала рано или късно да се увери в това.

— Най-добре е да го проумееш още сега. Ами ако се ожените и чак тогава откриеш що за човек е?

— Знам — прошепна тя. — И аз се замислям по въпроса.

Опитах да не отдавам голямо значение на факта, че вече бе обмисляла какъв би бил животът с Максън. Все пак това беше част от играта. Очакваше се да я споходи такъв въпрос. Но този момент беше отминал.

— Имаш голямо сърце, Мер. Съзnavам, че не си способна просто да махнеш с ръка и да оставиш всичко, но няма нищо лошо в това да го искаш. Това се опитвам да ти кажа.

Тя се умълча за момент, премисляйки думите ми.

— Чувствам се толкова глупава.

— Изобщо не си глупава — възразих аз.

— Да, ама съм.

Трябваше да я накарам да се усмихне.

— А мен смяташ ли ме за умен, Мер?

Изражението ѝ поомекна.

— Разбира се.

— Напълно права си, умен съм. И то твърде умен, за да се влюбя в глупаво момиче. Така че престани с това.

Смехът ѝ беше плах, но и той успя да разсее тъгата. Аз самият бях страдал доста покрай Избора, но трябваше да се поставя в нейното положение. Не тя беше настоявала да участва в лотарията, а аз. Вината беше моя.

Десетки пъти ми се беше искало да ѝ обясня подбудите си, да ѝ се примоля за милост, каквато вече беше проявила, макар че не я заслужавах. Но може би моментът беше дошъл. Може би точно сега трябваше да ѝ се извиня истински.

— Боя се, че те нараних прекалено много — каза тя със забулен в срам глас. — Не разбирам как е възможно още да си влюбен в мен.

Въздъхнах. Държеше се така, сякаш тя имаше нужда от прошка, когато беше точно обратното.

Не знаех как да ѝ го обясня. Не можех да опиша с думи чувствата си към нея. Дори аз самият не можех да им дам определение.

— Просто съм. Небето е синьо, слънцето е ярко, а Аспен е безкрайно влюбен в Америка. Така е създаден светът. — Почувствах усмивката ѝ върху гърдите си. Ако не свиках смелост да ѝ се извиня, можех поне да ѝ дам да разбере, че онези последни минути в къщичката на дървото бяха щастлива случайност. — Повярвай ми, Мер, ти си единственото момиче, което някога съм искал. Не мога да

си се представя с друга. От известно време се мъча — ей така, за всеки случай — но... просто не мога.

Когато думите свършиха, телата ни заговориха. Нямаше целувки, само мълчаливи прегръдки, но друго не ни трябваше. Почувствах всичко, което бях чувствал някога в Каролина, и бях сигурен, че можем да си го върнем. И да постигнем дори повече.

— Не бива да се задържаме тук — казах, макар и да не ми се искаше. — Доста добре владея професията си, но да не ставаме небрежни.

Тя стана с видимо нежелание, а аз я придърпах към себе си за една прощална прегръдка, която се надявах да ми държи влага до следващата ни среща. Тя ме стисна, сякаш се боеше да ме пусне. Знаех, че идните дни щяха да са тежки за нея, но каквото и да се случеше, можеше да разчита на мен.

— Разбирам, че ще ти е трудно да ми повярваш, но наистина съжалявам, че Максън се оказа такова разочарование. Исках си те обратно, но не и на цената на страданието ти. Не при такива обстоятелства.

— Благодаря — пророни тя.

— Говоря най-откровено.

— Знам, че е така. — Тя се поколеба. — Само че помежду ни с Максън още не е свършено. Не и докато съм в двореца.

— Да, но аз те познавам. Ще изтърпиш, за да получава семейството ти пари и за да се виждаш с мен, но ще му се наложи да върне времето назад, ако иска да поправи последната си грешка. — Опрях брадичка в главата ѝ, притискайки я колкото можех по-близо до себе си. — Не се беспокой, Мер. Аз ще се погрижа за теб.

ШЕСТА ГЛАВА

Имах съмтното чувство, че сънувам. Америка беше в другия край на стаята, завързана за трона, а Максън беше сложил ръка на рамото ѝ и я натискаше надолу. Тревожните ѝ очи бяха втренчени в моите и тя опитваше да се изтръгне от хватката му. Тогава забелязах, че и Максън ме наблюдаваше. Погледът му беше заплашителен и точно в този момент приличаше на баща си.

Знаех, че трябва да се добера до нея, да я развържа, за да избягаме. Но не можех да помръдна. Бях закопчан за дървен блок, като онзи, на който бяха пребили Удуърк. Страх пълзеше по кожата ми, студен и обладаващ. Колкото и да се борехме, нямаше как да се спасим един друг.

Максън отиде до бюрото си, взе красиво изваяна корона от една малка възглавничка и се върна да я сложи на главата на Америка. Тя я изгледа предпазливо, но не се съпротивлява, когато принцът я постави върху лъскавата ѝ червена коса. Но короната отказваше да се задържи там. Постоянно се свличаше от главата ѝ.

Необезсърчен, Максън бръкна в джоба си и извади нещо като кука с два зъбеца. Отново сложи короната и я закрепи на главата на Америка с помощта на куката. Докато зъбците се забиваха, усетих пронизваща болка на две места по гърба си и изкрещях. Зачаках да шурне кръв, но напразно.

Вместо това видях две алени струйки да рукат сред червената коса на Америка, засъхвайки по кожата ѝ. Максън се усмихваше и забождаше кука след кука в главата ѝ, а аз крещях в агония всеки път, пронижеше ли плътта ѝ, наблюдавайки с ужас как се дави в кръвта от короната.

Подскочих в леглото и се събудих. Не бях сънувал подобен кошмар от месеци, а такъв с участието на Америка — никога. Избърсах потта от челото си, напомняйки си, че всичко беше просто лош сън. Но болката от куките продължаваше да отеква върху кожата ми и ми се виеше свят.

Веднага се сетих за Удуърк и Марли. В съня си бях готов да понеса всичката болка, ако така щях да спестя страданието на Америка. И Удуърк ли се беше чувствал така? И той ли беше склонен да изтърпи двойно повече мъки, само и само да спаси Марли?

— Добре ли си, Леджър? — попита Ейвъри. В стаята още беше тъмно, така че явно ме беше чул да се мята в леглото.

— Да. Извинявай. Сънувах кошмар.

— Няма нищо. И аз не спя като бебе тази нощ.

Обърнах се с лице към него, въпреки че не виждах нищо в тъмнината. Само старшите офицери имаха стаи с прозорци.

— Какво има? — попитах.

— Не знам. Може ли да поразсъждавам на глас за малко?

— Разбира се. — Ейвъри ми беше много близък приятел. Най-малкото, което можех да направя за него, беше да му отделя няколко минути от времето си за сън.

Чух го да сяда в леглото си, замисляйки се, преди да проговори.

— Мислех си за Удуърк и Марли. И за лейди Америка.

— Какво за нея? — попитах и се изправих в леглото си.

— Първоначално, като я видях да се спуска към Марли, се ядосах. Толкова ли беше заблудена? Удуърк и Марли бяха допуснали грешка и трябваше да понесат наказанието си. Все пак кралят и принц Максън трябва да държат нещата под контрол, нали така?

— Да.

— Но когато прислужниците обсъждаха случилото се, всички я хвалеха. Не ги разбирах, защото смятах постъпката й за неправилна. Но те са живели в двореца много по-дълго от нас. Може би са видели много повече. Може би знаят нещо. А ако е така и ако смятат, че лейди Америка е била права... какво пропускам?

Навлизахме в опасни води. Но той ми беше приятел, най-добрият, когото някога бях имал. Имах пълно доверие на Ейвъри, а наистина се нуждаех от съюзник в двореца.

— Добър въпрос. Кара те да се замислиш.

— Именно. Забелязал съм едно нещо, докато стоя на пост в кабинета на краля: понякога, когато принцът напусне бюрото си, крал Кларксън взима работата му и преправя поне половината. Защо? Не може ли поне да му посочи какви грешки допуска? Нали уж го обучава.

— Знам ли. Сигурно иска да контролира работата му. — Веднага осъзнах, че това трябва да е поне отчасти вярно. Понякога подозирах, че Максън не беше напълно осведомен за случващото се в двореца. — Може би принцът още не е толкова компетентен, колкото кралят смята, че трябва да е.

— Ами ако принцът е по-компетентен и на краля това не му харесва?

Сдържах смеха си.

— Не ми се вярва. Максън ми се струва доста отнесен.

— Хмм. — Ейвъри се размърда в мрака. — Може би си прав. Просто имам чувството, че народът го възприема по друг начин, не както баща му. Хората говорят за лейди Америка така, сякаш, ако те имаха право на глас, щяха да изберат нея за принцеса. А ако тя пренебрегва правилата, и принц Максън ли би го сторил?

Въпросите му засягаха теми, които ми бяха някак неудобни. Дали Максън не би се опълчил срещу баща си? И ако да, дали не би се опълчил и срещу короната и досегашното управление? Не бях особен привърженик на монархията; едва ли можех да мразя човек, който се бореше срещу нея.

Но любовта ми към Америка беше по-дълбока от всичко останало, а тъй като Максън стоеше между мен и нея, не виждах как би могъл да промени мнението ми за себе си.

— Нямам представа — отвърнах искрено. — Не спря наказанието на Удуърк.

— Да, но от това не следва, че го е одобрявал. — Ейвъри се прозя. — Обучени сме да наблюдаваме гостите на двореца и да отсяваме злонамерените. Но просто си мисля, че трябва да следим и обитателите му.

Усмихнах се.

— Има някаква логика в думите ти — съгласих се.

— Естествено. Интелектът ми е ненадминат. — Той се разшава под одеялото си, лягайки отново.

— Заспивай, умнико. Мозъкът ти утре ще ни трябва свеж — подразних го аз.

— Дадено. — Умълча се за една минута, после се обади отново:

— Ей, благодаря, че ме изслуша.

— Пак заповядай. Нали за това са приятелите.

— Да. — Той се прозя пак. — Липсва ми Удуърк.
Въздъхнах.

— Разбирам те. И на мен ми липсва.

СЕДМА ГЛАВА

Самите инжекции не ме притесняваха, но лошото беше, че лекарството щипеше цял час след това. Освен това те зареждаше със странна, пулсираща енергия, която те държеше цял ден. Някои стражи бягаха с часове или поемаха по-трудоемките задачи из двореца, само и само да я изгорят. Доктор Ашлър се стараеше да намалява броя на инжектираните стражи от ден на ден.

— Страж Леджър — извика ме докторът. Влязох в кабинета му и застанах до малката маса за прегледи до бюрото му. Медицинското крило беше достатъчно голямо, за да се провежда в него инжектирането, но докторът предпочиташе то да се случва в кабинета му.

Той ми кимна за поздрав, а аз се обърнах и свалих колана на панталона си с няколко сантиметра. Стараех се да не подскачам, нито от памука със студен спирт, нито от иглата.

— Готово — каза лъчезарно доктор Ашлър. — Отиди при Том за витамините и възнаграждението си.

— Да, сър. Благодаря ви.

При всяка стъпка ме пронизваше болка, но не го показвах.

Том ми даде няколко хапчета с вода, а след като ги изпих, подписах един документ и взех парите си. Минах да ги оставя в стаята си и се отправих към купчината с дърва за цепене. Вече изпитвах огромната нужда от движение.

От всяко замахване с брадвата извличах така необходимото облекчение. Днес се чувствах свръхзареден, възпламенен от инжекцията, въпросите на Ейвъри и онзи ужасяващ кошмар.

Сетих се за думите на краля: че взел Америка само за цяят. Струваше ми се малко вероятно Америка да спечели сега, когато беше толкова разочарована от Максън, но се питах какво ли би станало, ако короната вземеше точно момичето, което кралят искаше да отстрани най-много.

И ако Марли беше фаворитката на хората — може би дори избраницата на краля, на коя участничка бе прехвърлил симпатиите си

той.

Опитах да се съсредоточа, но мислите ми се замъгливаха от неутолимата жажда за движение. Развихрих се с брадвата и спрях цели два часа по-късно, и то само защото бях нацепил всички дърва.

— Ей там има цяла гора, ако ти трябват още.

Обърнах се и видях стария коняр да ми се усмихва кротко.

— Май приключих за днес — отвърнах аз. След като овладях дишането си, се уверих, че най-тежкият ефект от инжекцията е отминал.

Приближих се до коняра.

— Изглеждаш по-добре. По-спокоеен.

Засмях се, усещайки как лекарството се разпределя равномерно из кръвта ми.

— Днес изгарях друг вид енергия.

Той седна на дръвника с идилично изражение на лице. Не знаех какво да си мисля за този странник.

Изтрих потните си длани в панталона си, чудейки се какъв разговор да подхвана.

— Чуй, съжалявам за онзи ден. Не исках да съм груб с теб, просто...

Той вдигна ръце.

— Няма нищо. Аз пък се държах нахално. Но съм ставал свидетел как неприятностите карат човек да изстине към света. А така пропуска шанса си да го направи по-добър, защото вижда само най-лошото в него.

Все още намирах нещо познато в гласа и чертите на лицето му.

— Знам какво имаш предвид. — Поклатих глава. — Не искам да съм такъв човек. Но понякога толкова се ядосвам. Понякога имам чувството, че знам твърде много или че съм допуснал непоправими грешки... и това чувство не ме напуска. А когато се случи нещо нередно...

— Не знаеш какво да правиш с гнева си.

— Именно.

Той кимна.

— Е, на твоето място бих започнал, като помисля кое е хубавото. После бих се запитал как да направя това хубаво нещо още по-хубаво.

Засмях се.

— Не ми звучи особено логично.

Той стана от дръвника.

— Помисли си по въпроса.

На връщане към двореца опитах да си обясня откъде го познавах. Може би бе минавал през Каролина, преди да заработи в кралския двор. Много от Шестиците бяха скитници. Но където и да беше живял, каквото и да бяха видели очите му, не беше паднал духом. Трябаше да го попитам как се казва, но явно щяхме да се срещаме често, така че щеше да ми се отдаде и този шанс. Когато не бях в ужасно настроение, компанията му ми беше приятна.

* * *

След като се изкъпах, тръгнах към стаята си, премисляйки думите на коняря. Кое беше хубавото в живота ми? Как можех да го направя още по-хубаво?

Взех плика със заплатата си. В двореца не ми се налагаше да използвам нито цент от нея, затова всички пари отиваха за семейството ми. В повечето случаи.

Написах бележка на майка ми.

Съжалявам, че сумата е по-малка този път. Изникна нещо. Очаквайте още другата седмица. Обичам ви, Аспен

Пъхнах малко по-малко от половината пари в плик заедно с писмото, после извадих още един лист хартия.

Знаех адреса на Удуърк наизуст, тъй като го бях писал по негова молба десетки пъти. Неграмотността беше по-разпространена, отколкото предполагаха повечето хора, но Удуърк толкова се притесняваше, че някой ще го сметне за глупав или безполезен, че само на мен беше доверил тайната си.

В зависимост от доста фактори — къде живееш, колко голямо училище посещаваш, каква е бройката на Седмиците в него — човек можеше да премине десетилетно обучение, без да научи почти нищо.

Удуърк беше изпитал недостатъците на образователната ни система върху гърба си.

А сега нямахме представа къде се намираше, в какво състояние беше и дали още имаше Марли до себе си.

Госпожо Удуърк,

Пише ви Аспен. Всички много съжаляваме за сина ви. Дано сте добре. Това е последната му заплата. Просто искахме да се уверим, че ще я получите. Всичко хубаво.

Чудех се какво друго да й напиша. Но не исках да помисли, че й изпращам подаяние, затова реших да съм възможно най-кратък. Въпреки това ми хрумна, че от време на време може да й изпращам по нещичко, без да споменавам кой съм.

Семейството беше хубаво нещо, а това на Удуърк се намираше в затруднение. Трябваше да им помогна някак.

ОСМА ГЛАВА

Изчаках да се уверя, че всички са заспали, преди да отворя вратата на Америка. За радост, намерих я будна. Бях се надявал да ме дочака, а начинът, по който килна глава и се попремести към мен в леглото си, ми подсказа, че и тя се беше надявала да ме види тази вечер.

Оставил вратата отворена както винаги, доближих се до леглото и прилекнах до него.

— Как се чувстваш?

— Добре, да кажем. — Но си личеше, че не е така. — Днес Селест ми показа една статия. Обаче не съм сигурна, че ми се говори по въпроса. Дошло ми е до гуша от нея.

Какво си въобразяваше това момиче? Че може да измъчва околните и да се добере до короната с манипулации? Фактът, че се беше задържала в двореца, беше поредното доказателство за ужасния вкус на Максън.

— След като изгони Марли, предполагам, че известно време няма да отпраща други момичета, или?

Като че ли тя впрегна цялата си енергия в едно тъжно, леко свиване на раменете.

— Ей. — Сложих ръка на коляното ѝ. — Всичко ще се нареди.

Тя ми се усмихна вяло.

— Знам. Но просто ми липсва. И съм много объркана.

— Объркана? Заради какво? — попитах, заемайки по-удобна поза, за да я изслушам.

— Какво ли не. — Гласът ѝ звучеше толкова отчаяно. — Ролята ми в двореца, коя съм. Уж знаех. — Тя размърда ръце във въздуха, сякаш се опитваше да улови правилните думи. — Дори не се сещам как да го обясня.

Погледнах я и осъзнах, че загубата на Марли и разочарованието от Максън я бяха тикнали към една реалност, която не ѝ се искаше да приеме. Реалност, която я беше отрезвила — може би твърде спонтанно. Сега изглеждаше парализирана, уплашена да предприеме

каквато и да било крачка, защото не знаеше какво може да рухне по пътя. Америка беше до мен, когато преживявах загубата на баща си и побоя над Джеми и когато се бях мъчил да нахраня и защитя семейството си. Но само беше виждала тези неща; не ги беше изпитала на собствен гръб. Нейното семейство беше невредимо, макар и останало без глупавия й брат, и никога досега не беше губила нищо.

„С изключение на теб, идиот такъв“, обвини ме една част от съзнанието ми. Отблъснах мисълта. В момента говорехме за нея, не за мен.

— Знаеш коя си, Мер. Не се поддавай на опитите им да те променят.

Ръката й потрепна, сякаш се канеше да докосне моята. Но не го стори.

— Аспен, може ли да ти задам един въпрос? — Тревогата все още обгръщаше всяко кътче на лицето й.

Аз кимнах.

— Сигурно ще ти прозвучи малко странно, но ако кажем, че за да стана принцеса, не се налагаше да се омъжвам за някого, че беше просто работна позиция, на която ме назначаваха, мислиш ли, че щях да се справя?

Всякакви въпроси бях очаквал от нея, но не този. Още не можех да повярвам, че продължаваше да се стреми към короната. А може би се лъжех. Все пак въпросът й беше хипотетичен, а и беше казала да не намесвам Максън.

Ако съдех по публичните й изяви до момента, вероятно щеше да е безпомощна пред събитията, случващи се зад затворени врати. Имаше много дарования, но...

— Съжалявам, Мер, но не мисля така. Нямаш тяхната вродена пресметливост. — Постарах се да й покажа с тона си, че го казвам като обида. Напротив, даже се радвах, че не е такъв човек.

Тя събрчи тънките си вежди.

— Пресметливост ли? В какъв смисъл?

Въздъхнах, обмисляйки как да й обясня, без да навлизам в подробности.

— Обикалям навсякъде, Мер. До ушите ми стигат доста неща. На юг, по местата с много граждани от ниските касти, се вихри голяма суматоха. По-старите стражи разправят, че онези хора така и не

възприели възгледите на Грегъри Илеа и по земите им от дълго време бушували размирици. Носят се слухове, че отчасти това била причината кралят да избере Амбърли за кралица. Била южнячка и бракът им облекчил напрежението за известно време. За кратко, както изглежда.

Тя се замисли.

— Това не обяснява избора ти на думата „пресметливост“?

Опасно ли беше да споделя с нея какво знаех? Все пак беше пазила връзката ни в тайна цели две години. Можех да й имам доверие.

— Онзи ден, преди тържеството за Хелоуин, ме извикаха в един от кабинетите. Споменаха нещо за симпатизанти на бунтовническата кауза от Юга. Наредиха ми да отнеса едни писма до пощенската стая. Писмата бяха над триста, Америка. Триста семейства се озоваваха с една каста по-надолу, понеже не бяха докладвали разни случки или бяха помогнали на лица, считани за заплаха от кралския двор.

Тя вдиша рязко и усетих как пред очите й се разиграват десетки сценарии.

— Знам. Можеш ли да си го представиш? Случва ти се подобно нещо, а досега си изкарвала хляба си само със свирене на пиано. Внезапно се оказва, че трябва да се занимаваш с канцеларски труд и да се научиш как да си намираш работа. Замисълът е ясен.

Тревогата й кривна в друга посока.

— Смяташ ли, че... Дали Максън знае?

Добър въпрос.

— Смятам, че няма начин да не знае. Все пак не след дълго страната ще е в негови ръце.

Тя кимна и позволи на чутото да се уталожи върху всички нови факти, които беше научила за предполагаемия си „любим“.

— Не казвай на никого, става ли? — помолих я аз. — Ако научат, че съм се изпуснал пред теб, мога да загубя работата си. — „И много повече“, добавих наум.

— Разбира се, че няма. Вече забравих. — Тонът на гласа й беше лек, предвиден да укрие тревогата й. Старанието й ме накара да се усмихна.

— Липсва ми времето с теб, далеч от всичко това. Липсват ми някогашните ни неволи — оплаках се аз. Какво ли не бих дал единствената ми грижа да беше, че не искам да ми носи вечеря.

— Напълно те разбирам — подсмихна се тя. Този път усмивката ѝ беше искрена. — Измъкването през прозореца е къде-къде по-лесно от промъкването из двореца.

— А и беше по-добре, когато се бъхтех, за да изкарам по някое мижаво пени за теб, отколкото сега, когато нямам какво да ти дам. — Почуках с пръст върху бурканчето. Бях се радвал да го виждам до леглото ѝ дори преди да дойдем в двореца. — Дори не бях подозирал, че си запазила всички монети до деня, в който замина за двореца. — Добавих, спомняйки си с възхищение за тежестта им, когато ги беше изсипала в дланите ми.

— Естествено, че ги пазех! — възклика гордо тя. — Когато те нямаше до мен, те бяха единствената ми връзка с теб. Обичах да ги изсипвам върху леглото през пръстите си и пак да ги прибирам в бурканчето. Хубаво беше да имам нещо, докоснато от теб.

И тя беше не по-малко смутена от мен. Аз самият не пазех сувенири от нея, но съхранявах всеки един момент като нещо материално. Останех ли насаме, преравях колекцията си от спомени. Прекарвах повече време с нея, отколкото можеше да си представи.

— А ти какво направи с тях? — попита тя.

Усмихнах ѝ се.

— Вкъщи са и чакат. — Бях събрал малко пари за сватбата ни, преди Америка да замине. Откакто работех в двореца, бях помолил майка ми да заделя част от всяка моя заплата; не се и съмнявах, че знае за какво събирам. Но най-ценнитеят дял от спестяванията ми бяха именно пенитата от Америка.

— Какво чакат?

За сносна сватба. За истински пръстени. За наш собствен дом.

— Не мога да ти кажа.

Щях да ѝ разкрия всичко съвсем скоро. В момента още търсехме обратния път един към друг.

— Хубаво тогава. Пази си тайните — каза тя, преструвайки се на обидена. — Но не се заблуждавай, че нямаш какво да ми дадеш. Стига ми, че си тук, че поне двамата с теб можем да поправим нещата, макар и нищо да не е същото.

Събрчих чело. Наистина ли се бяхме отдалечили чак толкова от някогашната си връзка? Толкова, че да го споменава? Не. Не и в моите

очи. Още си бяхме същата онази двойка от Каролина и не биваше да го забравя.

Исках да ѝ подаря целия свят, но в момента имах само дрехите върху гърба си. Сведох поглед, откъснах едно копче от униформата си и ѝ го подадох.

— Буквално нямам какво друго да ти дам, освен нещо, докоснато от мен, за да остана в мислите ти. И бъди сигурна, че ти също няма да напуснеш моите.

Тя взе малкото златно копче от ръката ми и го загледа сякаш ѝ бях поднесъл луната. Долната ѝ устна потрепери и тя въздъхна бавно. Имах чувството, че всеки момент ще заплаче. Дали не бях объркал нещо?

— Моментът е такъв, че не знам как да подходя към теб — призна си тя. — Май не знам как да подходя към каквото и да било. Аз... не съм те забравила, нали ми вярваш? Още си тук.

Тя опря длан в гърдите си и видях как пръстите ѝ се вдълбават в кожата ѝ, като че ли мъчейки се да укроят сърцето ѝ.

Да, чакаше ни дълъг път, но знаех, че няма да изглежда толкова дълъг, ако вървяхме по него ръка за ръка.

Усмихнах се, чувствайки се напълно доволен.

— И толкова ми стига.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бях чул за чаеното парти, което кралят организираше за дамите от Елита, и знаех, че Америка няма да е в стаята си, когато почуках на вратата.

— Страж Леджър — каза Ан, докато отваряше с усмивка. — Радвам се да ви видя.

Щом я чуха, Луси и Мери дойдоха да ме поздравят.

— Здравейте, страж Леджър — каза Мери.

— Лейди Америка отсъства в момента. На чай с кралското семейство е — добави Луси.

— О, знам. Питах се дали мога да си поговоря с вас, дами.

Ан ме покани да вляза.

— Разбира се.

Отидох до масата и те се спуснаха да ми предложат стол.

— Не — отказах аз — вие седнете.

Мери и Луси заеха двата стола, а Ан остана права.

Свалих шапката си и отпуснах ръка върху облегалката на стола на Мери. Исках да се чувстват удобно с мен и се надявах, че ако премахнеш поне част от официалностите, щях да го постигна.

— Как можем да ви помогнем? — попита Луси.

— Трябва да направя проверка на сигурността и исках да разбера дали не сте забелязали нещо необичайно. Вероятно ви звучи глупаво, но и най-малките подробности могат да са ни от полза в предпазването на Елита. — Имаше известна истина в това, но всъщност не ни бяха наредили да набавяме такъв тип информация.

Ан сведе глава умислено, а Луси вдигна очи към тавана, преравяйки паметта си.

— Не мисля — обади се Мери.

— В интерес на истината, лейди Америка не е особено дейна след тържеството по случай Вси светии — каза Ан.

— Заради Марли? — предположих аз. Всички кимнаха в отговор.

— Не мисля, че го е преживяла още — каза Луси. — И напълно я разбирам.

Ан я потупа по рамото.

— Така е.

— Тоест, като изключим разходките й до Дамския салон и трапезарията, общо взето, стои в стаята си?

— Да — потвърди Мери. — Лейди Америка се е изолирала и преди, но през последните няколко дни... имам чувството, че иска да се скрие от света.

Това твърдение ме наведе на две важни заключения. Първо, Америка вече не се виждаше насаме с Максън. И второ, нашите среци бяха протекли незабелязано, дори от най-близките ѝ.

И двете ме изпълниха с надежда.

— Можем ли да помогнем с нещо друго? — поинтересува се Ан. Усмихнах се, защото и аз бих задал същия въпрос, ако бях на нейно място, бих потърсил решение на проблема.

— Не мисля. Отваряйте си очите и ушите както винаги и се обърнете директно към мен, ако се усъмните в нещо.

По лицата им се четеше огромното им желание да ми съдействат.

— Вие сте образцов войник, страж Леджър — похвали ме Ан.

Поклатих глава.

— Просто си върша работата. А и както знаете, лейди Америка е от родния ми окръг и искам да се погрижа за нея.

Мери се обърна към мен.

— Какво съвпадение, че сте от един окръг и ви назначиха като неин личен охранител. Близо до нея ли сте живели в Каролина?

— Почти. — Не биваше да издавам повече от необходимото за близостта ни.

Луси се усмихна лъчезарно.

— Познавахте ли я, преди да дойде в двореца? Каква е била като малка?

Не можах да сдържа усмивката си.

— Срещали сме се няколко пъти. Беше мъжкарана. Вечно играеше на улицата с брат си. Имаше магарешки инат и доколкото си спомням, беше много, много талантлива.

Луси се изкиска.

— Тоест не се е променила много — каза тя и всички се засмяха.

— Може да се каже — потвърдих аз.

Тези думи накараха чувството в гърдите ми да се разрасне още повече. Под роклите и бижутата на Америка още се криеха хилядите така добре познати ми неща.

— Трябва да се явя нания етаж. Не бива да изпускам бюлетина. — Пресегнах се да взема шапката си.

— Можем да слезем с вас — предложи Мери. — Почти дойде време.

— Разбира се. — На дворцовия персонал му беше позволено да гледа телевизия само за *Илейски осведомителен бюлетин*, а телевизори имаше само на три места: в кухнята, в работната стая, където прислужничките шиеха, и в голямата обща стая, която от място за почивка се беше превърнала в поредната работна площадка. Аз лично предпочитах кухнята. Ан ни поведе натам, а Мери и Луси изостанаха назад с мен.

— Чух нещо за посетители в двореца, страж Леджър — каза Ан, забавяйки крачка за момент. — Но може да е само слух.

— Не, истина е — отвърнах аз. — Не знам подробности, но подочух, че се очертават две партита.

— Чудно — коментира саркастично Мери. — Пак ще гладя покривки цяла вечност. Ей, Ан, искаш ли да си разменим местата; няма значение каква задача ще ти възложат? — Попита тя и догони Ан, след което двете се впуснаха в дебати около още неуточнените си назначения.

Поднесох лакътя си на Луси.

— Мадам.

Тя се усмихна и пъхна ръка в свивката му, вирвайки нос във въздуха.

— Много сте любезен, сър.

Продължихме надолу по коридора. Докато прислужничките обсъждаха какво трябва да свършат и кои рокли трябва да подгънат, аз осъзнах защо винаги се чувствах най-добре в тяхната компания.

С тях можех да бъда Шестица.

Седнах пред един кухненски плот с Луси от едната ми страна и Мери от другата. Ан закръжа из кухнята, шъткайки на този и на онзи, когато бюлетинът започна.

Всеки път, когато камерите се насочваха към кандидатките, усещах, че нещо не е наред. Америка изглеждаше толкова потисната.

Но по-лошото беше, че видимо опитваше да го прикрие, и то напълно неуспешно.

Какво я глаждеше?

Съгълчето на окото си видях как Луси кърши ръце.

— Какво има? — прошепнах ѝ.

— Нещо не е наред с нашата лейди. Изписано е по лицето ѝ. — Луси вдигна ръка към устата си и загриза нокътя си. — Какво ѝ се е случило? Лейди Селест изглежда като дебнеша тигрица. Какво ще правим, ако тя спечели?

Сложих ръка върху тази в ската ѝ и тя сякаш застина, поглеждайки смутено в очите ми. Имах чувството, че околните често пренебрегваха тревогите ѝ.

— Лейди Америка ще се справи.

Тя кимна, утешена от думите ми.

— Но аз толкова я харесвам — прошепна тя. — Искам да остане при нас. Имам чувството, че всички ме напускат точно когато изпитвам най-голяма нужда от тях.

Значи, и Луси беше загубила някого. Може би много хора. Това като че ли обясняваше тревожното ѝ поведение.

— Е, с мен сте вързана цели четири години. — Сръчках я нежно с лакътя си и тя се усмихна, сдържайки сълзите си.

— Толкова сте мил, страж Леджър. Всички смятаме така. — Тя избърса миглите си.

— Е, аз също мисля, че вие сте прекрасни дами. Винаги ми е приятно да общувам с вас.

— Не сме дами — отговори тя, свеждайки поглед.

Поклатих глава.

— Щом Марли продължава да е дама, защото се е жертвала за любимия си, то и вие сте дами. Мен ако питате, жертвувате живота си всеки божи ден. Отделяте от времето и енергията си за някой друг, а това е същото.

Видях Мери да надниква към нас, преди отново да съсредоточи погледа си в телевизора. Вероятно и Ан беше чула думите ми, тъй като май подслушваше.

— Вие сте най-добрият ни страж, господин Леджър.

Усмихнах се.

— Когато не сме по работните си места, можете да ми викате Аспен.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Зяпането в стената губеше очарованието си около трийсетина минути след началото на наряда. Вече беше след полунощ и можех единствено да броя часовете до изгрев-слънце. Но поне знаех, че скучаех ли, Америка беше добре.

Денят беше минал без особени събития, като изключим окончателното потвърждение на предстоящата визита.

Жени. Толкова много жени.

Донякъде новината ме радваше. Дамите, които посещаваха двореца, обикновено не проявяваха физическа агресия. Думите им обаче можеха да разпалват войни, ако бяха произнесени с грешния тон.

Гостенките от Германската федерация ни бяха стари познайници, така че не очаквахме изненади по отношение на сигурността. Италианките обаче бяха непредвидими.

Цяла нощ бях мислил за Америка, чудейки се какво ли се криеше зад вида ѝ по време на бюлетина. Въпреки това нямах особено желание да я разпитвам. Щях да оставя нещата в нейни ръце. Ако имаше намерение да сподели с мен, щях да я изслушам. Засега трябваше да се съсредоточи върху предстоящите събития. Колкото повече се задържеше в двореца, толкова повече щеше да е с мен.

Размърдах рамене, слушайки пукането на ставите ми. Само още няколко часа. Изправих се и видях чифт сини очи да надничат иззад ъгъла на коридора.

— Луси?

— Здравей — отвърна тя, докато вървеше към мен. Мери я следваше с малка кошница в ръка, съдържанието на която беше покрито с парче плат.

— Лейди Америка ли ви е извикала? Наред ли е всичко? — Пресегнах се към дръжката на вратата, за да им отворя.

Луси опря тревожно ръка в гърдите си.

— О, всичко е наред. Идвахме да проверим дали си тук.

Присвих очи, пускайки дръжката на вратата.

— Е, тук съм. Трябва ли ви нещо?

Двете се спогледаха, преди Мери да проговори:

— Просто забелязахме, че поемаш много смени през последните няколко дни. Решихме, че сигурно си гладен.

Мери вдигна покривалото, разкривайки малък асортимент от кифлички, сладкиши и хляб, навярно останали след подготовката на днешната закуска.

Усмихнах се половинчено.

— Много мило от ваша страна, но, първо, не ми е позволено да ям на поста си, и, второ, вероятно сте забелязали, че съм издръжлив тип. — Свих свободната си ръка в юмрук и те се изкискаха. — Мога да се грижа сам за себе си.

— Знаем, че си силен, но и това да приемаш помощта на околните е проява на сила.

Думите ѝ едва не ми взеха дъха. Щеше ми се някой да ми го беше казал още преди месеци. Можех да си спестя толкова много мъка.

Погледнах лицата им; напомняха ми на това на Америка в последната ни нощ в къщичката на дървото: пълни с надежда, вълнение и топлина. Очите ми отскочиха към кошницата с храна. Защо изобщо го правех? Защо се опитвах да отчуждя малкото хора, които ме караха да бъда себе си?

— Чуйте плана тогава: ако някой се появи, ще казваме, че сте ме събрали на земята и сте ме принудили да ям. Разбрахме ли се?

Мери се ухили и ми подаде кошницата.

— Ясно.

Взех парче канелен хляб и отхапах от него.

— И вие ще хапнете, нали? — попитах, дъвчейки.

Луси плесна доволно с ръце и се разрови из кошницата, а Мери бързо последва примера ѝ.

— Е, бива ли ви в ръкопашния бой? — пошегувах се аз. — Така де, трябва да съм сигурен в алибито ни.

Луси се изкиска и покри устата си с ръка.

— Колкото и странно да звучи, той не влиза в работните ни задължения.

Ахнах.

— Моля? Ама това е важно. Чистене, сервиране, ръкопашен бой.

Те отново се засмяха.

— Сериозно говоря. Кой е шефът ви? Ще му напиша писмо.

— Още сутринта ще говорим с икономката — обеща Мери.

— Хубаво. — Отхапах от хляба и поклатих глава с престорено възмущение.

Мери прегълътна.

— Много сте забавен, страж Леджър.

— Аспен.

Тя се усмихна отново.

— Аспен. Ще останеш ли, след като изтече службата ти?

Сигурна съм, че ако кандидатстваш за постоянно назначение в двореца, ще те вземат.

Сега, когато вече бях Двойка, знаех, че искам да бъда войник... но дали точно в двореца?

— Едва ли. Семейството ми е в Каролина, затова вероятно ще опитам да се хвани на служба там някъде.

— Жалко — прошепна Луси.

— Не бързай да се натъжаваш. Остават ми още цели четири години.

Тя се усмихна лекичко.

— Вярно е.

Но думите ми видимо не я успокоиха напълно. По-рано ми беше споделила, че любимите ѝ хора обикновено я напускали, а това, че някак беше успяла да се привърже към мен, ми носеше и радост, и тъга. Разбира се, и тя ми беше мила. Ан и Мери също. Но връзката ми с тях се въртеше почти изцяло около Америка. Кога бяха успели да привикнат с мен?

— Голямо семейство ли имаш? — поинтересува се Луси.

Кимнах.

— Трима братя — Рийд, Бекън и Джеми, и три сестри — Кембър и Силия, които са близнаки, и Айви, която е най-малката. Плюс майка ми.

Мери се зае да покрива кошницата отново.

— Ами баща ти?

— Той почина преди няколко години. — Най-сетне се бях научил да го казвам, без да се просълзя. Едно време мисълта ме беше парализирала, защото още имах нужда от него. Всички имахме нужда от него. Но все пак имахме късмет. Някои бащи просто се загубваха сред ниските касти и оставяха близките си да се борят сами с живота.

Моят баща се беше грижил за нас чак до деня на смъртта си. Препитанието беше трудно за всички Шестици, но той успяваше да ни задържи над определено ниво, да съхрани достойнството ни. Исках и аз да съм като него.

В двореца получавах добра заплата, но щях да се грижа по-добре за семейството си, ако бях по-близо до дома.

— Съжалявам — каза състрадателно Луси. — На мен пък майка ми почина преди няколко години.

Знанието, че Луси беше загубила най-важния човек в живота си, я постави по друг начин в съзнанието ми, направи образа ѝ по-отчетлив.

— Смъртта на близък променя всичко, нали?

Тя кимна, приковала очи в килима.

— Но трябва да търсим доброто около себе си.

Вдигна лице и видях съвсем бледа искра на надежда в изражението ѝ. Погледът ми се задържа върху него за момент.

— Странно, че го казваш.

Тя погледна към Мери и обратно към мен.

— Защо?

Свих рамене.

— Просто така. — Пъхнах последния залък хляб в устата си и изтупах трохите от пръстите си. — Благодаря ви за храната, дами, но трябва да се прибирате. Не е особено безопасно да се разхождате из двореца посред нощ.

— Добре — каза Мери. — Пък и бездруго трябва да започваме с тренировките по ръкопашен бой.

— Атакувайте Ан — посъветвах ги аз. — Никога не подценявайте елемента на изненадата.

Мери се засмя.

— Няма. Лека нощ, страж Леджър! — Тя се обърна и тръгна надолу по коридора.

— Почакайте — спрях ги с шепот и те се обърнаха към мен. Кимнах с глава към стената, от която започваше тайнения проход. — Ще минете ли по скришния път? Така ще съм по-спокоен.

Те се усмихнаха.

— Разбира се.

Двете ми махнаха, но когато стигнаха до стената и Мери отвори тайната врата, Луси ѝ прошепна нещо. Мери кимна и тръгна надолу по стълбището, а Луси се запъти обратно към мен, кършайки ръце по обичайния си начин.

— Не съм... не съм добра в подобни разговори — призна си тя, полюшвайки се легко на пети. — Но исках да ти благодаря, че си толкова мил с нас.

Поклатих глава.

— Не съм направил нищо особено.

— Напротив. — В очите ѝ гореше пламък, какъвто не бях виждал там досега. — Колкото и да ни повтарят перачките и готвачките, че сме големи щастливки, не го чувствам така, докато някой не ни покаже, че цени труда ни. Лейди Америка го направи, а никоя от нас не беше очаквала подобно нещо. Същото важи и за теб. И двамата сте добри, без дори да се стараете. — Тя се усмихна сама на себе си. — Просто исках да ти кажа, че го оценяваме. Ан най-вече, но тя никога няма да си го признае.

Не знаех как да отвърна. След секундно двоумение от устата ми излезе една-единствена дума:

— Благодаря.

Луси кимна и се отправи свенливо към тайната врата.

— Лека нощ, госпожице Луси.

Тя се обръна и ме погледна, сякаш ѝ бях поднесъл най-хубавия подарък на света.

— Лека нощ, Аспен.

Като останах насаме, мислите ми отново се върнаха към Америка. Днес ми се беше сторила толкова натъжена, но се чудех дали проумяваше до каква степен поведението ѝ изменяше хората край нея. Баща ѝ беше прав: заслужаваше повече от този дворец.

Трябваше да намеря начин да ѝ кажа колко много помагаше на околните, без да го съзнава. Но засега се надявах, че си почива, забравила грижите около...

Трима прислужници изтърчаха покрай мен, а единият дори се препъна в бързината. Тъкмо отивах към дъното на коридора, за да видя от какво бягат, когато сирената зави.

Не я бях чувал друг път, но знаех какво оповестява: бунтовници.

Хукнах обратно и влетях в стаята на Америка. Щом хората вече бяха в паника, може би бяхме закъснели.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — заповтарях. Мер трябваше да се облече по най-бързия начин.

— Хм? — учуди се сънено тя.

Дрехи. Трябваше да намеря дрехите ѝ.

— Ставай, Мер! Къде са проклетите ти обувки?

Тя отметна одеялото и стъпи право в обувките си.

— Ето ги. Трябва ми халатът — добави тя, сочейки към него, докато се обуваше. Радвах се, че бързо разбра колко спешна е ситуацията.

Намерих халата захвърлен в края на леглото ѝ и опитах да го пригответя за обличане.

— Няма нужда, ще го държа в ръка. — Тя го издърпа от пръстите ми и аз я поведох към вратата.

— Трябва да побързаме — предупредих я. — Не знам докъде са стигнали.

Тя кимна. Адреналинът бушуваше във вените ми и макар да знаех, че не трябва, я дръпнах назад и я прегърнах в мрака.

Притиснах устни към нейните и зарових пръсти в косата ѝ. Безразсъдно. Толкова безразсъдно. Но и най-естественото нещо на света. Имах чувството, че не се бяхме целували така страстно от цяла вечност, а се получи толкова лесно. Устните ѝ бяха топли и усетих по тях познатия вкус на кожата ѝ. Долових и аромата ѝ под леките нотки на ванилия, собственото ѝ благоухание, излъчвано от косата и бузите, и шията ѝ.

Можех да остана в тъмнината на стаята ѝ цяла нощ и имах чувството, че тя искаше същото, но трябваше да я изпратя в скривалището.

— Върви. Веднага! — наредих ѝ, избутах я в коридора и без да обръщам поглед назад, свих зад ъгъла, за да посрещна онова, което ме очакваше там.

Изваждайки пистолета си от кобура, се огледах за нередности в двете посоки. Видях крайчеца на нечия пола, вероятно на прислужничка, забързана към някое от скривалищата. Надявах се Луси и Мери да се бяха добрали до Ан и вече да се криеха по стаите си, далеч от опасността.

Чух изстрели и хукнах по коридора към главното стълбище. Като че ли нападателите бяха превзели само първия етаж, затова коленичих в ъгъла, наблюдавайки витите стълби.

В следващия момент някой изтича нагоре по тях. За част от секундата установих, че е бунтовник. Прицелих се и стрелях по него, улучвайки го в ръката. Той изръмжа от болка и полегна назад, а един от стражите се втурна да го залови.

Силен тръсък откъм другия край на коридора ми подсказа, че бунтовниците бяха открили страничното стълбище и вече се качваха на втория етаж.

— Ако намерите краля, убийте го. Вземете колкото можете да носите. Нека разберат, че сме били тук! — изкрештя някой.

Тръгнах с тихи стъпки към отекващите гласове, приляквайки по ъглите, оглеждайки коридора отново и отново. Надникнах през рамо и видях още двама стражи да се задават иззад гърба ми. Дадох им знак да приклекнат и да не вдигат шум. Като се приближиха, разпознах Ейвъри и Тенър. Не можех да си мечтая за по-надеждно подкрепление. Ейвъри беше първокласен стрелец, а Тенър винаги се раздаваше, защото имаше повече за губене от всички нас.

Тенър беше един от малкото женени стражи. Беше ни разправял как съпругата му се оплаквала, че носел сватбения пръстен на палеца си, но той бил от дядо му и нямали възможност да коригират размера му. Бил ѝ обещал, че първо в това щял да вложи пари, като се прибере у дома, както и в чисто нов и по-хубав пръстен за нея.

Тя беше неговата Америка. Вечно беше нащрек заради нея.

— Какво се случва? — попита шепнешком Ейвъри.

— Май току-що чух главата им. Нареди на мъжете си да убият краля и да откраднат колкото могат.

Тенър се изправи и държеше пистолета близо до ухото си.

— Трябва да ги намерим и да ги отклоним към горните етажи, надалеч от скривалището.

Кимнах.

— Може да са доста, но ако сме предпазливи, мисля, че...

Една врата в дъното на коридора се отвори с тръсък и един прислужник изтърча от стаята, преследван от двама бунтовници. Беше младият прислужник, онзи от кухнята. Изглеждаше объркан и ужасен.

Нападателите бяха въоръжени с никакви селскостопански сечива, така че поне нямаше да могат да стрелят по нас.

Обърнах се, стъпих здраво на земята и се прицелих.

— Наведи се! — изкрещях и прислужникът се подчини. Стрелях, уцелвайки крака на единия бунтовник. Ейвъри повали другия, но неговият изстрел, умишлено или не, като че ли беше смъртоносен.

— Отивам да ги обезвредя — обяви той. — Намерете главата.

Прислужникът стана и се затвори в една от стаите, без да го е грижа, че всеки можеше да влезе в нея. Трябваше му поне илюзията за безопасност.

Чуваха се още крясъци, още изстрели — очертаваше се тежко нападение. Съсредоточих се. Имах мисия и само това ме засягаше.

С Тенър се качихме до третия етаж, където няколко декоративни масички, картини и растения вече бяха унищожени. Един от бунтовниците пишеше нещо на стената с гъста боя, която явно беше донесъл със себе си. Доближих го с тихи стъпки и го ударих в главата с дръжката на пистолета си. Той се свлече на пода и аз клекнах, за да го опипам за оръжия.

В следващия момент нова вълна от изстрели проехтя откъм другия край на коридора и Тенър ме извлачи зад един преобрънат диван. Когато шумът утихна, надникнахме иззад скривалището си.

— Преброявам шестима — каза той.

— И аз. Мога да поема двама, може би трима.

— Достатъчно е. Останалите вероятно ще избягат. Или също ще открият стрелба.

Огледах се наоколо. Грабнах парче от счупеното огледало, отрязах малко от тапицерията на дивана и увих долната част на стъклото с платя.

— Използвай това, ако се приближат твърде много.

— Добра идея — коментира Тенър и се прицели. Аз направих същото.

Изстрелите ни бяха бързи и двамата свалихме по двама от враговете, преди останалите да се обрънат и да се спуснат към нас, вместо да избягат. Тъй като имахме нареждане да залавяме бунтовниците живи за разпит, се целех в краката им, но понеже бягаха, куршумите ми пропуснаха целта си.

По-едрият от двамата нападатели се спусна с тежка крачка към Тенър, а по-възрастният и по-слаб мъж полетя към мен с облещени очи. Прибрах пистолета в кобура си, подготвяйки се за бой.

— По дяволите! На теб се пада по-интересния — каза Танър, преди да прескочи един стол и да се втурне с бясна скорост към опонента си.

Аз изхвърчах от укритието си само секунда след него. По-възрастният бунтовник хукна към мен с боен кряськ и ръце, извити като нокти на граблива птица. Хванах едната от тях и пронизах гърдите му с импровизирания си нож.

Не беше особено силен мъж и една част от мен дори го съжали. Когато стиснах китката му, усетих костите под нея прекалено отчетливо.

Той изскимтя и се свлече на колене, а аз изкълчих ръката му и я опрях в гърба му, след което стегнах и ръцете, и краката му със свински опашки. Докато го обезвреждах, някой ме сграбчи отзад и ме бълсна в картината на близката стена, срязвайки челото ми на стъкленото й покритие.

Ударът ме зашемети и в очите ми шурна кръв, която ме заслепи за момент. Обзе ме мигновена паника, преди школовката ми да се намеси отново. Прилекнах, протегнах ръка назад и сграбчих бунтовника, премятайки го през рамото си.

Въпреки че беше доста по-едър от мен, се строполи с тряськ на осияния със стъкла под. Бръкнах в джоба си за още свински опашки, но в този момент ми налетя още един враг, повалляйки ме на земята.

Озовах се прикован към пода, възседнат от грамаден мъж.

Той се наведе и ми заговори, обливайки лицето ми с блатния си, противен дъх.

— Води ме при краля — нареди ми сякаш през гърло, пълно с чакъл.

Поклатих глава.

Той пусна ръцете ми, за да сграбчи в шепи сакото на униформата ми, и аз се пресегнах да отгласна лицето му от себе си. Но той ме вдигна нагоре, бълсна главата ми в пода и ръцете ми веднага тупнаха до тялото ми. Зави ми се свят и задишах неравномерно. Бунтовникът пъхна длан под главата ми, обръщайки ме с лице към себе си.

— Къде. Е. Кралят?

— Не знам — простенах аз през ужасяващата болка в главата ми.

— Хайде, красавецо — подразни ме той. — Кажи ми къде е кралят и може да те пощадя.

Не можех да го упътя към скривалището. Макар да ненавиждах постъпките на краля, издадях ли него, издавах и Америка, а това беше изключено.

Можех да изльжа. Да си спечеля малко време за действие.

Или просто да си умра.

— Четвърти етаж — изльгах. — Има скривалище в източното крило. Максън също е там.

Нападателят ми се усмихна и отвратителният му дъх се разнесе заедно с краткия му смях.

— Видя ли, че не беше толкова трудно?

Не отговорих.

— Ако ми беше казал още в началото, може би нямаше да ти се случи ей това.

Грубите му ръце стиснаха гърлото ми. Агонията в главата ми премина в същинско изтезание. Заритах с крака и се замятах под него, мъчейки се да го изхвърля от себе си. Но напразно. Беше прекалено голям.

Усетих как крайниците ми се обездвижват и кислородът постепенно напуска организма ми.

Кой щеше да съобщи на майка ми?

Кой щеше да се грижи за семейството ми?

... поне целунах Америка за последен път.

... за последен.

... път.

През мъглата до съзнанието ми достигна пистолетен изстрел и усетих как грамадният бунтовник се сковава и пада настрани. Гърлото ми издаваше странни звуци, поемайки въздух за изнемощялото ми тяло.

— Леджър? Добре ли си?

Пред очите ми чернееше, затова не можах да видя лицето на Ейвъри. Но чух гласа му. И това ми беше достатъчно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Срещата се състоя в медицинското крило, тъй като много от стражите бяха попаднали там.

— Считаме за успешна развръзка факта, че загубихме само двама от хората ни тази вечер — обяви командирът. — Като се има предвид силата на атаката, оцеляването ви е доказателство за доброто ниво на обучението и личните ви умения.

Той направи пауза, явно за да се поздравим с аплодисменти, но ние бяхме твърде изтощени за подобно нещо.

— Задържали сме двайсет и трима бунтовници, очакващи присъдата си след предстоящия разпит, което е забележително. Въпреки това съм разочарован от броя на убитите. — Той впери укорителен поглед в нас. — Седемнайсет. Седемнайсет мъртви бунтовници.

Ейвъри сведе глава. Вече си беше признал, че двама от тях са били негови жертви.

— Не ви е позволено да убивате, освен ако вие или някой от другарите ви не е в смъртна опасност, или видите врагът да напада член на кралското семейство. Тези отрепки ми трябват за разпит.

Из медицинското крило се разнесоха няколко тихи сумтежа. И аз самият не бях привърженик на тази заповед. Всичко можеше да приключи много по-бързо, ако просто бяхме ликвидирали бунтовниците, проникнали в двореца. Но кралят искаше отговори и се носеха слухове, че си имал своите начини да ги извлича. Надявах се никога да не разбера каква е техниката му.

— Въпреки това всички се справихте отлично с отбраняването на двореца и отстраняването на заплахата. Така, по-леко ранените могат да се върнат към днешния си наряд. Ако имате време, поспете, защото ви искам в добра форма. Чака ни дълъг ден, като се има предвид бедственото състояние на двореца.

* * *

Икономът сметна за най-разумно кралското семейство и момичетата от Елита да постоят навън, докато прислугата се трудеше да върне двореца в представителен вид. Гостенките от Германската федерация и Италианската монархия щяха да пристигнат след няколко дни и вече кипеше бурна подготовка.

Благодарение на жаркото слънце, умората и колосаната ми униформа, започвах да се чувствам доста неудобно. Като прибавим и жестоката болка от раната на главата ми, скритите синини от душенето и нараняването на крака ми, което дори не си спомнях как бях придобил, състоянието ми беше просто потресаващо.

Единственото хубаво нещо беше, че днешният график ми позволяваше да съм близо до Америка. Гледах я как седи с Крис, докато планираха участието си в предстоящото събитие. Като изключим Селест, досега не бях виждал Америка да е зле настроена към някое от другите момичета, но сега езикът на тялото ѝ говореше, че Крис ѝ беше неприятна. Самата Крис дори не подозираше; разговаряше небрежно с Америка и честичко надничаше към Максън. Леко ме притесняваше фактът, че Америка постоянно проследяваше погледа на Крис, но не вярвах чувствата ѝ към него да са се променили. Нима можеше да го погледне, без да си спомни за писъците на Марли?

Шатрите и масите, разпръснати по ливадата, оставяха впечатлението, че кралското семейство организира градинско парти. Ако не бях видял нападението с очите си, вероятно нямаше да повярвам, че се е случило. Тук всички имаха навика да забравят бунтовническите атаки и да продължават напред.

Не можех да си обясня дали беше защото размислите по въпроса само вселяваха допълнителен страх, или просто защото нямаше време за такива. Струваше ми се, че ако кралското семейство се замислеше сериозно, можеше да намери начин да предотврати следващ щурм.

— Не знам защо изобщо си правя труда — каза кралят на твърде висок глас. Връчи някакъв документ на един от помощниците си и му нареди малко по-дискретно: — Изтрий бележките на Максън; разсейват ме.

Макар думите му да изпълваха ушите ми, погледът на Америка беше единственото нещо в полезрението ми. Тя ме наблюдаваше внимателно. Личеше си, че превръзката на главата ми и куцукането ми

я тревожеха. Намигнах ѝ в опит да я поуспокоя. Не знаех дали щях да имам сили да патрулирам цял ден, а после да поема нечия смяна пред вратата ѝ, но ако само така можех да...

— Бунтовници! Бягайте!

Обърнах глава към вратите на двореца, уверен, че някой се е объркал.

— Какво? — провикна се Максън.

— Бунтовници! В двореца! — изкрешя Лодж. — Идват насам!

Видях как кралицата скочи на крака и хукна към страничния вход на скривалището, закриляна от придворните си дами.

Кралят грабна документите си. Ако бях на негово място, щях да се притеснявам повече за кожата си, отколкото за никаква си информация, колкото и важна да беше.

Америка още седеше в стола си, видимо парализирана. Тръгнах към нея, но Максън изскочи пред мен, бутвайки Крис в ръцете ми.

— Бягай! — нареди той. Аз се поколебах, загрижен за Америка.
— Бягай!

Подчиних се и хукнах към скривалището, докато Крис викаше името на Максън отново и отново. След миг чух изстрели и видях тумба хора да изхвърча от двореца. Сред тях имаше и войници, и бунтовници.

— Тенър! — изкрешях, спирачки устремения му бяг към стълковението. Прехвърлих Крис в ръцете му. — Върви след кралицата.

Той ми се подчини безропотно, а аз се спуснах към Мер.

— Америка! Не! Върни се! — изкрешя Максън. Проследих паническия му поглед и видях Америка да тича като обезумяла към гората, преследвана от няколко бунтовници.

Не.

Отривистият ритъм на изстрелите подчертаваше крачките на Америка — забързани и френетични. Бунтовниците почти я настигаха, натоварени с претъпкани торби. Изглеждаха по-млади и по-добре сложени от снощицата група и се зачудих дали това не бяха децата им, тръгнали да довършат започнатото от родителите си.

Извадих пистолета си и заех стрелкова позиция. Прицелих се в главата на един от бунтовниците и стрелях три последователни пъти.

Всичките бяха неуспешни, тъй като момчето търчеше на зигзаг и накрая се скри зад едно дърво.

Максън направи няколко отчаяни стъпки към гората, но баща му го сграбчи, преди да е успял да стигне далеч.

— Спри! — изкреша Максън, изтрягвайки се от хватката на баща си. — Ще уцелиш нея. Прекрати огъня!

Въпреки че Америка не беше член на кралското семейство, едвали някой щеше да възроптае, ако изтребехме бунтовниците най-безмилостно. Аз се спуснах към полето, прицелих се отново и стрелях два пъти. Неуспешно.

Максън ме сграбчи за яката.

— Казах да спреш!

Макар че бях с няколко сантиметра по-висок от него и винаги го бях смятал за страхливец, яростта в очите му беше покоряваща.

— Простете, сър.

Той ме избути настани и се заоглежда, прокарвайки ръка през косата си. Никога не го бях виждал да кръстосва толкова нервно. В това си състояние ми напомняше на баща си, когато беше на ръба да избухне.

Поведението му сякаш беше външен израз на собствените ми мисли. Една от участничките беше изчезнала; единственото момиче, което някога бях обичал, беше в опасност. Не знаех дали щеше да успее да надбяга бунтовниците и да се скрие някъде. Сърцето ми едновременно препускаше от страх и се късаше от отчаяние.

Бях обещал на Мей, че няма да позволя на никого да нарани сестра й. А се провалах.

Надникнах зад себе си, без да знам какво да очаквам. Момичетата и прислугата се бяха спасили. На двора се виждаха само принцът, кралят и шепа стражи.

Максън най-сетне вдигна поглед към нас с изражение на заловено животно.

— Намерете я. Тръгвайте веднага! — изкреша той.

Исках да хукна веднага, да достигна Америка преди всички останали. Но как щях да я намеря в гората?

Максън пристъпи напред.

— Хайде, момчета. Да действаме. — И всички тръгнахме след него.

Темпото ми беше мудно и опитах да се съвзема. Трябаше да съм нащрек. „Ще я намерим — обещах си. — Тя е по-силна, отколкото някой предполага.“

— Максън, върви при майка си — чух да нареджа кралят.

— Сигурно се шегуваш. Как да си стоя в скривалището, когато Америка я няма? Може да е мъртва. — Обърнах се и видях Максън да се превива надве, сякаш едва се сдържаше да не повърне при мисълта.

Крал Кларксън го изправи, сграбчи здраво раменете му и го разтърси.

— Вземи се в ръце. Трябаш ни жив. Върви. Веднага.

Максън сви ръцете си в юмруци, сгъвайки ги в лактите, и за част от секундата си помислих, че ще удари баща си.

Не знам защо, но имах чувството, че решеше ли, кралят можеше да унищожи Максън. А все пак не ми се искаше принцът да умира.

След няколко напрегнати гълтки въздух Максън се изтръгна от ръцете на баща си и закрачи гневно към двореца.

Завъртях бързо глава, надявайки се кралят да не е забелязал, че някой е станал свидетел на разговора им. Все по-любопитно ми ставаше защо се държеше така със сина си, но след видяното започвах да си мисля, че нещата бяха много по-дълбоки от няколко грешни бележки върху документите му.

Защо човек, толкова загрижен за безопасността на сина си, беше така... агресивен към него?

Настигнах другите стражи тъкмо когато Максън започваше да им говори.

— Познава ли някой от вас тази гора?

Всички мълчахме.

— Много е голяма и както виждате, се сгъстява само няколко метра по-навътре. Оградната стена на двореца обгръща около сто метра от нея, но в най-далечната си част е доста занемарена. На бунтовниците няма да им е трудно да я прескочат в някой от рушащите се участъци, особено като се има предвид с каква лекота са се промъкнали през здравата ѝ предна част.

Чудесно направо.

— Ще се разпръснем и ще вървим бавно. Ще се оглеждаме за отпечатъци от обувки в пръстта, изпуснати предмети, превити клони, изобщо всичко, което може да ни подскаже накъде са я отвели. Ако

нямаме резултат до здрачаване, ще пратим някого за фенери и подкрепление.

Той ни погледна един по един.

— Не искам да се връщаме с празни ръце. Независимо дали ще намерим дамата жива, или мъртва, не бива да оставяме краля и принца без отговор тази вечер, разбрахте ли ме?

— Да, сър — изкрешях аз и останалите последваха примера ми.

— Добре. Разпръснете се.

Бяхме извървели само няколко метра, когато Максън вдигна ръка, спирачки ме.

— Сериозно куцаш, Леджър. Имаш ли сили за това? — попита той.

Кръвта се изцеди от лицето ми и си представих как подивявам по същия начин като Максън. Не можеше да ме спре.

— Напълно добре съм, сър — уверих го аз.

Максън ме огледа отново.

— За тази мисия ни е нужен стабилен екип. Може би е най-добре да се върнеш.

— Не, сър — отвърнах незабавно аз. — Никога досега не съм пренебрегвал ваша заповед, сър. Не ме принуждавайте да го направя сега.

Погледът ми беше каменен и несъмнено го убеди колко непоклатим съм в решението си. Той кимна с половинката усмивка и отново се запъти към сърцевината на гората.

— Хубаво. Да вървим.

* * *

Имах чувството, че всичко се движи на забавен каданс. Викахме името на Америка и спирахме да се ослушаме за отговор, подвеждани дори от най-лекия полъх на вятъра. Някои от стражите намираха отпечатък от обувка, но пръстта беше толкова суха, че по-нататък не се виждаше нищо и се оказваше, че само сме загубили времето си. На два пъти намерихме съдрани парчета от дрехи по клоните на храсталака, но никое от тях не съвпадаше с облеклото на Америка. Най-плашещи бяха няколкото капки кръв, на които се натъкнахме. Цял час се лутахме

край скучените дървета, издирвайки дори най-малката бучка разровена пръст.

Вечерта наближаваше и съвсем скоро щяхме да загубим светлината.

Когато другите стражи продължиха напред, аз останах намясто за момент. Във всяка друга ситуация щях да се възхитя на пейзажа. Светлината се процеждаше през дървесните корони, сякаш не се състоеше от слънчеви лъчи, а от техните призраци. Дърветата се пресягаха едно към друго, като че ли жадни за компания, и изобщо цялата атмосфера беше някак фантастична.

А аз трябваше да се примиря с вероятността, че можеше да си тръгна оттук без нея. Или още по-лошо — носейки тялото й.

Мисълта беше вцепеняваща. За какво щях да се боря, ако не за нея?

Опитах да се съсредоточа върху доброто. Тя беше единственото добро нещо в мен.

Прегълтнах сълзите си и изправих гръб. Просто трябваше да продължа да се боря.

— Огледайте навсякъде — напомни ни Максън. — Ако са я убили, може да са я окачили на някое дърво или да са опитали да я заровят. Отваряйте си очите.

От думите му ми прилоша отново, но опитах да ги изгоня от главата си.

— Лейди Америка! — провикнах се.

— Тук съм! — Насочих уши към звука, страхувайки се да повярвам. — Ето ме!

Америка тичаше към нас, боса и мръсна, и аз прибрах пистолета в кобура, за да освободя ръцете си за нея.

— Слава богу! — въздъхнах. Умирах от желание да я целуна веднага. Но тя дишаше и я държах в обятията си, а това ми стигаше. — Намерих я! Жива е! — Викнах към останалите и видях униформите им да ни наближават.

Америка трепереше леко и видимо беше уплашена.

Вече бях забравил за ранения си крак; държах я в ръцете си и това беше най-важното. Притиснах я към себе си и тя сключи пръсти на тила ми.

— Умирах от ужас, че ще те открием мъртва — признах й. — Ранена ли си?

— Само краката ми пострадаха леко.

Погледнах надолу и видях няколкото кървави драскотини по тях. Предвид обстоятелствата, бяхме извадили късмет.

Максън дойде при нас, мъчейки се да сдържи вълнението си.

— Лейди Америка, имате ли наранявания?

— Само няколко драскотини по краката.

— Опитаха ли да ви нападнат? — продължи с въпросите той.

— Не. Така и не ме настигнаха.

Браво на момичето ми!

По всички лица наоколо беше изписано удивление, но това на Максън направо грееше от щастие.

— Едва ли някое от другите момичета щеше да ги надбяга.

Америка въздъхна с усмивка.

— Никое от другите момичета не е Петица.

Засмях се, останалите също. Ето че и в по-долните касти човек можеше да придобие ценни умения.

— Имате право. — Максън ме потупа по рамото, без да откъсва очи от Америка. — Да ви отведем в двореца. — Той тръгна напред, раздавайки още нареждания.

— Знам, че си умна и бърzonога, но все пак се тревожех за теб — казах й, докато вървяхме.

Тя доближи устата си до ухото ми.

— Излъгах командира.

— За какво? — попитах шепнешком аз.

— Успяха да ме настигнат. — Вперих поглед в нея, чудейки се защо ли го беше укрила от останалите. — Нищо не ми направиха, но с тях имаше едно момиче, което ме видя. Направи ми реверанс и отпраши.

Олекна ми. Но не разбирах.

— Направила ти е реверанс?

— И аз се изненадах. Не ми се стори нито разгневена, нито опасна. В интерес на истината имаше вид на най-обикновено момиче.

— Тя се замисли за момент, преди да добави: — Мъкнеше книги, много книги.

— Май се случва доста често — казах аз. — Нямам представа какво ги правят. Вероятно ги използват за подпалки. Сигурно живеят на студено.

Вече беше от ясно по-ясно, че бунтовниците се стремяха просто да съсилят двореца — ценните му предмети, стените му, дори чувството за сигурност на обитателите му, а това да отмъкнеш любимите притежания на краля, само и само за да ги изгориш, ми изглеждаше като голям среден пръст за монархията.

Ако не бях видял с очите си колко жестоки можеха да бъдат, щеше да ми се стори забавно.

Другите стражи вървяха близо до нас, затова мълчахме през останалия път до двореца, който ми се струваше много по-кратък сега, когато Америка беше с мен. Щеше ми се да е по-дълъг. След днешния ден щях да я искам до себе си във всеки един момент.

— През следващите няколко дни вероятно ще съм доста зает, но ще се постараю да те посетя възможно най-скоро — прошепнах, като наближихме двореца. Вече беше време да им я отстъпя.

Тя се килна леко към мен.

— Добре.

— Води я при доктор Ашър, Леджър, и си свободен. Добра работа свърши днес — каза Максън, плясвайки ме отново по гърба.

Коридорите още бяха пълни с хора, чистещи след първото нападение, и сестрите бяха толкова чевръсти, когато влязохме в медицинското крило, че не можах да си кажа нищо друго с Америка. Но докато я настанявах върху койката, оглеждайки прокъсаната ѝ рокля и изподраните ѝ крака, все повече се уверявах, че вината е моя. Така излизаше, погледнеш ли назад във времето. Трябаше да ѝ се реванширам някак.

* * *

Америка спеше, когато се промъкнах в медицинското крило същата нощ. Бяха я почистили, но лицето ѝ още изглеждаше тревожно, дори в съня.

— Здравей, Мер — прошепнах, докато заобикалях леглото ѝ. Тя не се събуди. Не смеех да седна до леглото ѝ, макар че можех да се

оправдая, че просто съм дошъл да проверя как е момичето, което бях спасил. Останах прав в безупречно изгладената униформа, която бях облякъл само за няколкото минути, необходими ми да й предам посланието си.

Протегнах ръка да я докосна, но размислих. Погледнах към спящото й лице и започнах изповедта си.

— Идвам... идват да ти се извиня. За днес. — Вдишах дълбоко.

— Трябваше да те догоня. Да те защитя. Не го сторих и можеше да те загубя.

Тя сви устни и ги отпусна в съня си.

— Но истината е, че съжалявам за много повече от това — признах си аз. — Съжалявам, че ти се ядосах в къщичката ни на дървото. Съжалявам, че те накарах да подадеш онази глупава молба за участие. Просто вярвах, че... — Прегълтнах сухо. — Че ти си единственият човек, на когото можех да помогна истински... Не можах да спася баща си. Не можах да опазя Джеми. Едва изхранвам семейството си. Но вярвах, че поне на теб съм способен да дам шанс за живот, по-добър от този, който аз можех да ти предложа. И се самозалъгвах, че това е правилният начин да те обичам.

Погледах я. Искаше ми се да имах смелостта да й призная всичко това, когато можеше да спори с мен и да ми казва колко бъркам.

— Не знам дали съм способен да поправя грешката си, Мер. Не знам дали някога ще е същото помежду ни. Но няма да се предам. Ти си жената за мен — свих рамене аз. — Ти си единственото нещо, за което някога съм искал да се боря.

Имах да й казвам още толкова много, но чух вратата на медицинското крило да се отваря. Дори в мрака нямаше как да събъркам костюма на Максън. Тръгнах си с наведена глава, преструвайки се на патрулиращ страж.

Той не ме поздрави, дори не ме забеляза, крачейки устремено към леглото на Америка. Видях, че си придърпа един стол и седна до нея.

Не можах да сдържа завистта си. Още от първия ден в апартамента на брат й — от най-първия момент, в който бях осъзнал какво изпитвам към нея — бях принуден да я обичам от разстояние. Но Максън можеше да седне до нея, да докосне ръката й и разликата в кастите им не беше от значение.

Спрях до вратата, наблюдавайки сцената пред себе си. Изборът беше прокъсал връзката между двама ни с Америка, но Максън беше острие, способно да я разреже с един замах, ако се приближеше достатъчно. А нямах представа докъде го беше допуснала Америка.

Можех единствено да се въоръжа с търпение и да дам на Америка времето, което ѝ беше нужно. Което беше нужно на всички ни.

Всичко беше в ръцете на времето.

**ФАВОРИТКАТА
НОВЕЛА ЗА ИЗБОРА**

ПРЕДГОВОР КЪМ „ФАВОРИТКАТА“

Интересен факт за историята на Марли е, че цяла вечност не можах да измисля заглавие за нея. Трябаше ми нещо, описващо една страхотна приятелка и вечен оптимист, който намира любовта, и който, повярвайте ми, обичам безкрайно!

Затова умувах доста дълго.

Когато най-сетне се спрях на „Фаворитката“, заглавието ми се стори идеално. Всички обичаха Марли — и народът, и Америка — а що се отнася до читателите, именно за нея искахте да научите най-много.

Много се радвах, че ми се отдава възможност да разкажа историята й, защото това беше уникално преживяване за мен като писател. Сцената, която ми беше най-трудно да напиша, вече е представена от цели три гледни точки. А и си доставих творческо удоволствие, като я написах в малко по-различен стил.

Този разказ е гълтка свеж въздух. Любовната история на Америка е преплетена с толкова тежки решения, че всяка следваща крачка е изпитание за нея. Тази на Марли обаче е съвсем простишка и увлекательна, а и разкрива една черта от характера ѝ, която не опознах, докато не написах „Наследницата“ — науми ли си нещо, не заставайте на пътя ѝ!

Кийра

ПЪРВА ЧАСТ

Придърпах горната част на роклята си малко по-плътно около раменете си. Картър се беше умълчал и от заташието ме побиваха по-силни тръпки, отколкото от студа в дворцовите килии. Беше ужасно да слушам болезнените му стонове, докато стражите изтръгваха и последната му надежда с жесток побой, но поне тогава знаех, че диша.

Потреперих и придърпах колене до гърдите си. Поредната сълза се търкула по бузата ми и аз я приветствах заради топлината, с която дари кожата ми. Знаехме. Знаехме, че може да се стигне дотук. И въпреки това продължавахме да се срещаме. Нима бяхме способни да спрем?

Питах се каква ли смърт ни чакаше. Бесилка? Куршум? Нещо много по-сложно и болезнено?

Неволно се надявах мълчанието на Картър да означава, че си е отишъл. Или поне че ще си отиде пръв. Предпочитам последният ми спомен да е смъртта му, отколкото да страдам, знаейки, че неговият последен спомен ще е моята. Дори сега, сама в студената килия, исках единствено болката му да спре.

Дочух раздвижване в коридора и сърцето ми запрепуска. Това ли беше? Идваше ли краят? Побързах да затворя очи, сдържайки сълзите си. Как се беше стигнало дотук? Как от фаворитка в Избора се бях превърнала в изменница, очакваща наказанието си? О, Картър... Картър, какво направихме?

* * *

Не се имах за суетен човек. Въпреки това всеки ден след закуска изпитвах нужда да се върна в стаята си и да пооправя грима си, преди да се отправя към Дамския салон. Знаех, че е безсмислено — с Максън щяхме да се видим чак вечерта. Дотогава, разбира се, и без друго щях да освежа грима си и да сменя тоалета си.

Не че старанието ми даваше някакъв резултат. Максън се държеше вежливо и приветливо с мен, но не смятах, че имаме връзка, каквато наблюдавах между него и някои от другите момичета. В мен ли беше грешката?

Макар че безспорно си прекарвах чудесно в двореца, все ме глождеше чувството, че останалите момичета — е, поне някои от тях — знаеха нещо, което на мен ми убягваше. Преди да вляза в Избора, се смятах за забавно, симпатично, умно момиче. Но сега, когато живеех с цял куп участнички, чиято ежедневна мисия беше да впечатлят едно определено момче, се чувствах безинтересна и скучна, и по-непривлекателна от тях. Започвах да осъзнавам, че е трябвало да си взема поука от приятелките ми вкъщи, които сякаш нямаха друга работа, освен да си търсят съпруг, с който да се задомят. През цялото време обсъждаха дрехи, грим и момчета, докато аз самата отделях повече внимание на учителите. Имах чувство, че съм изпуснала някой важен житейски урок, вследствие на което сега изоставах жестоко.

Не. Просто трябваше да се старая повече, това беше. Бях запомнила наизуст всяка дума от урока по история, който Силвия ни беше предала в началото на седмицата. Дори си бях водила записи като помагало, в случай че забравех нещо. Исках Максън да ме запомни като интелигентно, образовано момиче. Но исках да ме запомни и като красива, затова разходките до стаята след закуска ми се струваха смислени.

Дали и кралица Амбърли правеше така? Изглеждаше естествено прелестна през цялото време.

Спрях при стълбите, за да огледам едната си обувка. Токчето ѝ постоянно се закачваше за мокета. Не видях нищо нередно, затова продължих напред, нетърпелива да стигна до Дамския салон.

Като наблизих първия етаж, отметнах косата си през рамо и отново се вгълбих в размисли около представянето си в двореца. Много исках да спечеля. Не бях прекарала много време с Максън, но ми се струваше мил и забавен...

— Ох! — Токчето ми се закачи на ръба на едно от стъпалата и се пълоснах върху мраморния под. — Ау! — Простенах.

— Госпожице! — Вдигнах поглед и видях един от стражите да препуска към мен. — Добре ли сте?

— Да. Пострада само достойнството ми — отвърнах аз с пламнали от срам бузи.

— Не разбирам как вървят дамите в такива обувки. Цяло чудо е, че всичките не сте си изпочупили глезените.

Изкисах се, а той ми подаде ръка.

— Благодаря. — Заех се да оправям косата си и да заглаждам роклята си с длани.

— Няма защо. Сигурна ли сте, че ви няма нищо? — Той ме огледа тревожно, търсейки рани и драскотини.

— Малко ме наболява хълбокът, защото паднах на него, но иначе съм добре. — Което си беше истината.

— Дали да не ви придружа до медицинското крило за всеки случай?

— Не, наистина няма нужда — уверих го аз. — Добре съм.

Той въздъхна.

— Ще отидете ли да ви прегледат поне заради мен? Ако сте пострадали, а аз не съм направил нищо да ви помогна, ще се чувствам ужасно. — Сините му очи бяха страшно убедителни. — А и мога да се обзаложа, че принцът също би настоял да отидете.

Тук имаше право.

— Добре — съгласих се аз. — Ще отида.

На лицето му изплува широка, легко кривната усмивка.

— Добре тогава. — Той ме взе на ръце и аз ахнах от изумление.

— Не мисля, че е необходимо — възразих.

— За всеки случай. — Той тръгна по коридора, лишавайки ме от възможността да скоча. — Поправете ме, ако греша, но вие сте госпожица Марли, нали така?

— Да, аз съм.

Той продължаваше да се усмихва и аз не можах да сдържа собствената си усмивка.

— Доста ми е трудно да ви запомня всичките. Откровено казано, не бях сред най-добрите в академията и нямам представа как се озовах в двореца. Но тъй като искам да оправдая доверието на кралския двор, опитвам поне да науча имената ви. Така, ако на някой главнокомандващ му потрябва някое от момичетата, ще знам кое точно има предвид.

Харесваше ми как говори. Сякаш разказваше приказка, макар че просто ми споделяше нещо за себе си. Лицето му беше оживено и гласът му изльчваше енергия.

— Е, справяте се похвално — насырчих го аз. — И не бъдете толкова самокритичен. Сигурна съм, че сте били отличен курсант, щом са ви назначили в двореца. Явно главнокомандващите ви са видели голям потенциал във вас.

— Много сте мила. Ще ми напомните ли откъде сте?

— От Кент.

— О, аз съм от Альнс.

— Наистина ли? — Альнс се намираше на изток от Кент, точно над Каролина. Можеше да се каже, че сме съседи.

Той кимна с глава.

— Да, госпожице. За пръв път напускам родния си окръг. Е, за втори, ако броим обучението.

— Аз също. Малко ми е трудно да свикна с тукашното време.

— Нали? Нямам търпение да дойде есента, но не съм сигурен дали изобщо имат есен тук.

— Разбирам ви. Обичам лятото, но не всеки ден.

— Именно — съгласи се категорично той. — Представяте ли си колко странна е Коледата тук?

Въздъхнах.

— Няма как да е истинска без сняг. — Този факт наистина ме притесняваше. У дома по цяла година мечтаех да дойде зимата. Беше любимият ми сезон.

— Така е, за жалост — потвърди той.

Не знаех защо се усмихвам толкова. Може би защото разговорът ни беше така непринуден. Което ми се случваше за пръв път с момче. Да си призная, нямах много опит в тази сфера, но се радвах да видя, че май се справях по-добре, отколкото бях очаквала.

Щом доближихме входа на медицинското крило, той забави крачка.

— Би ли ме пуснал на земята? — попитах аз. — Не искам да решат, че съм си счупила крака или нещо такова.

Той се засмя.

— Разбира се.

Остави ме и ми отвори вратата. Медицинската сестра седеше пред бюрото си.

Стражът се обади вместо мен.

— Лейди Марли претърпя лек инцидент в коридора. Вероятно ѝ няма нищо, но искахме да я прегледате за всеки случай.

Сестрата скочи веднага, видимо доволна, че може да е полезна с нещо.

— О, лейди Марли, дано не сте пострадали сериозно.

— Не, само леко се натъртих ето тук — казах аз, докосвайки хълбока си.

— Ще ви прегледам веднага. Много ви благодаря, страж. Можете да се върнете на поста си.

Стражът ѝ кимна и се запъти към вратата. Преди да я затвори, ми намигна и ми прати една от кривите си усмивки, а аз останах в стаята, ухилена като идиот.

* * *

Гласовете в коридора ме изтръгнаха от унеса ми. Стражите се заобаждаха за поздрав един след друг с думите „Ваше Височество.“

Максън пристигаше.

Изтичах до малкото решетъчно прозорче на килията ми. Видях как вратата на отсрещната килия — тази на Картър — се отваря и Максън влиза вътре, съпроводен от няколко стражи. Напънах се да чуя разговора им, но макар да разпознавах гласа на Максън, не успях да уловя думите. Дочух и немощен шепот, който безспорно идваше от Картър. Беше буден. И жив.

Едновременно си отдъхнах и изтръпнах, после отново вдигнах тюлените къдри на роклята върху раменете си.

След няколко минути вратата на отсрещната килия се отвори пак и Максън тръгна към моята. Стражите го пуснаха при мен и затвориха вратата след него. Той ме погледна и ахна.

— Божичко, какво са ти причинили? — Максън прекоси помещението, разкопчавайки сакото си.

— Максън, много съжалявам — проплаках аз.

Той съблече сакото си и ме загърна с него.

— Стражите ли скъсаха костюма ти? Посегнаха ли ти?

— Не исках да предавам доверието ти. Не исках да те нараня.

Той сложи ръце на бузите ми.

— Марли, отговори ми. Удряха ли те стражите?

Поклатих глава.

— Единият скъса крилете ми, докато ме буташе в килията, но не са ми посягали.

Той въздъхна видимо облекчен. Колко добър човек. Продължаваше да го е грижа за мен, дори след като беше научил за двама ни с Картър.

— Много съжалявам — прошепнах отново.

Ръцете му се спуснаха до раменете ми.

— И аз самият чак сега започвам да осъзнавам колко безсмислено е да се бориш срещу любовта. В никакъв случай не те обвинявам.

Вперих поглед в състрадателните му очи.

— Опитахме да се спрем. Кълна ти се. Но го обичам. Бих се омъжила за него още утре... ако щяхме да сме живи дотогава.

Сведох глава и заридах неудържимо. Исках да се държа подостойно, да приема като истинска дама наказанието си. Но ми се струваше толкова несправедливо, сякаш ми отнемаха всичко още преди да е станало истински мое.

Максън потри нежно гърба ми.

— Няма да умрете.

Загледах го с недоумение.

— Моля?

— Не сте осъдени на смърт.

Въздъхнах дълбоко и го прегърнах.

— Благодаря ти! Толкова много ти благодаря! Не заслужаваме такова милосърдие!

— Спри! Спри! — настоя той, дърпайки ръцете ми.

Отстъпих назад, засрамена, задето бях прекрачила и тази граница след всички останали.

— Не сте осъдени на смърт — повтори той — но все пак трябва да получите някакво наказание. — Той сведе очи и поклати глава. — Съжалявам, Марли, но и двамата ще трябва да понесете публичен бой с пръчка на сутринта.

Като че ли му беше трудно да отвърне на погледа ми, сякаш знаеше каква болка ни очаква.

— Съжалявам — повтори той. — Опитах да го предотвратя, но баща ми твърди, че дворецът трябва да запази достойнството си; а тъй като видеоматериалът с двама ви заедно вече е публично достояние, няма как да го разубедя.

Прокашлях се.

— По колко удара?

— Петнайсет. Мисля, че планът е Картър да понесе по-тежко наказание от теб, но при всяко положение ще е изключително болезнено. Знам, че понякога води до загуба на съзнание. Безкрайно много съжалявам, Марли. — Изглеждаше разочарован от самия себе си. А аз продължавах да се възхищавам на добрината му.

Изопнах гръб, за да му покажа, че ще се справя.

— Предлагаш ми моя живот и този на мъжа, когото обичам, и ми се извиняваш? Максън, никога не съм била по-благодарна.

— Ще ви понижат в Осмици — каза той. — Цял народ ще гледа.

— Но с Картър ще сме заедно, нали?

Той кимна.

— В такъв случай не ми трябва нищо друго. Ще изтърпя наказанието си. Бих изтърпяла и неговото, ако беше възможно.

Максън се усмихна печално.

— Картър току-що ме умоляваше да поеме твоето.

Усмихнах се и още сълзи — сълзи на щастие — изпълниха очите ми.

— Не съм изненадана.

Максън отново поклати глава.

— Все си мисля, че съм разбрал какво е да си влюбен, а като ви гледам вас двамата, как всеки е готов да се жертва за другия, се питам дали изобщо имам някакво понятие.

Загърнах се по-плътно със сакото му.

— Имаш. Знам, че имаш. — Вперих поглед в него. — Тя обаче е друго нещо... на нея май ѝ трябва малко повечко време.

Той се засмя тихо.

— Ще ѝ липсваши. Все ме насърчаваше да избера теб.

— Само една истинска приятелка би ми отстъпила короната. Но аз не съм за теб, нито за короната. Вече открих човека за мен.

— Веднъж ми каза нещо — провлачи той — което никога няма да забравя. „Истинската любов обикновено подбира най-неудачния момент да се появи.“

Озърнах се из килията си.

— Права е била.

Помълчахме няколко секунди, преди да проговоря отново.

— Страх ме е.

Той ме прегърна.

— Ще мине бързо. Прелюдията ще е най-лошата част, но просто мисли за друго, докато говорят. А аз ще ви осигуря най-добрите лекарства, онези, които пазят за мен, за да зараснат раните ви по-бързо.

— Аз заплаках, преливаща от уплаха и благодарност... и още хиляда емоции. — Засега гледай да се наспиш, доколкото е възможно. Казах и на Картър да си почива. Ще ви е от помощ. — Кимнах до рамото му и той ме притисна към себе си.

— Какво каза той? Добре ли е?

— Били са го, но засега е добре. Помоли ме да ти предам, че те обича и да правиш каквото ти кажа.

Въздъхнах, утешена от думите му.

— Завинаги ще съм ти длъжница.

Максън не отвърна. Просто ме задържа в обятията си, докато не се отпуснах. Накрая ме целуна по челото и се обърна да си върви.

— До скоро! — прошепнах аз.

Той ми се усмихна, почука два пъти на вратата и един страж дойде да му отвори.

Върнах се на мястото си до стената и свих крака под роклята си, използвайки сакото на Максън като импровизирано одеяло. После отново се потопих в спомени...

* * *

Джейда втри лосион в кожата ми — ритуал, който бях заобичала с времето. Въпреки че току-що бяхме вечеряли и още далеч не ми беше време за лягане, допирът на умелите й ръце по раменете ми значеше, че работният ден е свършил и мога да се отпусна.

Днешният ден се оказа особено натоварващ. Освен че се бях сдобила със синина на хълбока, която трябваше да изстудявам с торбичка лед, осведомителният бюлетин беше доста стресиращ. Тази вечер се състоя официалното ни представяне пред зрителите и Гаврил разпита всяка от нас поотделно какво мислим за принца, какво ни липсва от дома и как се разбирахме една с друга. Аз звучах като птичка. Колкото и да опитвах да се успокоя, при всеки отговор гласът ми подскачаше една октава по-нагоре от вълнение. Силвия несъмнено имаше какво да каже по въпроса.

Разбира се, неволно се сравнявах с останалите момичета. Тайни не се представи особено добре, така че поне не бях най-зле от всички. Но ми беше трудно да определя коя се справи най-блестящо. Бариел излъчваше пълно спокойствие пред камерите, а същото важеше и за Крис. Нямаше да се учудя, ако стигнеха до Елита.

Америка беше прекрасна. Не че в това имаше нещо изненадващо, но чак сега осъзнавах, че никога не бях дружала с момиче от по-долна каста. А това ме караше да се чувствам като абсолютен сноб. Още от идването ми в двореца Америка беше най-близката ми довереница — и ако аз не можех да съм сред първите, се радвах, че поне тя е сред тях.

Естествено, знаех, че всяка друга би била по-подходяща за Максън от Селест. Още не можех да повярвам, че беше скъсала роклята на Америка. А фактът, че й се беше разминал безнаказано, ме натъжаваше. Едва ли някое от момичетата би я издало на Максън, в резултат на което Селест беше свободна да ни измъчва на воля.

Разбирах желанието ѝ да спечели — та нали всички го имахме, за бога — но тя си позволяваше твърде много. Не можех да я понасям.

За радост, чевръстите пръсти на Джейда прогонваха всичкото напрежение от врата ми и образът на Селест започна да се изпарява от съзнанието ми, заедно с мисълта за пискливия глас и болезнената стойка, и всички останали грижи, придружаващи пътя ми към короната.

Когато на вратата се почука, се надявах да е Максън, макар и да знаех, че подобна надежда е безсмислена. Вероятно беше Америка и щяхме да пийнем по чай на балкона или да се разходим в градината.

Но когато Нина отвори вратата, видях стража от по-рано на входа на стаята ми. Той надникна над рамото ѝ, без да се съобразява с протокола.

— Госпожице Марли! Идвам да проверя как сте! — Беше толкова развълнуван, че чак ми стана смешно.

— Заповядай, влез. — Станах от тоалетната масичка и отидох до вратата. — Седни. Мога да помоля прислужничките да ни донесат по чаша чай.

Той поклати глава.

— Не искам да ви задържам. Просто исках да се уверя, че не сте пострадали сериозно.

Мислех, че държи ръце зад гърба си, за да запази поне минимално ниво на официалност, но се оказа, че е криел букет с цветя, който ми поднесе с галантен жест.

— О! — Приближих цветята до лицето си. — Благодаря!

— Няма защо. С един от градинарите сме приятели и той ми ги набра.

Нина ме доближи тихо.

— Да ви донеса ли ваза, госпожице?

— Ако обичаш — отвърнах аз, давайки ѝ букета. — Е, вече знаеш — казах после, обръщайки се към стражата. — Съвсем добре съм. Имам само малка синина, това е. Пък и научих ценен урок за високите токчета.

— Че кубинките са много по-удобни?

Засмях се отново.

— И още как. Възнамерявам по-често да ги включвам в облеклото си.

— Ще дадете съвършено нова насока на дворцовата мода! А аз ще мога да се хваля, че съм ви познавал. — Той се засмя на собствената си шега и двамата останахме един срещу друг с усмивки на лица. Имах чувството, че не иска да си тръгва... и осъзнах, че аз също не искам да си тръгва. Усмивката му беше толкова сърдечна и с друг човек не се бях чувствала така спокойна от доста време.

За жалост, той се досети, че би било странно да го заварят в моята стая, и изпълни бърз поклон.

— Май е най-добре да вървя. Утре ме чака дълга смяна.

Въздъхнах.

— Мен също, така да се каже.

Той се усмихна.

— Дано се възстановите по-бързо. Несъмнено ще се виждаме често.

— Да. Благодаря, че ми помогна днес, страж... — Погледнах към табелката с името му. — Удуърк.

— На ваше разположение съм, госпожице Марли. — Той се поклони отново и излезе в коридора.

Шеа затвори внимателно вратата след него.

— Какъв кавалер. Много мило от негова страна да се интересува как сте — коментира тя.

— Да — съгласи се Джейда. — Рядко попадаме на добри стражи, но последната група като че ли са свестни.

— Той определено е от добрите — казах аз. — Трябва да го похваля пред принц Максън. Може да го награди за благородната постъпка.

Вмъкнах се в леглото, макар и да не се чувствах уморена. Легнеш ли си, в стаята ми оставаше само една прислужничка вместо обичайните три, а това беше най-голямото уединение, на което можех да се надявам. Нина донесе синя ваза, прелестна с жълтите цветя в нея.

— Остави ги тук, ако обичаш — помолих я и тя ги сложи на нощното ми шкафче.

Докато гледах цветята, по устните ми заигра усмивка. Макар и току-що да го бях подхвърлила, нямах никакво намерение да казвам на принца за страж Удуърк. Незнайно защо чувствах, че трябва да задържа познанството ни в тайна.

* * *

Скърцането на отваряща се врата ме изтръгна от съня и аз скочих на крака, придърпвайки сакото на Максън върху раменете си.

Един от стражите влезе и без дори да си направи труда да ме погледне в очите, каза:

— Протегни ръце.

Така бях свикнала всички да ме наричат „госпожице“, че ми беше нужно малко време да откликна. За щастие, стражът като че ли не беше в настроение да ме наказва заради мудността. Протегнах ръце

пред себе си и той ги окова с тежки вериги. Като ги пусна, тялото ми се наклони от тежестта им.

— Върви — заповяда ми той и аз го последвах до коридора.

Картър вече беше там и изглеждаше ужасно. Дрехите му бяха помръсни и от моите и като че ли му беше трудно да се задържи на крака. Веднага щом ме зърна обаче, усмивка освети лицето му като заря и една от цепнатините по устните му се отвори и прокърви. Имах време да му отвърна с малка усмивка, преди стражите да ни поведат към стълбището в дъното на коридора.

Тъй като ни бяха водили в скривалищата, знаех, че в двореца имаше повече тайни проходи, отколкото някой можеше да предположи. Миналата нощ ни бяха довели до килиите ни през врата, която винаги бях смятала, че води в килер за спално бельо, и сега използвахме същия път до първия етаж.

Като достигнахме стълбищната площадка, стражът се обърна и изляя една-единствена дума.

— Стойте.

С Картър останахме зад полуотворената врата и зачакахме да ни отведат до мястото на унизителното ни, болезнено наказание.

— Съжалявам — прошепна той. Вдигнах поглед към него и независимо от цепнатата устна и чорлавата коса, видях единствено момчето, което бе настояло да ме заведе в медицинското крило, момчето, което ми беше донесло цветя.

— А аз не — отвърнах с всички сили, които събрах.

В този момент всеки откраднат спомен, който бяхме споделили, прелетя през съзнанието ми. Преживях наново всички срещнати и набързо извърнати погледи; всички случаи, когато се бях задържала в някоя стая, защото знаех, че е наблизо; всички намигвания, с които ме беше поздравявал на влизане в трапезарията за вечеря; всички свенливи кискания, които бях сподавяла, разминавайки се с него по коридора.

Бяхме съшили връзката си около всичките ни задължения в двореца и дори да вървях към смъртта си днес, щях с радост да си спомня за изминалния месец. Бях намерила другаря си по душа. Знаех го със сигурност. И в сърцето ми имаше твърде много любов, за да остане място за разкаяние.

— Всичко ще е наред, Марли — обеща ми Картър. — Каквото и да се случи с нас след днешния ден, ще се грижа за теб.

— И аз за теб.

Картър се приведе да ме целуна, но стражите го спряха.

— Достатъчно! — озъби ни се единият.

Накрая вратата се отвори изцяло и издърпаха Картър преди мен. Утринното слънце се изля в тъмното помещение и аз приковах очи в земята, за да го понеса. Но колкото и дезориентираща да беше ярката светлина, оглушителните крясъци на тълпата, дошла да види зрелището, бяха по-лоши. Когато ме изкараха навън, притворих очи и намерих групата скамейки, отцепени от останалите. Сърцето ми се сви, като видях Америка и Мей на предния ред. След като стражът ме дръпна така грубо, че едва не паднах, отново вдигнах очи и потърсих с поглед родителите си, молейки се вече да са си тръгнали.

Молитвите ми останаха нечути.

Знаех, че добрината на Максън не би му позволила да допусне такова нещо. Щом беше опитал да ми спести цялото наказание, значи, не той беше задължил мама и татко да станат свидетели на такова зверство. Не исках да изпълвам сърцето си с гняв, но знаех, че кралят е отговорен за това, и въгленът на омразата пламна в мен.

Изведнъж някой отскубна сакото на Максън от раменете ми и се озовах на колене пред массивен дървен блок. Свалиха металните ми окови и закопчаха китките ми с кожени кайши.

— Това е престъпление, наказуемо със смърт! — провикна се някой. — Но милостивият ни принц Максън ще пощади живота на двамата изменници. Да живее принц Максън!

Кайшите на ръцете ми ме накараха да осъзнава, че всичко това се случващо наистина. В тялото ми забушува страх и заплаках. Сведох поглед към гладките си ръце; искаше ми се да ги запомня такива, искаше ми се да можех да изтрия сълзите си с тях. После обърнах очи към Картър.

Въпреки че съоръжението, за което беше закопчан с кайши, стоеше помежду ни, той беше протегнал врат, за да ме вижда. Съсредоточих се върху него. Не бях сама. Двамата бяхме заедно. Болката щеше да е временна, но след края ѝ Картър щеше да е мой завинаги. Моя любов завинаги.

Макар и да треперех от страх, ме обземаше и странна гордост. Не че някога щях да се хваля, задето бях претърпяла такова наказание от любов, но знаех, че някои хора никога нямаше да разберат какво е да имаш толкова обичан човек до себе си. Аз знаех какво е. Имах свой спътник в живота. И бях готова на всичко за него.

— Обичам те, Марли. Ще го преодолеем заедно — обеща ми Картър, надвикивайки гълчката. — Всичко ще е наред, обещавам ти.

Гърлото ми беше сухо. Не можех да му отговоря. Кимнах, за да разбере, че съм го чула, но се разочаровах от неспособността си да му кажа, че и аз го обичам.

— Марли Теймс и Картър Удуърк! — Обърнах се, чувайки имената ни. — За наказание ви се отнема кастовата принадлежност. Вече сте от утайката на населението. И двамата сте Осмици!

Хората викнаха одобрително, наслаждавайки се на унижението ни.

— И за да си платите за срама и болката, които причинихте на Негово Височество, публично ще понесете по петнайсет удара със сопа. Нека белезите ви напомнят за множеството ви грехове!

Говорителят отстъпи встрани и вдигна ръце към публиката, предизвиквайки поредната вълна от радостни възгласи. Пред очите ми маскираните мъже, които бяха завързали двама ни с Картър, бръкнаха в една висока кофа и извадиха дълги, мокри пръчки. Времето за речи беше свършило и представлението щеше да започне всеки момент.

От всички мисли, които можеха да минат през главата ми в този миг, си спомних точно за един час по история в училище отпреди няколко години, когато преподавателят ни беше разказал, че някога мъжът имал право да бие съпругата си, но само с пръчка, не по-дебела от палеца му.

Тези пред нас щяха да са недопустими.

Мъжете заразмахваха пръчките, подгрявайки, а аз извърнах очи. Картър си пое няколко дълбоки гълтки въздух, после прогълътна веднъж и пак се обърна към мен. Сърцето ми отново се изпълни с любов. Наказанието щеше да е много по-сурово за него — не беше изключено да не може да ходи след това — но той се тревожеше за мен.

— Едно!

Далеч не бях подгответена за удара и изкрешях от болка, която стихна за миг, подългвайки ме, че всъщност няма да е толкова

страшно. В следващия момент обаче кожата ми пламна. Паренето се увеличаваше и увеличаваше, докато...

— Две!

Нанасяха ударите си в идеалния момент. Тъкмо когато болката достигна върха си, последва нова вълна.

Извиках жално, гледайки как ръцете ми треперят от агония.

— Всичко ще е наред! — продължаваше да ме уверява Картър, понасяйки стоически собственото си мъчение, докато се стараеше да облекчи моето.

— Три!

След този удар направих грешката да свия ръце в юмруци с мисълта, че така ще облекча болката. Вместо това натискът я увеличи многократно и от устата ми се изтръгна странен гърлен звук.

— Четири!

Кръв ли беше това?

— Пет!

Определено беше кръв.

— Още малко остана — успокояваше ме Картър. Звучеше толкова окаяно. Трябаше да щади силите си.

— Шест!

Нямаше да се справя. Не издържах повече. Беше невъзможно да понеса още болка. Щеше да ме убие.

— Обичам... те.

Започнах да чакам следващия удар, но като че ли беше възникнала някаква спънка в програмата.

Чух някой да вика името ми — звучеше така, сякаш опитва да ми се притече на помощ. Понечих да обърна глава в посока на виковете, но това се оказа грешка.

— Седем!

Този път направо изпищях. Макар и очакването на ударите да беше почти непоносимо, съвършената им внезапност беше още пострашна. Ръцете ми заприличаха на кървави, безформени парчета месо; а когато пръчката за пореден път засвистя към тях, тялото ми се предаде и, за щастие, светът почерня пред очите ми, връщайки ме към сладките спомени за миналото...

* * *

Коридорите ми се струваха толкова пусти. Бяхме останали само шест момичета и дворецът започваше да ми се вижда прекалено голям. Но и малък в същото време. Как успяваше да живее така кралица Амбърли? Сигурно се чувстваше безкрайно изолирана. На мен самата понякога ми идваше да крещя, само и само да чуя нещо.

До ушите ми долетя тихичък смях, а щом се обърнах, видях Америка и Максън в градината. Принцът беше хванал ръце зад гърба си, а тя вървеше назад, размахвайки ръце във въздуха, сякаш му разказваше някаква история. Натърти нещо, подчертавайки го с бурни жестове, и Максън се преви надве от смях с присвети очи. Като че ли беше стиснал ръце зад гърба си, защото, ако не се въздържаше по един или друг начин, щеше да я грабне в обятията си на мига. Явно съзнаваше, че подобен ход би бил твърде дързък и можеше да я уплаши. Възхищавах се на търпеливостта му и се радвах да видя, че е на път да направи възможно най-добрая избор за себе си.

Може би беше странно, че се радвах на загубата си, но просто не можех да се сдържа. Изглеждаха чудесно заедно. Той внасяше сдържаност в хаоса й; тя — безгрижие в сериозността му.

Продължих да ги наблюдавам, спомняйки си, че неотдавна двете се бяхме разхождали на същото място и едва не бях изляла душата си пред нея. Но се бях удържала. Знаех, че колкото и да бях объркана, не биваше да продумвам.

— Прекрасен ден.

Подскочих от неочеквания поздрав, но когато мозъкът ми разпозна гласа му, последваха дузина други реакции. Изчервих се, сърцето ми запрепуска и се почувствах глупаво заради доволството, с което откликах на появата му.

Едната страна на устните му се вирна в половинчата усмивка и аз направо се разтопих.

— Така е — отвърнах накрая. — Как си?

— Добре — отговори той. Но усмивката му посърна леко и веждите му се свъсиха.

— Какво има? — попитах тихо.

Той преглътна умислено. После, надниквайки зад рамо, за да се увери, че сме сами, се приведе към мен.

— Дали днес ще има възможност да поговорим насаме, без прислужничките ви? — прошепна той.

Сърцето ми затуптя смущаващо силно при мисълта да остана насаме с него.

— Да. Към един тръгват заедно за обяд.

— В такъв случай ще намина малко след един. — После си тръгна със същата леко печална усмивка. Може би трябваше да се замисля какво го мъчеше, да се притесня за него. Но щастието от това, че скоро щях да го видя отново, поглъщащо цялото ми съзнание.

Пак отправих поглед през прозореца, към Америка и Максън. Вече вървяха рамо до рамо и тя държеше цвете в ръцете си, люшкайки го небрежно напред-назад. Максън освободи колебливо едната си ръка и понечи да я сложи на кръста ѝ, но после размисли и я върна зад гърба си.

Въздъхнах. Рано или късно щях да осъзнаят какво се случва помежду им. А аз не знаех дали да се моля за това, или не. Още не бях готова да напусна двореца. Не точно сега.

* * *

Почти не докоснах обяда си. Стомахът ми се беше свил от напрежение. И макар да не се престаравах както за срещите си с Максън преди няколко седмици, усетих, че се оглеждам във всяка отразяваща повърхност по пътя си, за да се уверя, че изглеждам нормално.

Само че не изглеждах нормално. Очите на тази Марли бяха пошироко отворени, а кожата ѝ направо сияеше. Дори стойката ѝ беше различна. Цялата беше различна. Аз бях различна.

Мислех, че когато прислужничките ми си тръгнат, ще се поотпусна, но ме обзе още по-голямо напрежение. Какво имаше да ми казва? С мен ли беше свързано?

Бях оставила вратата отворена, което беше глупаво, защото впоследствие осъзнах, че ме е погледал как кръстосвам из стаята, преди да се прокашля дискретно.

— Страж Удуърк — казах аз, отново превръщайки се в писукаща птичка.

— Здравейте, госпожице Марли. Удобно ли е? — Той прекрачи прага с несигурни стъпки.

— Да. Прислужничките ми току-що излязоха и ще се върнат след около час. Заповядайте, седнете — поканих го аз, посочвайки масата.

— Не мисля, че е добра идея, госпожице. Струва ми се най-разумно да ви кажа каквото имам за казване и да си вървя.

— О! — Бях изпитвала надежда, макар и крехка, за тази среща, което беше достатъчно глупаво, а сега... Е, сега вече не знаех какво да очаквам.

Усетих колко му е неудобно и се порицах, задето аз бях допринесла за това негово чувство.

— Страж Удуърк — подхванах плахо — можете да споделите всичко с мен. Не е нужно да се притеснявате така.

Той въздъхна.

— Ето, точно това ме мъчи.

— Извинявай, не разбирам.

Той поклати глава и подхвана отново.

— Не бива така. Няма за какво да ми се извиняваш. Всъщност дойдох тук, за да поема вината и да ти поискам прошка.

Свъсих вежди.

— Все още не разбирам.

Той прехапа долната си устна, вперил поглед в мен.

— Мисля, че ти дължа извинение. Откакто те срещнах, правя всичко възможно да те засека в коридора или да те заприказвам.

Опитах да прикрия усмивката си. Аз правех същото.

— Времето, прекарано с теб, е най-хубавото ми в двора. Толкова обичам да те чувам как се смееш, да слушам как е минал денят ти или да обсъждам с теб някая тема, в която обикновено и двамата сме непросветлени.

Ъгълчето на устните му подскочи в неговата си леко крива усмивка и аз се изкисках, замисляйки се за въпросните разговори. Винаги бяха твърде кратки или твърде тихи. С никой друг не ми харесваше да говоря колкото с него.

— И аз обичам моментите ни заедно — признах си.

Усмивката му посърна.

— Именно затова мисля, че трябва да им сложим край.

Блъсна ли ме някой в корема, или така ми се стори?

— Мисля, че пресичам границата. Исках да сме просто приетели, но колкото повече те виждам, толкова по-голяма нужда от потайност изпитвам. А щом това е така, значи, съм се сближил с теб твърде много.

Преглътнах сълзите си. Още от първия ден правех абсолютно същото нещо — повтарях си, че не е нищо сериозно, макар и да знаех, че е.

— Ти си негова — каза той, приковал поглед в пода. — Знам, че си фаворитката на народа. И нищо чудно. Кралското семейство несъмнено ще отчете този факт, преди принцът да вземе окончателното си решение. Ако продължавам да те пресрещам по коридорите, извършвам държавна измяна. Сигурен съм.

Той отново поклати глава, мъчейки се да разтълкува чувствата си.

— Прав си — прошепнах. — Дойдох тук заради него и се заклех във вярност; а ако помежду ни наистина възникват чувства, поддълбоки от платоническите, то трябва да ги възпрем.

Стояхме един срещу друг, свели очи към пода. Беше ми трудно да дишам. Очевидно се бях надявала разговорът да поеме в обратната посока — но не го бях предполагала, докато не усетих разочарованието.

— Не би трябвало да го приемам толкова тежко — пророних.

— Не, не би трябвало — съгласи се той.

Сведох глава, разтривайки с длан една болезнена точка в гърдите си. Вдигнах очи и видях, че Картър прави абсолютно същото нещо.

В този момент проумях едно нещо. Проумях, че чувствата ни са споделени. Вероятно не така трябваше да се стекат обстоятелствата, но нима можехме да отречем очевидното? Да кажем, че Максън наистина избереше мен. Дължна ли бях да се омъжа за него? Ами ако останех в двореца като негова съпруга, а пред очите ми всеки божи ден минаваше мъжът, с когото исках да прекарам живота си?

Не.

Нямаше да си причиня подобно нещо.

Загърбвайки цялото си благоприлиchie, скочих към вратата и я затворих. После изтичах до Картър, сложих ръка на врата му и го

целунах.

Той се поколеба за част от секундата, преди да ме прегърне, а после ме притисна към себе си, сякаш се нуждаеше от мен, за да диша.

Когато се откъснахме един от друг, той поклати глава, хулейки се.

— Загубих войната. Вече няма надежда за отстъпление. — Но макар думите му да бяха изпълнени със съжаление, тънката усмивчица на лицето му ми даде да разбера, че и той беше не по-малко щастлив от мен.

— Не мога без теб, Картър — казах аз, използвайки името, което съвсем насокро беше споделил с мен.

— Това е опасно. Разбиращ, нали? Може да значи смърт и за двама ни.

Затворих очи и кимнах, а по бузите ми се търкулаха първите сълзи. Независимо от това дали щях да получа любовта му, или не, вече бях поканила смъртта.

* * *

Събудиха ме нечии стонове. За миг не можах да осъзная къде се намирам. После реалността ме връхлетя с неумолима скорост. Партито по случай Вси светии. Публичното наказание. Картър...

Стаята беше смътно осветена, а като се гледах наоколо, видях, че е голяма само колкото да побере койките, на които лежахме. Опитах да се надигна и моментално изкрешях. Зачудих се колко ли време ръцете ми щяха да бъдат напълно безполезни.

— Марли?

Обърнах се към Картър, подпирайки се на лакти.

— Тук съм. Добре съм. Просто се облегнах на ръцете си.

— О, миличка, много съжалявам. — Звучеше така, сякаш гърлото му беше пълно с камъни.

— Как си?

— Жив — пошегува се той. Лежеше по корем, но виждах усмивката на лицето му. — Всяко движение е болезнено.

— Мога ли да ти помогна някак? — Станах бавно на крака и надникнах към него. Долната част на тялото му беше покрита с

чаршаф и нямах представа дали изобщо бях способна да облекча болката му. На масата в ъгъла имаше буркани, бинтове и лист хартия. Докуцуках до нея.

Нямаше подpis, но разпознах почерка на Максън.

Като се събудите, сменете превръзките. Използвайте мехлема в буркана. Нанесете го с памучните тампони, за да не се инфицират раните, и гледайте да не стягате прекалено бинта. Хапчетата също ще са ви от помощ. После починете. Не правете опит да се измъкнете от стаята.

— Картър, тук има нещо за нас. — Развих предпазливо капачката на буркана, използвайки само връхчетата на пръстите си. Гъстият балсам ухаеше на аloe вера.

— Какво? — Той обърна лице към мен.

— Мехлем, бинтове и инструкции.

Погледнах превързаните си ръце и се зачудих как изобщо щях да се справя.

— Ще ти помогна — предложи Картър, сякаш прочел мислите ми.

Усмихнах се.

— Ще е трудничко.

— Несъмнено — пророни той. — Не точно така си представях първия път, в който ще ме видиш гол.

Не можах да възпра смеха си. И се влюбих в него още по-силно. В рамките на по-малко от ден бях претърпяла публичен бой с пръчка, бях понижена в Осмица и очаквах да ме изгонят кой знае къде. Въпреки това се смеех.

Нима някоя принцеса можеше да се похвали с повече?

* * *

Беше невъзможно да преценя колко време е минало, но нито викахме, нито чукахме по вратата.

— Къде ще ни изпратят според теб? — попита Картър. Седях на пода до леглото му и прокарвах пръсти през късата му коса.

— Ако ми се даде избор, бих предпочела някое топло място.

— Имам чувството, че ще е или едната, или другата крайност.
Въздъхнах.

— Плаша се от мисълта, че няма да имаме дом.

— Недей. В момента може и да съм безполезен, но мога да се грижа за двама ни. Знам дори как да построя иглу, в случай че ни заточат на някое студено място.

Усмихнах се.

— Сериозно?

Той кимна.

— Ще ти построя най-хубавото иглу на света, Марли. Всички ще позеленеят от завист.

Обсипах главата му с целувки.

— И не си безполезен, между другото. Все пак...

Вратата изтрака, после се отвори. В стаята влязоха трима души, облечени в роби с качулки, и сърцето ми подскочи от страх.

После първият свали качулката, разкривайки лицето си. Ахнах и скочих на крака да прегърна Максън, забравяйки за ръцете си и изпъшквайки от болка.

— Всичко ще е наред — обеща Максън, когато го пуснах. — На мехлема му трябват няколко дни да излекува раните, но, Картър, дори ти ще можеш да ходиш нормално съвсем скоро. Ще се възстановиш много по-бързо от очакваното.

Максън се обрна към другите две фигури, покрити с качулки.

— Това са Хуан Диего и Абрил. До днес те работеха в двореца. Сега вие ще заетете техните места. Марли, двете с Абрил отидете в ъгъла, а ние с господата ще извърнем очи, за да си размените дрехите. Заповядай — каза той, подавайки ми роба, подобна на нейната. — Можеш да я наметнеш, докато се преобличаш.

Погледнах към свенливото лице на Абрил.

— Разбира се.

Отидохме в ъгъла и тя свали полата си, след което ми помогна да я облека. Аз съблякох роклята си и ѝ я подадох.

— Картър, ще трябва да обуеш панталони. Ще ти помогнем да станеш.

Гледах в обратната посока, мъчейки се да не обръщам внимание на звуците, които Картър издаваше.

— Благодаря ти — прошепнах на Абрил.

— Идеята беше на принца — отвърна тихо тя. — Сигурно цял ден е преравял архивите в търсене на служители от Панама, след като е разбрал, че там ще ви изпратят. Работим в двореца, за да издържаме семейството си. Днес се завръщаме при тях.

— Панама. Чудехме се къде ли ще ни заточат.

— Жестоко е от страна на краля да ви изпрати там за капак на всичко останало — пророни тя.

— Защо?

Абрил надникна през рамо към принца, уверявайки се, че не може да я чуе.

— Израснах като Шестица там и беше нетърпимо. А Осмиците? Тях направо ги убиват ей така, за спорта.

Ококорих се недоумяващо насреща ѝ.

— На всеки няколко месеца откривахме по някой просяк мъртъв насред пътя. Не се знае кой го прави. Други Осмици може би... Или пък богатите Двойки и Тройки? Бунтовници? Важното е, че се случва. По всяка вероятност щяхте да намерите смъртта си там.

— Сега се хвани за ръката ми — прошепна Максън, а когато се обърнах, видях Картър облегнат на принца, вече покрил главата си с качулката.

— Добре. Абрил, Хуан Диего, стражите ще се върнат тук. Превържете се и ходете така, сякаш сте ранени. Доколкото знам, е решено веднага да ви качат на автобуса за Панама. Просто ходете с наведени глави. Никой няма да се вглежда във вас. Мислят ви за Осмици, а тях никой не ги поглежда.

— Благодаря ви, Ваше Височество — каза Хуан Диего. — Мислех, че повече никога няма да видим майка ни.

— Не, аз ви благодаря — отвърна Максън. — Съгласявайки се да напуснете двореца, спасявате живота им. Няма да забравя какво правите за тях.

Погледнах към Абрил за последно.

— Така. — Максън сложи качулката си. — Да вървим. — И той ни изведе в коридора, придържайки куцащия Картър.

— Няма ли да се усъмнят хората? — прошепнах аз.

— Не — отговори Максън, като въпреки това надничаше предпазливо зад всеки ъгъл. — На кухненските работници и чистачите не им е позволено да се появяват по горните етажи на двореца. Ако все пак се наложи, идват така, с роби и качулки. Всеки, който ни види, ще реши, че сме приключили с някое поръчение и се връщаме към стаите си.

Максън ни поведе надолу по дълго стълбище, което стигаше до тесен коридор с множество врати.

— Насам.

Вкара ни в малка стаичка. В единия ѝ ъгъл беше закътано легло с малко шкафче. Върху него имаше гарафа с мляко и хляб и стомахът ми изкъркори само при вида на храната. Подът беше застлан с тънък килим, а по стената до вратата бяха подредени лавици.

— Знам, че е скромно, но поне тук ще сте в безопасност. Съжалявам, че не мога да ви предложа нещо по-добро.

Картър поклати глава.

— Как може да ни се извинявате? Трябваше да сме загубили живота си още преди часове; но сме живи и заедно, и имаме дом. — Двамата с Максън се спогледаха. — Съзнавам, че реално извърших държавна измяна, но знайте, че не е от неуважение към вас.

— Знам.

— Хубаво. В такъв случай се надявам, че ще ми повярвате, като ви кажа, че в цялото кралство няма да имате по-предан поданик от мен. — Картър се сгърчи от болка и залитна към принца.

— Да те сложим в леглото. — Пъхнах се под другото му рамо и двамата с Максън го положихме да легне по корем. Тялото му зае поголямата част от леглото и знаех, че тази вечер ще трябва да спя на килима.

— На сутринта ще изпратя медицинска сестра да ви прегледа — обеща Максън. — Можете да си починете няколко дни и е добре да не напускате стаята през това време. До три-четири дни ще ви впиша в официалния списък със служители и от кухнята ще ви дадат работа. Не знам каква точно, но се постарате да я изпълнявате добре. Ще идвам да ви наглеждам колкото мога по-често. Засега никой няма да научава,

че сте тук. Нито стражите, нито момичетата от Елита, нито дори семействата ви. Ще общувате само с малка група хора от дворцовия персонал, а шансовете те да ви разпознаят са малки. Въпреки това от сега нататък имената ви са Малъри и Карсън. Само така мога да ви защитя.

Вдигнах поглед към него. Ако можех лично да избера съпруг на най-добрата си приятелка, несъмнено щеше да е той.

— Толкова много ни помогна. Благодаря ти.

— Ще ми се да можех да направя повече. Ще опитам да донеса някои от личните ви вещи. Имате ли нужда от нещо друго? Ще направя всичко по силите си да ви го подсигуря, стига да е възможно.

— Само едно нещо — каза уморено Картър. — Ще ни намерите ли свещеник?

Отне ми няколко секунди да проумея какво е намерението зад молбата му и очите ми веднага се изпълниха със сълзи на радост.

— Извинявай — добави той. — Знам, че това не е най-романтичното предложение за брак.

— Въпреки това, отговорът ми е „да“ — пророних аз.

Видях как очите му се навлажниха и за момент забравих, че Максън е в стаята, докато не проговори.

— За мен ще е удоволствие. Не знам колко време ще ми отнеме, но ще го уредя. — Той извади лекарствата от джоба си и ги оставил до храната. — Намажете се с мехлема и довечера. Наспете се добре. Сестрата ще се погрижи за останалото на сутринта.

Кимнах с глава.

— Не се притеснявай за нас.

Максън излезе от стаята с усмивка.

— Гладен ли си, годенико мой? — попитах аз.

Картър се усмихна до уши.

— О, благодаря, годенице, но всъщност съм доста уморен.

— Добре, годенико. Защо не поспиш малко?

— Бих спал по-добре, ако годеницата ми е до мен. Веднага забравих глада си и се намърдах до него в тясното легло, макар че едната половина от тялото ми увисна във въздуха, а другата трябваше да пъхна под Картър. Сънят ме споходи изненадващо бързо.

ВТОРА ЧАСТ

Свих и отпуснах ръце няколко пъти. Най-сетне бяха заздравели, но понякога, след дълъг работен ден, длани те ми се надуваха и пулсираха. Тази вечер дори годежната ми халка се впиваше в плътта на пръста ми. Забелязах, че се е прокъсала от едната страна, и казах, че трябва да помоля Картър за нова. Вече бях загубила бройката на всички канапени пръстенчета, които бяхме сменили, но за мен този символ беше важен.

Взех отново стъргалото и избутах излишното брашно в кофата за боклук. Няколко други кухненски служители миеха пода и подреждаха разни продукти. Закуската беше готова и скоро можехме да си лягаме.

Две ръце се увиха около кръста ми и аз подскочих.

— Здравей, съпруго — каза Картър и ме целуна по бузата. — Още ли се трудиш? — Миришеше на работата си: на окосена трева и слънцце. Бях сигурна, че ще го тикнат в конюшнята — някъде, където щеше да е скрит от погледа на краля, както мен самата бях изолирали в кухнята. Вместо това обаче той работеше сред още десетки градинари, крийки се под носа на краля. Вечер носеше аромата на външния свят със себе си и поне за момент си представях, че и аз съм се радвала на слънцето.

Въздъхнах.

— Почти приключих. Почиствам тук и идвам в леглото.

Той потърка шията ми с нос.

— Не се престаравай. Мога да разтрия ръцете ти, ако искаш.

— Би било чудесно — отвърнах благодарно аз. Обожавах вечерните масажи, най-вече когато Картър ми ги правеше, но ако денят ми свършваше късно, често се лишавах от този лукс.

Понякога мислите ми се задържаха върху спомени от дните ми като дама в двореца. Колко хубаво беше околните да ми се възхищават, семейството ми да се гордее с мен, да се чувствам красива. Трудно ми беше да свикна с факта, че някога бях прислужвали на мен, а сега аз прислужваш на други; въпреки това знаех, че можеше да е много, много по-зле.

Опитах да задържа усмивката на лицето си, но той ме познаваше твърде добре.

— Какво има, Марли? Напоследък ми се струващ тъжна — прошепна той, без да ме пуска.

— Много ми липсват родителите ми, особено сега, когато наближава Коледа. Все се питам как ли са. Щом аз тъгувам толкова по тях, как се справят те без мен? — Стиснах устни, сякаш така можех да изтласкам тревогата от тях. — И знам, че е глупаво да се тюхкам за това, но съжалявам, че няма да можем да си разменяме подаръци. Какво бих могла да ти поднеса? Хляб?

— Много бих се зарадвал на хляб!

Засмях се на ентузиазма му.

— Но дори няма да е замесен с мое брашно. Ще трябва да го открадна.

Той ме целуна по бузата.

— Вярно е. А последния път, когато откраднах нещо, беше доста голямо и получих сериозно наказание, но пък нищо друго не ми трябва вече.

— Не си ме откраднал. Да не съм чайник?

— Хмм — провлачи той. — Може би ти си откраднала мен. Защото ясно си спомням, че някога принадлежах само на себе си, а сега съм изцяло твой.

Усмихнах се.

— Обичам те.

— И аз те обичам. Не се беспокой. Знам, че моментът е тежък, но няма да продължи вечно. Пък и имаме много поводи за благодарност тази година.

— Така е. Съжалявам, че съм толкова черногледа днес. Просто имам чувството, че...

— Малъри! — извика някой новото ми име. — Къде е Малъри? — попита един страж, влизайки в кухнята. Беше с момиче, което не бях виждала досега.

Прегълтнах сухо, преди да отговоря.

— Тук съм.

— Ела, ако обичаш.

Гласът му беше напрегнат, но фактът, че се обръщаше учтиво към мен, ме накара да се пооппусна. С всеки изминал ден се тревожех

все повече и повече, че някой ще ни издаде на краля. Знаех, че случеше ли се подобно нещо, боят с пръчки щеше да ни се стори като награда вместо като наказание.

Целунах Картър по бузата.

— Ей сега се връщам.

Докато минавах покрай момичето, то сграбчи ръката ми.

— Благодаря ти. Ще те изчакам тук.

Сърчих чело в недоумение.

— Добре.

— Разчитаме на пълната ти дискретност — каза стражът, докато ме водеше надолу по коридора.

— Разбира се — отвърнах аз, макар и още да не разбирах какво се случва.

Свърнахме към офицерското крило и смущението ми се задълбочи още повече. Човек с моето положение нямаше право на достъп в тази част на двореца. Всички врати бяха затворени, с изключение на една, пред която стоеше друг страж. Лицето му изглеждаше спокойно, но очите му изльчваха тревога.

— Направи всичко по силите си — чух как някой изрича думите откъм стаята. Гласът ми беше познат.

Прекрачих прага и огледах сцената пред себе си. Америка лежеше на едно легло и от ръката ѝ шуртеше кръв, докато прислужницата ѝ преглеждаше раната пред тревожните погледи на принца и двамата стражи.

Без да откъства очи от работата си, Ан раздаваше заповеди на стражите.

— Някой да ми донесе вряла вода. В аптечката би трябало да има антисептичен разтвор, но ще ми трябва и вода.

— Аз ще донеса — предложих.

Америка обърна лице и срещна погледа ми.

— Марли. — Разплака се и личеше, че започва да губи битката с агонията си.

— Ей сега се връщам, Америка. Дръж се! — Втурнах се към кухнята и грабнах няколко кърпи от бюфета. Слава богу, водата в чайника вече кипеше, затова направо я прелях в една канка. — Кими, долей чайника! — провикнах се в движение и хукнах твърде бързо, за да чуя отговора ѝ.

Спрях при шкафа с алкохола. Най-качественият стоеше при краля, но и ние използвахме бренди за някои рецепти. Бях се научила да готвя свински котлет с бренди, пилешко със сос от бренди и бита сметана с аромат на бренди за украса на десерти. Грабнах една бутилка с надеждата, че ще е от полза.

Имах личен опит с болката.

Като се върнах в стаята, Ан вдяваше конец в игла, а Америка се мъчеше да овладее дишането си. Оставил водата и кърпите зад Ан и отидох до леглото с бутилката.

— За болката — обясних на Америка, вдигайки главата й, за да отпие. Тя опита да прегълътне, но изкашля повече, отколкото изпи. — Пробвай пак.

Седнах до нея, като внимавах да не докосвам ранената й ръка, и отново доближих шишето до устните й. Този път се справи по-добре. След като прегълътна, вдигна поглед към мен.

— Толкова се радвам да те видя.

Сърцето ми се късаше да я гледам толкова уплашена, въпреки че вече беше в безопасност. Нямах представа какво е преживяла, но щях да направя всичко по силите си, за да й помогна.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, Америка. Знаеш го. — Усмихнах й се и отместих кичур коса от челото й. — В какво си се забъркала?

Видях, че се замисли дали да ми каже.

— Идеята ни се струваше разумна — беше мъгливият й отговор. Килнах глава настрани.

— Америка, не знам някога да си имала разумна идея — казах, опитвайки да сдържа смяха си. — Намеренията ти са похвални, но идеите — винаги злополучни.

Тя сви устни, сякаш за да ми покаже, че знае какво имам предвид.

— Чува ли се много през тези стени? — попита стражите Ан. Явно стаята беше тяхна.

— Не особено — отвърна единият. — Звукът не се разнася кой знае колко добре толкова надълбоко под земята.

Ан кимна.

— Чудесно. Така, всички да излязат в коридора. Госпожице Марли — обърна се тя към мен. От толкова време никой, освен Картьър,

не беше използвал истинското ми име, че ми идеше да се разплача. Не бях осъзнавала колко е важно за мен. — Ще ми е нужно място за работа, но вие можете да останете.

— Ще гледам да не ти се пречкам, Ан — обещах аз.

Момчетата излязоха в коридора и Ан поговори контрол върху нещата. Останах впечатлена от спокойствието, с което говореше на Америка, докато се готвеше да зашие раната ѝ. Още от началото харесвах прислужничките на Америка, особено Луси, защото беше толкова мила. Но настоящата случка ми разкриваше Ан в съвършено друга светлина. Струваше ми се несправедливо човек, способен да запази такова самообладание в критичен момент, да работи като прислужница.

Накрая Ан се зае да промива раната, която още не успях да видя от всичката кръв. Америка изкрештя през кърпата в устата си и колкото и да ми беше неприятно, знаех, че трябва да я прикова към леглото, за да не мърда. Качих се върху нея, съсредоточавайки усилията си върху това да задържа ръката ѝ опъната.

— Благодаря ти — пророни Ан, изваждайки малко черно топченце с пинсетите си. Камъче ли беше? Парче от паважа? Слава богу, че Ан беше толкова старателна.

Дори въздухът можеше да причини на Америка жестока инфекция, но бях спокойна, че Ан няма да го допусне.

Приятелката ми изпища отново и аз опитах да я укротя.

— Още малко остана, Америка — казах ѝ аз, спомняйки си думите на Максън преди публичното ни наказание и тези на Картър по време на него. — Мисли си за нещо хубаво. За семейството си.

Виждах, че опитва, но очевидно не се получаваше. Изпитваше ужасна болка. Затова ѝ дадох още бренди и продължих да наливам в устата ѝ, докато Ан не приключи.

Когато всичко свърши, се зачудих дали Америка изобщо щеше да си спомня нещо. След като Ан превърза раната ѝ, двете се отдръпнахме назад и загледахме как Америка пее детска коледна песничка, рисувайки въобразятели картини с пръст по стената.

С Ан се засмяхме на нескопосаните ѝ движения.

— Знае ли въобще някой къде са кученцата? — попита Америка.
— Защо са толкова далеч?

Закрихме устите си с ръце и прихнахме в толкова силен смях, че ни потекоха сълзи. Опасността беше отминала, бяхме се погрижили за Америка и в нейната глава се беше зародил спешен случай около някакви си кученца.

— Предлагам това да си остане между нас — каза Ан.

— Да, май е най-добре — въздъхнах аз. — Знаеш ли какво ѝ се е случило?

Ан се напрегна.

— Дори не мога да предположа какво са правили, но едно мога да ти кажа със сигурност: това беше огнестрелна рана.

— Огнестрелна? — възкликах аз.

Ан кимна утвърдително.

— Ако беше само няколко сантиметра по-вляво, нямаше да я спасим.

Сведох поглед към Америка, която бодеше бузите си с пръсти, все едно искаше да провери какво е чувството.

— Слава богу, че е добре.

— Дори да не беше моята лейди, пак щях да искам нея за принцеса. Не знам какво щях да правя, ако я бяхме загубили. — Ан говореше не просто като слугиня, но и като поданица. Разбирах я отлично.

Кимнах с глава.

— Радвам се, че ти си била насреща тази вечер. Ще накарам момчетата да я върнат в стаята ѝ. — Приклекнах до Америка. — Ей, аз ще тръгвам. А ти гледай да не се повредиш отново, става ли?

Тя кимна мудно.

— Да, г'спожо.

Определено нямаше да си спомня нищо от случилото се.

Стражът, който беше дошъл да ме извика, стоеше на пост в дъното на коридора. Другият седеше на пода пред вратата и кършеше нервно ръце, докато Максън сновеше напред-назад.

— Е? — попита принцът.

— По-добре е. Ан се погрижи за всичко и Америка е... Е, пийна доста бренди, затова не е съвсем на себе си. — Текстът на коледната ѝ песничка прелетя през главата ми и аз се изхихиках. — Вече можете да влезете.

Стражът скочи на крака мигновено, а Максън влетя в стаята. Искаше ми се да ги спра, да ги разпитам, но моментът навярно не беше подходящ.

Тръгнах уморено към стаята ни, грохвайки след бурния прилив на адреналин отпреди малко. Като наближих, видях Картър да седи в коридора пред вратата ни.

— О! Не беше нужно да ме чакаш — казах тихо, за да не събудя никого.

— Сложих я на нашето легло — обясни той — затова реших да те изчакам тук.

— Кого си сложил на леглото ни?

— Момичето от кухнята. Онова, което беше със стража.

— О, да. — Седнах до него. — Какво е имала да ми казва?

— Май ти ще я обучаваш. Казва се Пейдж и ако съдим по разказа ти, тази вечер е била страшно интересна.

— Какво имаш предвид?

Той понижи глас още повече.

— Била е проститутка. Каза, че Америка я намерила и я довела тук. Тоест принцът и Америка са напускали двореца тази вечер. Имаш ли представа защо?

Поклатих глава.

— Знам единствено, че току-що помогнах на Ан да зашие огнестрелна рана в ръката на Америка.

Смаяното изражение на Картър се при покриваше с моето състояние.

— Как са успели да се изложат на такава опасност?

Прозях се.

— Нямам представа. Но имам чувството, че е било с добри намерения.

Макар че спасяването на проститутки и попадането в престрелки не бяха особено благотворни занимания, знаех, че Максън винаги се стремеше да постъпи правилно.

— Хайде — каза Картър. — Ти можеш да легнеш до Пейдж. Аз ще спя на пода.

— Не. Където си ти, там съм и аз — отвърнах. Имах нужда да съм до него тази нощ. Толкова много неща минаваха през главата ми, а знаех, че той е единственото ми убежище.

Спомням си, че упреквах наум Америка, задето се сърдеше на Максън заради публичното ми наказание, но вече всичко ми се избистряше. Макар да го уважавах безкрайно, не можех да не му се ядосам поне мъничко, задето не беше успял да я предпази. За пръв път виждах най-голямото си премеждие през нейните очи. В този момент осъзнах колко много я обичах и че чувствата ни бяха напълно взаимни. Ако тогава беше изпитала дори половината от тревогата, която аз изпитвах по нея тази вечер, ми беше повече от достатъчно.

* * *

Беше минала седмица и половина, а още нищо не се беше наредило постарому. Където и да отидех, всички разговори се въртяха около нападението. Аз бях една от малкото, извадили късмет. Докато някои се бяха сблъскали с безпощадна смърт из коридорите на двореца, ние с Картър бяхме скътани на безопасно в стаята ни. Той бил в градината, когато чул изстрелите, и веднага щом осъзнал какво се случва, хукнал към кухнята, откъдето ме грабна и ме заведе в стаята ни. Избутахме заедно леглото до вратата и легнахме отгоре му, за да е по-тежко.

Часовете се занизаха, а аз треперех в обятията му, ужасена, че бунтовниците ще ни намерят. Чудех се дали биха ни пощадили. Постоянно питах Картър дали не трябваше да опитаме да се измъкнем от двореца, но той настояваше, че е по-безопасно да останем в стаята.

— Не видя какво е навън, Марли. Едва ли щяхме да оцелеем.

И така, чакахме, напрягайки слух даоловим вражески гласове, и бяхме облекчени, когато най-сетне чухме приятелски. Стражите минаваха по коридора и чукаха по всички врати. Странно беше, като се замислем: когато се бяхме заключили в онази стая, Кларксън беше кралят; когато бяхме излезли, короната вече принадлежеше на Максън.

Още не съм се била родила, за да видя коронясването на предишния ни крал. Но тази промяна ми се струваше така естествена за страната ни. Може би защото и бездруго винаги с радост се бях подчинявала на Максън. А и работата ни с Картър не намаля, затова нямах много време да размишлявам върху неочекваната смяна на властта.

Подготвях обяда, когато един страж влезе в кухнята и извика името ми. При последния такъв случай ме бяха отвели при кървящата Америка, затова настръхнах. А и не знаех как да разбирам факта, че Картър стоеше до стражата, облян в пот от работата си навън.

— Знаеш ли какво се случва? — прошепнах на Картър, докато стражът ни водеше нагоре по стълбището.

— Не. Не мисля, че сме загазили, но винаги е стряскащо да те извика страж.

Преплетох ръка с неговата и брачната ми халка се извъртя така, че възелчето се заклеши между пръстите ни.

Стражът ни заведе в Тройната зала, където обикновено се посрещаха важни гости и се провеждаха специални церемонии, свързани с короната. Максън седеше в далечния край на залата с корона на глава. Изглеждаше толкова мъдър. Сърцето ми запя от радост, като видях Америка да седи на по-малък престол от дясната му страна със сключени в скута си ръце. На нейната глава още нямаше корона — щеше да я получи на сватбения им ден — но в косата ѝ имаше приличащо на слънце украшение и вече изглеждаше така царствено.

На маса от едната им страна седяха група съветници, които се ровеха из купчина документи и пишеха усилено.

Последвахме стражата по синята пътека към подиума. Той спря точно пред крал Максън и му се поклони, после отстъпи встрани, оставяйки двама ни с Картър пред троновете.

Картър бързо сведе глава в поклон.

— Ваше Величество.

Аз изпълних реверанс.

— Картър и Марли Удуърк — подхвана той с усмивка. Сърцето ми щеше да се пръсне от щастие, като чух цялото си име на омъжена жена. — Като благодарност за вярната ви служба на кралското семейство, аз, кралят ви, си позволявам да отменя наложеното ви наказание.

Двамата с Картър се спогледахме плахо, чудейки се как да разбираме думите му.

— Разбира се, физическото ви наказание вече е факт, но всички останали постановления могат да бъдат анулирани. Доколкото знам, сте били понижени в Осмици?

Странно ми беше, че ни говореше така, но явно трябаше да спазва определени правила. Картър отговори вместо двама ни.

— Да, Ваше Величество.

— А вярно ли е, че през последните два месеца живеете в двореца, вършейки работа на Шестици?

— Да, Ваше Величество.

— Вярно ли е също така, че госпожа Удуърк е оказала помощ на бъдещата ни кралица, когато тя не се е чувствала добре?

Усмихнах се на Америка.

— Да, Ваше Величество.

— А вярно ли е, че през това време вие, господин Удуърк, обичате и закриляте госпожа Удуърк, бивша представителка на Елита, следователно безценна Дъщеря на Илеа, подсигурявайки ѝ най-доброто, което е било по силите ви при посочените обстоятелства?

Картър сведе поглед, сякаш се питаше дали наистина ми беше дал достатъчно.

Затова се обадих вместо него.

— Да, Ваше Величество!

Видях, че съпругът ми прегъръща сълзите си. Точно той ми беше повтарял, че животът ни няма да остане такъв завинаги, беше ме наಸърчавал в дългите дни. Как можеше да си помисли, че това е недостатъчно?

— Съобразно със службата ви, аз, крал Максън Шрийв, ви освобождавам от кастовата ви принадлежност. От този момент нататък не сте Осмици. Картър и Марли Удуърк, вие сте първите безкастови граждани на Илеа.

Примигнах насреща му.

— „Безкастови“, Ваше Величество? — Надникнах към Америка и я видях да ми се усмихва лъчезарно с блеснали от сълзи очи.

— Точно така. Вече сте свободни да направите два избора. Първо, трябва да решите дали бихте искали да останете в двореца. И второ, да ми съобщите каква професия имате желание да практикувате. Каквото и да решите, двамата с годеницата ми с радост ще ви подсигурим жилище и всякаква помощ. Но дори при това положение няма да имате каста. Просто ще бъдете себе си.

Обърнах се към Картър онемяла от изумление.

— Какво мислиш? — попита ме той.

— Дължим му всичко.

— Съгласен съм. — Картър изопна гръб и се обърна към Максън.

— Ваше Величество, за нас ще е чест да останем в дома ви и да ви служим. Не мога да говоря от името на съпругата ми, но аз с радост бих запазил позицията си на градинар. Харесва ми да работя навън и съм готов да го правя цял живот. Ако някога се освободи позицията на главен градинар, бих искал да кандидатствам за нея, но и иначе съм доволен.

Максън кимна.

— Чудесно. А вие, госпожо Удуърк?

Погледнах към Америка.

— Ако бъдещата кралица е съгласна, бих искала да съм една от придворните й дами.

Америка подскочи леко в трона си и притисна ръце към сърцето си.

Максън я погледна така, сякаш пред него стоеше най-прелестното същество на планетата.

— Вероятно разбрахте, че именно на това се е надявала. — Той се прокашля и изправи гръб, обръщайки се към мъжете на масата. — Да бъде отбелязано, че Картър и Марли Удуърк са официално оневинени и вече живеят под опеката на двореца. Освен това да бъде отчетено, че вече нямат каства и не подлежат на какъвто и да било вид сегрегация.

— Документирано е, Ваше Величество! — отвърна един от мъжете.

Веднага след това Максън стана и свали короната си, а Америка направо скочи от стола си и се спусна да ме прегърне.

— Безкрайно се надявах да останеш! — изчурулика тя. — Няма да се справя без теб!

— Шегуваш ли се? Представи си какво щастие ще е за мен да служа на кралицата?

Максън дойде при нас и стисна здраво ръката на Картър.

— Сигурен ли си за градинарството? Можеш да си върнеш униформата или дори да станеш съветник.

— Сигурен съм. Никога не съм се чувствал подходящ за подобни позиции. Винаги съм бил добър с ръцете си и работата на открито ме радва.

— Добре — каза Максън. — Ако някога размислиш, само кажи.
Картър кимна, премятайки ръка през кръста ми.

— О! — Америка се втурна обратно към трона си. — За малко да забравя! — Взе някаква малка кутийка и се върна при нас с огромна усмивка на лице.

— Какво е това? — попитах аз.

Тя се усмихна на Максън.

— Бях ти обещала, че ще присъствам на сватбата ти, а не спазих обещанието си. И макар да е малко късно, реших да ти се реванширам с един подарък.

Америка ми подаде кутийката и аз прехапах устни от нетърпение. Не бях получила нищо от нещата, които си бях представяла, че ще имам на сватбата си — разкошна рокля, невероятно тържество, купища цветя. Единственото нещо, което имах в онзи ден, беше най-съвършеният младоженец, а това ми беше засенчило всичко останало.

Въпреки това ми беше приятно да получа подарък. Така бракът ни изглеждаше по-истински.

Отворих кутийката и вътре открих две семпли, красиви златни халки.

Покрих устата си с ръка.

— Америка!

— Дано сме улучили размерите ви — каза Максън. — А ако предпочитате друг метал, веднага ще ги сменим.

— Мисля, че канапените ви пръстени са безкрайно трогателни — каза Америка. — Надявам се да ги приберете на някое тайно местенце и да ги запазите завинаги. Но с Максън сметнахме, че ви трябва нещо по-дълготрайно.

Вперих поглед в халките, не вярвайки на очите си. Странно. Как бе възможно две толкова дребни предметчета да се окажат безценни? Идеше ми да се разплача от радост.

Картър взе кутийката от ръцете ми я даде на Максън, изваждайки по-малката халка от нея.

— Да видим как ти стои. — Изхлузи бавно връвчицата от пръста ми и сложи златния пръстен на нейно място.

— Малко ми е хлабав — казах аз, завъртайки го на пръста си — но е превъзходен.

Развълнувана, взех пръстена на Картър от кутийката, а той свали канапения и го хвана в ръката си заедно с моя. Златната брачна халка му пасна идеално и аз сложих ръката си върху неговата, разпервайки пръсти.

— Това е прекалено! — казах. — Твърде много хубави неща ни се събраха за един ден.

Америка дойде иззад гърба ми и ме прегърна през раменете.

— Имам чувството, че предстоят още много хубави неща.

Обърнах се да я прегърна, а Картър отиде да стисне ръката на Максън отново.

— Толкова се радвам, че отново сме заедно — прошепнах аз.

— Аз също.

— Пък и все някой ще трябва да те усмирява — пошегувах се невинно.

— Сериозно ли говориш? Цяла армия не може да ме усмири.

Изкисках се.

— Никога няма да успея да ти се отблагодаря. Знаеш го, нали? Винаги ще съм до теб.

— Това е достатъчна благодарност.

**СЕЛЕСТ
И ИЗБОРЪТ**

ПЪРВА СРЕЩА

— Само още няколко минути, госпожице — провикна се шофьорът.

Имах чувството, че пътуваме от цяла вечност. Не че имах нещо против колата — беше повече от луксозна — но започвах да губя търпение. Всички момичета от Западното крайбрежие сигурно вече бяха или в двореца, или близо до него. Междувременно, аз губех ценни моменти в пътуване до летището на Каролина. Защо просто не бях хванала самолета от Клермонт? Дворецът несъмнено можеше да си позволи отделни полети за всички момичета.

Когато свихме по шосето към летището, прибрах четката си за коса и ментовите си бонбони обратно в чантата си. Хвърлих си един последен поглед в огледалцето и колата спря. Побутнах с пръст кожата до едното си око. Бръчка ли виждах? Не, просто трик на светлината. И все пак, щом една сянка можеше да ми причини такова нещо, на какво ли бяха способни още няколко години?

— Госпожице? — обади се пак шофьорът.

Вдигнах поглед към него, питайки се дали наистина изглеждах толкова уморена, колкото ми показваше отражението ми.

— Мога ли да ви помоля за един автограф? — той държеше списание, отворено на страница с реклама на бельо, която бях снимала неотдавна.

Опитах да прикрия отвращението си от факта, че много повъзрастен, дебел мъж ме зяпаше полуугола. Усмивките бяха важни в моя бранш, а за да стана принцеса, трябваше да спечеля симпатиите на всички. Затова си придадох любезно изражение и поех списанието.

— Благодаря ви. Дъщеря ми ви е голяма почитателка.

— Така ли? — попитах, облекчена, че автографът е за нея.

— Да, голяма хубавица е, но предпочита да чете списания вместо учебници. Мечтае да стане модел.

Присвих очи насреща му.

— Но щом вие сте шофьор, значи тя е Шестица?

— Да — отвърна той, сякаш пазеше общественото си положение в тайна. Само че ничие не беше тайна. — Надяваме се да я омъжим за момче от по-висока каста, но едва ли ще намерим чак Двойка. Въпреки това малката стиска палци и се труди усърдно.

Не попитах какви са плановете му. Много мъже от високи касти си търсеха момичета трофеи. Понякога подобни уговорки включваха големи суми — макар и по-скромни от действителната цена за изкачване в йерархията. Много рядко се случваше по любов. Не вярвах с дъщеря му да стане така, но и не ме беше грижа.

— Е, тогава ще добавя и едно малко послание към нея — написах „Следвай мечтите си!“ върху цялата страница, внимавайки да не покрия снимката си с мастило, и добавих цветущия си подпис в дъното. — Заповядайте. Желая ѝ късмет.

— Ще ѝ предам! Късмет и на вас — отвърна той, докато излизах от колата.

Късметът беше хубаво нещо, само че не ми трябваше. Имах си план.

Сложих слънчевите си очила и наместих маргаритката в косата си. Оттук започваше всичко — това беше първият ми шанс да покажа на останалите момичета, че пред тях стои бъдещата кралица.

Имах опит с подобни съревнования и бях единствената Двойка с истински шанс за победа. Някои от другите може и да имаха повече пари, но аз вече разполагах с множество почитатели, което щеше да е от полза за монархията ни. А що се отнася до всички момичета с каста, по-долна от Втора? Е, те просто губеха времето на всички ни.

Отворих вратата и влязох с парадна крачка в сградата на летището. Лесно разпознах останалите участнички с тъмните им панталони и бели ризи, затова директно се отправих към тях. Внушителната ми појава зад тъмни очила определено оказваше ефект. Ашли, Тройката, изглеждаше съкрушена от присъствието ми, а Марли, Четворката, придоби също толкова смаяно изражение. А, ето я и Петицата! Америка. Знаех, че ще е в моята група, тъй като все пак се намирахме в родната ѝ Каролина, но въпреки това останах изненадана. Доста се беше спретнала.

Несъмнено щеше да ми бъде забавно с нея. Колкото и да се беше изступала, със сигурност щеше да прояви простащината си още на първия ден.

— Здравей — престраши се Марли, макар че думата прозвучава по-скоро въпросително.

Свалих очилата си и я огледах от главата до петите. Симпатична беше, но косата ѝ нямаше никакъв обем. И ако по принцип изглеждаше толкова шашнато, щеше да бъде изхвърлена от двореца още на първата седмица.

— Кога потегляме?

— Още не знаем — отвърна Америка с изненадващо остър тон, като се имаше предвид, че разговаря с по-висшестоящ гражданин. — Благодарение на теб сме назад в графика.

— Извинявам се, но доста хора искаха да ме изпратят — обясних аз. Навсякът се чудеше къде е виждала лицето ми. Затова ѝ подсказах, че имам множество почитатели.

— Вината не е моя.

Но тя като че ли не ме разпозна. Е, както и да е.

Пилотът се появи и аз веднага спечелих симпатиите му. Нямах нужда от одобрението на тези жалки госпожички, но определено възнамерявах да спечеля това на всички останали.

Качихме се на самолета и веднага ми стана ясно, че Америка лети за първи път в живота си. Съмнявах се да има дори кола. Ашли извади тетрадка, за да запише впечатленията си, а Марли незабавно се сдружи с Америка. Колкото и луксозно да живеех, нищо не можеше да се сравнява с частен кралски самолет и ми се искаше да споделя с някого какво удоволствие ми доставяха кожените седалки и невероятното шампанско. До мястото ми имаше телефон, който можех да използвам. Но на кого да се обадя? На вятърничавата си майка? На агента си? На маникуристката си, чийто английски беше потресаващ?

Нямаше на кого.

Поставих маската за очи върху лицето си и се престорих на заспала. Все пак имах доста уморен вид, а почивката щеше да ми се отрази добре.

Докато лежах, си фантазирах за живота в двореца. От мен щеше да стане невероятна принцеса. Така де, ако с Максън се съберем, ще сме същинско копие на родителите му. Колко ли смайващо бихме изглеждали всички заедно на снимка? Направо го виждах в съзнанието си. Представях си как му намигам кокетно иззад красиво ветрило, а той се влюбва в мен все повече и повече с всеки изминнал ден.

— Селест обаче... — чух някой да шепне.

Без да помръдна, наострих слух за разговора.

— Знам. Едва от час се познаваме, а вече нямам търпение да я изпратят вкъщи.

Това беше гласът на Америка, така че кикотът, който последва, явно принадлежеше на Марли.

— Не обичам да злословя по адрес на хората, но е толкова груба... — да, такава съм. Радвам се, че го забелязвате. — А даже не сме в присъствието на принца. Малко ме притеснява.

Потиснах усмивката си, доволна от впечатлението, което бях оставила. Колкото и да ми беше жал за тях, просто трябваше да си отидат. Аз бях родена за това. Имах нужда от него.

— Не се притеснявай — отвърна спокойно Америка. — Момичета като нея сами си вкарват главата в торбата.

Усмивката ми посърна. Какво искаше да каже? Та аз бях образец за идеалната участничка. Красива, известна, богата... Щях да се изненадам, ако Максън не поканеше първо мен на среща.

Бях си обещала да не позволявам на другите момичета да влизат под кожата ми. Възнамерявах да страня от тях и да съсредоточа цялото си внимание върху принца. Но вече започвах да се питам дали не ми е нужен резервен план... Нещо, което би дало на съперничките ми да разберат колко нищожни са всъщност. Зад скритите ми очи започна да се заражда нова стратегия.

ЦЕЛУВКАТА

Плъзнах устни по врата на Максън и ми се прииска да не го чувствах като работа. Беше чаровен и забавен от време на време. За бога, ставаше дума за принца. Нима това не стигаше, за да тръпне сърцето ми във всяка секунда, прекарана с него?

Но истината беше, че се чувствах най-вече уморена. Усилията, които полагах, за да поддърjam имиджа си всеки божи ден, си казваха думата. Надявах се единствено поне след като спечеля да мога отново да бъда себе си. Всъщност бях много по-мила, много по-свита. Но знаех, че ако се отпусна в този момент, всичко щеше да свърши.

В компанията на Максън винаги трябваше да се старая. Да съм очарователна, забавна,ексапилна, културна и още хиляди други качества, които хората търсеха у участничките. И макар да знаех, че съм способна на всичко това, ми беше някак приятно да изключвам хумора си за момент, за да се отdam на малко тъга и да загърбя сензационното си амплоа за сметка на по-смиреното в мен.

Да, но когато не бях с него, трябваше да съм нащрек заради другите момичета. От ден на ден ставаше все по-лесно, тъй като Марли сама се отстрани от съревнованието, а Натали беше твърде разсеяна, за да представлява истинска заплаха. Поставях Елиз под толкова много напрежение, че очаквах да рухне всеки момент, а духът на Америка беше пречупен още откакто народът се обърна срещу нея. Накрая, неминуемо, щяхме да останем аз и Крис — бях сигурна. Тя беше единственото препятствие към вечната ми слава.

Зарових нос в косата на Максън и потреперих леко, когато пръстите му пробягаха по голия ми гръб. Чувството не беше неприятно, но в дъното на душата си знаех, че нещо не е наред.

Тялото ми превключи на автопилот, подтиквайки ме да прокарам ръка по гърдите му и да обходя с устни врата му, докато мозъкът ми работеше на пълни обороти.

Максън беше джентълмен... Но въпреки това си оставаше просто мъж. Колко ли изкуителни думички ми бяха нужни, за да го вкарам в стаята си? Ако бях уцелила правилния момент — а не се и

съмнявах в това — тази нощ можеше да ме отведе до финала без големи усилия. Извънбрачната бременност би довела до преждевременен край на Избора и незабавна сватба. А знаех, че принцът иска деца. Все пак не спираше да говори за това. По всяка вероятност дори нямаше да възрази.

Усуках крак около неговия с въздишка. Максън сведе блажено устни до ухото ми.

— Не съм целувал никое момиче по този начин.

— А толкова ти се удава! — пошегувах се аз, притискайки се в него.

Съвсем лесно можех да го отведа на горния етаж. Изпитваше осезаема нужда от този тип контакт, от нещо истинско. А аз можех да му го дам.

Устните ми отново намериха врата му и той отметна глава, за да ме улесни. Изкисках се и го целунах пак, извлечайки въздишка от гърдите му.

Дали не бях изиграла ролята си толкова добре, че да ме обикнє? Толкова му харесваше да е там с мен, толкова се любуваше на целувките ми... В противен случай просто изпитваше същата самота като моята и за момента търсеше близост с когото и да е било. Но нали беше джентълмен?

Усетих как тялото му се вкаменява, сякаш внезапно бе загубил интерес.

Не, не, не!

Придвижих устни нагоре и захапах ухото му леко — преди малко му беше харесало. Целунах брадичката му, въздишайки страстно. Спуснах длани по ръцете му, опитах да преплета пръсти с неговите...

Но нищо не действаше.

Отдръпнах се и вперих невинен поглед в очите му.

— Какво има, миличък?

Той се взираше в тъмнината и проследих погледа му. Доколкото виждах, коридорът беше празен.

— Трябва да вървя — обяви той.

— Моля? Не, почакай — примолих му се, като понечи да стане.

— Надявах се да прекараме една чудесна вечер заедно. Искам да ти покажа още толкова неща...

Максън ме погледна объркано.

— Да ми покажеш?

— Да — доближих го и докоснах бузата му с носа си. — В стаята ми.

Отдръпнах се назад и го погледнах в очите. Щеше ми се да видя какво се случва в ума му, но като че ли не беше изправен пред дилема. По-скоро търсещий най-учтивия начин да ме разочарова.

— Прощавай. Тази вечер се държах недостойно и те подведох. Ти си много красиво момиче — на устните му изплува усмивка. — Спор няма. Въпреки това не биваше да... Извинявай. Лека нощ.

Максън хукна нагоре по стълбището, преди да съм измислила начин да го прельстя отново.

Какво. Става. Тук?

Събух високите си обувки и тръгнах след него. Извинението не беше обяснение, а аз заслужавах такова. Чувах забързаните му стъпки и ги следвах, решена да имам последната дума. Когато стигнах до стълбищната площадка на втория етаж, се скрих зад ъгъла и го видях да свива по един коридор в далечния край на крилото. Само един човек беше останал в онази част на етажа.

След всичко, което му се беше случило току-що, отново търчеше към Америка Сингър?

Закрачих бясно към стаята си и тръшнах вратата след себе си.

— Госпожице? — изненада се Веда. Аз я замерих с едната си обувка, а после и с другата.

— ИЗЧЕЗВАЙ! — развиках се. — Всичките! Напуснете!

Прислужничките ми покриха главите си с ръце и хукнаха към вратата, мъчейки се да избягат, преди да им се е случило още нещо.

Когато останах сама, разкъсах няколко книги и започнах да хвърлям метални кутии с ароматизирана пудра по стените. Впих пръсти в косата си и свалих чаршафите от леглото. После се огледах в търсене на други предмети, които да унищожа. Нищо в стаята не беше мое... С изключение на роклите ми. Седнах на пода в дрешника и започнах да разкъсвам шифон, дантела и сатен. Харесваше ми да съсипвам всичко, до което се докопам.

Трябаха ми ножици. С тях щеше да е още по-добре!

Хвърлих се към тоалетната масичка и започнах да преравям чекмеджетата за фризьорската ножица, с която Веда подстриваше цъфтежите на косата ми.

Тогава мяннах отражението си в огледалото.

Бях плувнала в пот, а гланцът ми за устни бе размазан от целувките с момче, което не обичах. Косата ми приличаше на птиче гнездо, а очите ми изглеждаха варварски.

Никога преди не се бях виждала толкова грозна.

— Какво правиш? — прошепнах на неузнаваемото момиче в огледалото. Поклатих глава, изпълнена с жалост по това красиво същество, превърнало се в чудовище.

Върнах всичко в чекмеджето и тръгнах към душа. Съблякох тясната си рокля, застанах под силната струя вода във ваната и отпуснах умореното си тяло върху порцелана.

Той отиде при Америка. Разпали страстите си с мен и веднага хукна към нея. Дали в момента не я притискаше в някоя стена? Дали не бяха заедно в леглото?

Прогоних тази мисъл. Какъвто и да беше самият той, нейната доблест не би го позволила.

Не ревнувах. Дори не се ядосвах. Просто се чувствах омерзена.

Струваше ли си изобщо?

Отказвах да загубя славата си след толкова време, прекарано пред прожекторите, и купищата спечелени обожатели.

Като принцеса, като кралица — само така щяха да ме помнят вечно. Имах нужда от това...

Но струваше ли си да преспя с човек, когото не обичах? Да забременея с бебе, което не исках?

Седнах във ваната и обърнах лице към струята, за да отмие водата тази грозна мисъл. Май всъщност трябваше да съм благодарна на Америка, задето тази вечер ме бе спасила от самата мен. Не че възнамерявах да й призная.

Като се подсуших и се върнах в стаята, останах втрещена от бъркотията, която бях създала. Спомнях си как бях вилняла, но не предполагах, че положението е толкова лошо.

Но всичко по реда си. Първо сресах косата си. Не биваше да я оставям на възли. Намазах тялото си с лосион и наметнах един оцелял халат.

После отидох до интеркома и извиках Веда. Чудех се колко ли бързо ще се отзове, при положение че преди малко я бях замерила с обувка.

Като огледах стаята, установих, че мога да се справя и сама с някои неща. Оправих леглото и почистих тоалетната масичка. Когато Веда се появи, стиснала сърцето си от тревога, вече бях подредила, доколкото можех.

— Ще ти трябва метла — уведомих я. — И... Донеси една и за мен.

Веда донесе метлите с невероятна бързина и аз се заех с накъсаната хартия, докато тя чистеше разпиляната пудра. Събрах съдраниите рокли на една купчина и тя ги взе от пода.

— Извинявай — прошепнах.

Тя опули очи насреща ми. Досега не ѝ се бях извинявала за нищо.

— Няма нищо, госпожице. Ще намерим приложение на парчетата.

Когато въдворихме ред в стаята, се покатерих на леглото, поуморена от всякога. Не ми тежеше само изминалия ден, но и десетки други.

Не можех да се предам. Но ставаше все по-ясно, че не можех и да продължавам в същия дух.

Любовта не присъстваше в уравнението. Това можех да го преживея. Но имаше ли начин как да убедя Максън, че съм по-ценна от момичето, което обичаше? Имах предостатъчно достойни за уважение качества. Просто трябваше да отворя очите му за тях. Трябваше да му покажа, че мога да бъда добра кралица.

ЗАМИНАВАНЕТО

— Дали ще се върне? — питаше се на глас Елиз, докато нахлуваше поредния чифт обувки. Мисля, че точно тези бяха мои, но имаше толкова много подаръци, че вече не знаех кои на кого са. Дори не си бяхме направили труда да ги изнесем от салона, който Максън беше подготвил за коледното си тържество с момичетата от Елита. Нейни или мои, нямаше значение. Отдавна не се карахме за подобни неща.

— Ще се върне — отговорих категорично аз. — Не се предава лесно.

Америка придърпа наметката от естествена кожа около раменете си — красноречив знак, че наистина си тръгва, поне според мен. Защо му беше на Максън да ѝ подарява такова нещо, ако възнамеряваше да я задържи в Анджелис?

— Не мисля, че въпросът е в това дали се предава лесно, или не — каза Крис. — По-скоро нещата опират до способността ѝ да се съвземе след тежък удар. Видя колко се натъжи, когато Марли си тръгна, а сега става дума за баща ѝ. Ако бях на нейно място, щях да съм съкрушена.

— Аз също — призна си Елиз.

— И аз — съгласих се.

Обърнах поглед към купчината подаръци и се зачудих дали Максън ще ми подари куфар, в който да си ги отнеса у дома. Защото не се и съмнявах, че скоро ще се отправя натам. Ако някой наредеше четирите ни с Елиз, Крис и Америка една до друга, пак аз щях да съм очевидният избор за принцеса. Признавам си, че една част от мен все още таеше надеждата за победа...

Но вече знаех — може би преди самия Максън — че това щеше да бъде Америка.

Последните следи от суетността ми го изискаха. Мисълта да загубя от друго момиче ме подлудяваща. Тя беше единствената ми достойна конкурентка.

А може би и единствената ми приятелка.

Самата тя едва ли би ме определила така — все пак си имаше сестри и продължаваше да говори за Марли, сякаш още беше в двореца. Но аз нямах нищо против. В момента не изпитвах нужда някой да ме нарича своя приятелка. Беше ми достатъчно, че аз можех да нарека някого така.

Можеше да поработя по въпроса, като се върна у дома. Като нищо щях да подкупя някое момиче с всички тези бижута.

— Да си обещаем нещо — подхвани Крис. — Догодина, независимо къде се намираме, ще си изпратим коледни картички.

Усмихнах се. Догодина щях да получа картички.

— Мисля, че на Америка би й харесало — добави Елиз. — Такъв жест би отвлякъл вниманието й от тъгата, която несъмнено ще й носи празничният сезон.

— Права си, Елиз. Добре, решено е — двете се спогледахме. Едва ли някога щеше да ми прости истински, но нормалният разговор беше голяма стъпка в правилната посока. Повече, отколкото заслужавах.

— Дали да не си поискаме кошници? — предложи Крис. — Нямам никаква представа как да отнеса всичко това в стаята си.

— Толкова е щедър — коментирах най-искрено. Максън Шрийв беше безкрайно мил с мен.

— Кой е толкова щедър?

Всички се обърнахме към Максън и станахме от местата си.

— Ти, разбира се — отвърна възторжено Крис. — Още не можем да се преборим с тази камара подаръци.

Той сви рамене.

— Радвам се, че са ви харесали.

— Много мило от твоя страна — гласът на Елиз стихваше значително в негово присъствие.

Той впери целеустремен поглед в очите на всяка от нас подред, а след това се прокашля и каза:

— Елиз, Крис, ще бъдете ли така добри да се приберете в стаите си? Трябва да поговоря насаме със Селест. След това ще посетя всяка от вас поотделно.

Тялото ми изстинага. Това беше! Всичко наближаваше края си и сега щеше да ми съобщи решението си. Запитах се дали чувството е такова, преди човек да припадне.

— Разбира се — Крис направи реверанс и тръгна към вратата, а Елиз я последва с тревожна стъпка.

Двамата с Максън гледахме как върви към изхода, спусната смолисточерната си коса пред лицето си, сякаш се надяваше, че няма да я забележим, ако не срещне погледите ни. Когато излезе, аз се изкисах тихичко, а Максън поклати глава.

— Май ѝ действам смущаващо.

Извърнах погледа си.

— Всичко ѝ действа смущаващо, но ти определено си върхът.
Той присви очи.

— Теб обаче така и не успях да те смутя. Дори в началото.
Подсмихнах се.

— Не съм от най-притеснителните.

— Знам — той заобиколи до диванчето, което бях използвала допреди малко. — Заповядай, седни — настаних се до него, приглеждайки роклята си с длани. — Въщност това е едно от любимите ми неща в теб. Възхищавам се на борбеността ти, на жаждата ти за живот. Мисля, че ще са ти от полза.

— След като си тръгна от двореца ли?

Усмивката му посърна.

— Да. След като си тръгнеш от двореца — той поклати глава. —
Май нищо не ти убягва, а?

Стиснах устни, мъчейки се да сдържа сълзите си. Една част от мен почувства облекчение, но по-голямата бе съкрушенна.

Бях загубила.

— Възнамерявах да ти обясня всичко, преди да му дойде реда. И не е късно да го направя, стига да пожелаеш.

Да издекламира списъка с недостатъците ми? Не, благодаря.

— Няма нужда — отвърнах с възможно най-ведрия тон, който можах да свикам. — Кой остава тогава? Крис? Така де, Америка си тръгна, а сам виждаш колко крехка е Елиз.

Максън изопна гърба си.

— Още нямам право да издавам коя е евентуалната победителка.
Но Америка се връща в двореца.

— Така ли? — попита задъхано. Много се зарадвах, защото знаех, че завръщането ѝ в двореца означаваше победа. Максън не беше толкова жесток, че да я покани обратно в двореца, за да я изгони.

— Да, ще пристигне утре.

— Ще... Трябва ли да си тръгна веднага? Може ли да я изчакам?

Видях мигновеното объркане в очите му. С Елиз бях имала по-директен подход, но методът ми с Америка бе включвал деликатното ѝ очерняне пред Максън. Е, невинаги деликатно. Желанието ми да я видя отново несъмнено бе изненадващо за него.

Той се наведе през дивана и сложи ръка на коляното ми.

— Още не е време да си ходиш. Поканих всички момичета на едно последно тържество.

Покрих устата си с ръка, смяяна от радост. Дължах толкова много извинения, които не бях предполагала, че ще имам възможност да изкажа. Без дори да го съзнава, Максън за пореден път проявяваше неимоверна добрина към мен.

— Всички участнички ще пристигнат за една закрита среща, след което ще си спретнем банкет, по време на който ще съобщя окончателното си решение.

Сложих ръце върху неговите с плувнали в сълзи очи.

— Иска ми се да можех да кажа, че щях да съм правилната за теб. Че щях да съм предана, горда съпруга... — свих рамене. — Но истината е, че щях да съм полезна само на себе си. Не знам дали съм способна да обичам някого, не и както ти обичаш нея.

Дори без да спомена името на Америка, видях как светлината в очите му се промени при мисълта за нея.

— Аз пък мисля, че си способна. Макар и не точно в този момент — заключи той с многозначителен поглед.

Изкисках се.

— Но и няма нужда. Пообичай само си себе още малко, докато не дойде мигът, в който ще изпиташ онази непреодолима нужда да обикнеш друг.

Кимнах признателно.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай.

Избърсах очите си, внимавайки да не размажа грима по тях.

— Виж, когато съобщаваш на Елиз, бъди по-деликатен, отколкото смяташ за нужно. Тя е... Не знам как ще реагира.

Максън събрчи вежди.

— Сега отивам при нея. Разговорът с Крис ще е ведър, а за теб знам, че си твърде борбена, за да рухнеш. Но, честно казано, срещата с Елиз ме притеснява.

— Защо не й занесеш нещо за пие?

Той се засмя.

— Идеята си я бива — след това впери поглед в очите ми. — Добре ли си?

— За моя изненада... Да. Всъщност донякъде се радвам, че всичко приключи. И се радвам за... Някои други хора.

— Мисля, че те очаква приказно бъдеще.

— Кой знае. Виж какво, хайде да не проточваме нещата повече. Добре съм, наистина. А теб те чакат още важни разговори.

Той въздъхна.

— Така е — наведе се към мен и ме целуна по бузата за последен път. — Никога няма да забравя пламенния ти нрав. Нямам търпение да видя какво те очаква занапред.

С тези думи Максън се отдалечи и излезе от стаята, хвърляйки ми бегъл поглед през рамо.

Отпуснах се в дивана, едновременно разочарована и благодарна. Америка ме беше уверила, че не ми е нужен мъж, за да постигна мечтите си, и беше права. Максън ми заръча да обичам само себе поне още малко и намирах съвета му за мъдър.

Щях да си тръгна оттук по-силна и с гордо вдигната глава. Все пак бях стигнала до челната четворка на Елита. Това не беше малко. А и още бях млада, красива, амбициозна. Бъдещето ми криеше много изненади.

Понадигнах се и огледах стаята. В бързината си Елиз бе забравила златните обувки на пода. Пресегнах се и ги обух.

Станаха ми идеално. Каквото и да твърдеше тя, си спомнях как отварям кутията, в която бяха, и името отгоре определено беше моето. Станах и ги разходих до стаята си.

Това бяха най-подходящите обувки за първите ми стъпки в един нов живот — живот, който щеше да започне с годежа на Америка и Максън и моето сбогуване с двореца.

За първи път не ме интересуваше дали изглеждам красива, или не. Защото се чувствах такава.

ПРИСЛУЖНИЦАТА

— Защо не ми каза? — прошепнах на Аспен, а бученето на самолета почти заглуши думите ми. Най-внезапно беше станал също толкова недостижим, колкото и преди. Можех да изредя възрастта и определящите качества на всичките му братя и сестри, да разкажа историята за това как се е сдобил с дългия белег на ръката си и да обясня подробно колко много страдаше по баща си. Но сега, когато знаех истината, всичко това ми изглеждаше фалшиво. Независимо от трите седмици на дълги разговори и потайни целувки, имах чувството, че изобщо не го бях опознала.

Пръстите ми се заиграха с едното крайче на униформата ми. След красивите рокли, които бях носила в дома на Сингър — дори старите дрехи на госпожицата — сега се чувствах направо скована. Вечно изгладена, вечно колосана, лишена от игри и танци, дори прегръдки. Просто поредната клетка.

— Опасявах се да не те поставя в неловка ситуация — усещах, че има още за казване. Обикновено действаше толкова самоуверено. Именно това беше едно от нещата в него, които ме привличаха, както и една от най-отявлените ни разлики. В повечето отношения си приличахме доста. Бяхме всеотдайни до крайност — от онези хора, които околните често подценяват, защото отделят повече време на размисли, които държат някои части от себе си скрити дълбоко в душите си. Но той беше решителен. Емоционален. Дързък. Искаше ми се да бъда смела като него.

Като лейди Америка.

Първата му любов?

Надникнах боязливо към лицето му и прочетох разочарованietо в него.

— Далеч не бях очаквал да се влюбя в теб — обясни той. — А веднъж загубих близък до сърцето ми човек.

Погледнах надолу по пътеката, между редовете седалки. Виждах само кичур от косата на госпожицата и как пръстът ѝ го усуква ли,

усуква в смутени осморки.

Близък до сърцето ми.

Отново върнах вниманието си към него.

— Не вярвах, че ще искаш да си с мен, ако научиш, че последното момиче, което съм обичал, е същото, което обличаш всяка сутрин.

В очите ми започнаха да парят сълзи, но аз се съпротивлявах. Бях ги надвивала толкова много пъти. Благодарение на Аспен.

— Аз ти казах всичко — прошепнах, все още воювайки с болката. — Страшно трудно ми беше да ти споделя колко близо бях до щастието някога, колко нещастна се чувствах в двореца, как копнежът ми по теб съсира отношенията ми с Ани и Мери.

— Те нямат нищо общо с двама ни — отвърна бързо Аспен.

— Напротив. Същото важи и за нея — добавих, кимвайки към лейди Америка. — Както и за семейството ти и принца, за баща ми. Защото те присъстват в животите ни, Аспен. Не можем да имаме връзка в наш си, изолиран от околните свят. Не би оцеляла и ден.

Аспен примига няколко пъти, сякаш думите ми бяха засегнали някое дълбоко кътче от сърцето му. После поклати глава.

— Права си. Затова трябва да знаеш нещо — независимо от това колко силно исках да поправя счупеното, за онази връзка нямаше шанс. Така и не просъществува в реалния живот.

— Нито пък нашата — въздъхнах, без да извръщам поглед от него. И двамата трябваше да се изправим лице в лице с онова, което бяхме съградили заедно — и неговата преждевременна разруха.

— Мислех, че е за добро. Поне някога. Но не искам да продължаваме така.

Толкова ми беше омръзно от оправдания. Като че ли ме връхлитаха отвсякъде. *Не можеш да се влюбваш заради кастата си. Не можеш да бъдеш с майка си, защото е болна. Не можеш да сечувстваш в безопасност, защото дори дворецът не е в състояние да те защити.* Глупави и още по-глупави обяснения, които сякаш изграждаха стена между мен и щастието.

— Какво да направя, Луси? — продължи с умолителен тон Аспен. — Кажи ми, какво искаш?

Обърнах се към него.

— Истината.

Аспен се поизправи в седалката и сви силите си. Не знам дали се боеше от някой точно определен въпрос, но реших да започна с онзи, който аз самата най-много се боях да задам.

— Обичаш ли я още?

Той заклати глава почти незабавно, но аз го спрях.

— Не ми казвай каквото мислиш, че искам да чуя. Не опитвай да ме защитаваш. Кажи ми всичко...

Един от стражите надигна глава от седалката си няколко реда зад нас и аз мълкнах, вперила очакващ поглед в Аспен.

Той преглътна сухо.

— Мисля, че една част от мен ще я обича вечно. Не мога да се отърся от стремежа си да се боря за нея, да я предпазвам. Не знам дали е романтична любов, но при всички случаи я има. И съм сигурен, че когато принцът се ожени за нея, в което вече не се и съмнявам, няма да ми е особено лесно. Защото е тежко да гледаш как нещо желано изчезва пред очите ти.

Сведох глава. Разбира се.

— Но също така знам — продължи той — че ако отново пожелае да бъде с мен, всеки божи ден бих се питал: „Ами ако бях останал с теб?“. На нея ѝ бяха нужни години да ми повлияе така. Ти го стори за седмици.

Усетих как бузите ми поруменяват. Много ми се искаше да повярвам, че се бях настанила толкова надълбоко в душата му, колкото той в моята.

— А смяташ ли, че би пожелала такова нещо? Че би те поискала обратно? — лейди Америка бе заявила още в дома си, че връзката ѝ с Аспен е приключила. Но защо тогава и на двамата им беше толкова трудно да го приемат?

Той се позамисли.

— Не. Все пак ще се омъжи за принца.

Приведох се към него.

— Това зависи от Максън, не от нея. Звучиш ми сигурен, че ще ѝ предложи брак. Ами ако не го направи? Дали в такъв случай не би избрала теб? Има ли причина да вярва, че ще я чакаш с отворени обятия?

По изражението му си пролича, че няма желание да ми отговори. Но в крайна сметка кимна.

Отдръпнах се назад и потънах в седалката си. Ан беше права. Целех се твърде високо.

— Луси — подхвана угрижено той. — Луси, погледни ме.

Гласът му беше нежен, нагорещен от общите ни тайни. Умоляващо ме да не се отказвам. И в душата ми нахлуха цял рой спомени. Как ме разсмиваше, допирът на пръстите му по бузите ми. Медено-дрезгавият му глас в ухото ми и скришните намигвания в коридора.

Свиkah всичкия си кураж и го погледнах право в очите.

— Ако обичате, недейте да интимничите с мен, сър. Нямам желание да се обвързвам с чужд мъж.

Поех няколко несигурни гълтки въздух, борейки се да запазя самообладание. Обърнах лице към прозореца и загледах небесния ни път към дома. Не ми се мислеше за усложненията около съвместния ни живот в двореца, затова съсредоточих вниманието си върху настоящия миг. Стисках ли здраво всяка минута, щях да ги завладея всичките.

— Луси — подхвана умолително Аспен. — Обещавам ти, ще оправя нещата. Още сега.

Чух го да става и загледах втрещено как се отправя към лейди Америка. Сега? Какво, за бога, можеше да й каже точно *сега*? Щеше да й разкрие за нас ли? Дали госпожицата нямаше да ме намрази?

Не, не би могла. Бях с нея от месеци. Бях й помогала в лоши моменти и дори в загубата на най-близката й приятелка. Бях правила жертви за нея и тя ми беше отвръщала със същото. Никое от другите момичета в Елита не би завлякло прислужничките си в скривалището на кралското семейство. Но лейди Америка дори не се замисли. В нощта на презентацията й бях отпусната глава на рамото й. Обличаше ме в дрехите си като своя сестра. Защитаваше ме.

Сърцето ми пърхаше от абсурдна надежда — господарката ми можеше да е щастлива за мен.

За един прекрасен момент бях погълната от трепетно очакване. Дали не бях страдала напразно?

Чух въздишка и някой седна на седалката на задния ред, от другата страна на пътеката. Беше Аспен. Не ме поглеждаше. Не правеше нищо.

Значи все пак не беше свободен. Нито пък аз.

* * *

Когато влязохме в двореца, стоях сковано зад лейди Америка, благодарна, че някой друг дойде да вземе палтото ѝ. Боях се, че може да прочете нещо в очите ми, ако я доближех твърде много.

Аспен отиде да говори с главнокомандващия си, а лейди Америка бе отведена към един от банкетните салони, където щяха да я приветстват официално.

Никой не забеляза как се промъкнах в Голямата зала. Оттам можех да изляза в коридора през една странична врата и да продължа да бъда невидима.

Опитах да не се разочаровам прекалено. Поне имах дом. Баща ми беше жив. Бях вкусила любовта два пъти в живота си. Не беше потръгнало, но Мери и Ан нямаха дори толкова.

Трябваше да съм благодарна.

Но ми беше омръзно да съм благодарна за половинчатия си живот.

Слязох до долния етаж и намерих общата стая празна. Най-сетне бях сама. Отпуснах се в едно от древните разнебитени, прорити кресла и дадох воля на сълзите си. Зарових лице в длани си, мъчейки се едновременно да потисна и освободя емоциите си. Боже, колко болеше само! Болеше ме при спомена за устните му върху моите, за всички нежни думи, които ми бе шепнал в тъмни стаички из двореца. Бях го чувствала толкова истински, толкова възможен.

Но се бях заблуждавала. Толкова бързо се вкопчих в него след дългите години на тъга, беше просветнал в нощта на живота ми като северна звезда.

Просто не ми е било писано да го имам. Не и човек като него.

Нишо.

Беше време да се отърся от надеждата, която бях стискала с две ръце, и да прегърна бъдещето си. Щях да работя като прислужница, докато красотата ми не повехнеше и не загубех мястото си сред представителните лица на двореца. Настанеше ли този момент, щях да започна работа в пералнята. Щях да се грижа за татко до смъртта му и да отдам живота си в служба на короната. Това ми се полагаше.

— Луси.

Изтръгнах лице от ръцете си. Аспен се беше промъкнал в стаята неусетно. Избърсах сълзите си, станах и тръгнах към крилото на прислужниците.

— Моля те, остави ме на мира. Само ще влошиш нещата.

— Опитах да поговоря с нея, но я е страх да си признае пред Максън. Не беше готова да ме изслуша. На сутринта ще й дам да разбере, че съм продължил напред с живота си.

— Ако поне малко те е грижа за мен, не ми го причинявай. Както знаеш, вече съм преживяла достатъчно. Нямам сили да прегълтна поредната лъжа.

Стигнах до средата на стаята, преди Аспен да ме хване за ръката и да ме обърне към себе си.

— Това не е лъжа, Луси.

Искаше ми се да му повярвам, да приема погледа в очите му за истина. Но как, при положение че беше крил такава тайна и не беше успял да поправи нещата при първия си опит.

— Ще те мразя винаги, задето разби сърцето ми — обещах му. — Но знаеш ли кое е още по-лошото?

Аспен поклати глава.

— Че и ще те обичам винаги. Ти спаси живота ми. Започвах да губя себе си, а ти го предотврати. Ето това е най-лошото.

Той се взираше смяяно в мен.

— Но как? Как съм спасил живота ти?

Свих рамене.

— Просто с появата си. И двамата сме загубили по един родител и сме живели в мизерия. Сблъсквали сме се с бунтовниците. Били сме принудени да пазим толкова много тайни. Но ти не си позволил на всичко това да те срине. Реших, че щом ти проявяваш такава сила, и аз го мога.

Надзърнах към него, макар да се мразех, задето копнеех да видя лицето му. За моя огромна изненада очите му преливаха от сълзи.

— Майка ми е родена Четворка — сподели той. — Отказала се е от всичко, за да бъде с баща ми. Понякога говореха за началото на брака си. Били са бездомни, но вечно щастливи — той поклати глава и устните му почти се извиха в усмивка. — Така се е грижел за нея. Носел е обувки с проприти подметки, но редовно ѝ е купувал

портокали. Мама обича портокали. Когато боледувала, той вършел и нейната работа, и своята, лишавайки се от сън с дни наред.

А мама? Семейството ѝ я изоставило. Отказала се от чистия, подреден живот заради апартамент, пръскащ се по шевовете от деца. Когато татко почина, тя продължи да се жертва за нас.

Аспен замълча, вероятно натъжен за нея или баща си. Или просто за себе си.

Лекият трепет в долната му устна ме накара да заплача отново.

— Ето това е единственият вид любов, който някога съм разбирал. Обичаш ли някого, жертваш се за него. А аз отказах да го правят за мен — натърти той, забивайки показалец в гърдите си. — Исках аз да съм героят. Двамата с Америка постоянно спорехме по въпроса. Тя беше готова да падне с една каста по-надолу заради мен, но аз не можех да ѝ позволя. Настоявах само аз да се жертвам, да ни осигурявам прехрана, да я браня. И то само за да открия, че всъщност съм го правел, без да правя каквото и да било — той вдигна ръце и ги отпусна до тялото си, сякаш беше страшно уморен. — А ти навярно нямаш представа — пророни после, — че стори същото за мен.

Образът му се размиваше през сълзите ми.

— Какво искаш да кажеш?

Той преплете пръсти с моите.

— Всяка твоя дума, всяко твое дело е предизвикателство за мен. Предизвикателство, което ме променя. Ти мислиш, че вървиш по земята, нали, Луси? Аз пък мисля, че летиш. Виждаш се в униформа? Аз те виждам с наметало на героиня. Защото си точно такава, Луси. Героиня със скромна, но истинска душа.

Забих поглед в земята. Никой не бе говорил така за мен. Та аз бях просто прислужница. Шестица. Незначителна пионка.

Пръстите му се разплетоха от моите и обгърнаха брадичката ми, молейки ме — не, принуждавайки ме — да го погледна. Подчиних се.

— Ето защо не можеш да се откажеш сега. Героите не се отказват.

Прехапах вътрешността на бузите си в опит да сдържа напиращата върху лицето ми усмивка.

— Ти ме направи по-добра. И искам да съм по-добра заради теб. Искам да съм по-добра с теб.

Повдигнах се на пръсти и долепих челото си до неговото.

— Но ти вече си достатъчно добър, Аспен. Точно такъв, какъвто си.

Дъхът му секна.

— Значи ли това, че ми прощаваш?

Замислих се за момент.

— Искам да съм твоя. Знаеш го. Знаеш го от самото начало.

Той се усмихна широко и някак дяволито.

— Вярно е. Никога няма да го забравя.

— Нито пък аз.

Няколко часа след като лейди Америка обяви, че ще остане в двореца и ще се бори за победата, реших аз също да се боря. Когато същата вечер срещнах Аспен по време на патрула му, го поканих на вечеря, макар и доста нескопосано. Той ме изгледа толкова шокирано, че едва не хукнах в обратната посока... Но тогава той каза „да“. В онзи момент реших да бъда напълно откровена с него. За тревогите си, за надеждите и чувствата си.

Аспен обаче...

Отдръпнах се назад и вперих поглед дълбоко в очите му.

— Обичам те, Аспен. Не съм била по-уверена за нищо друго в живота си. Но не мога да бъда с теб, ако още си свързан с лейди Америка.

Той кимна.

— Признах ти, че винаги ще я нося в сърцето си и това е самата истина. Прекалено близки сме били, за да я забравя. Но ти притежаваш всяка частица от мен. И мога да ти обещая едно — утре сутрин, каквото ще да става, ще решава въпроса веднъж завинаги.

Не се съмнявах в думите му. Щях да му прости за грешките, а той на мен — за гнева ми — и утре щяхме да започнем наново. Защото имахме толкова много време пред себе си.

— Моля те, не ме разочаровай — прошепнах.

— За нищо на света — закле се той и допря устни до моите.

Искаше ми се да остана в прегръдките му цяла нощ, да усетя цялата сила на обещанието му. Аспен ме притисна към себе си и целият свят стана красив и безопасен.

Тихо подсвиркане привлече вниманието ни.

— О, здравейте, страж Ейвъри — скальпих аз, отдръпвайки се от Аспен, като загладих роклята си с длани. — Ние със страж Леджър, ъм,

ние просто... Ъм...

Погледнах Аспен, който стоеше с усмивка на лице.

— Вижте какво, надушил съм ви още преди седмици, така че няма нужда да ми се обяснявате — подхвърли ухилено страж Ейвъри и тръгна през общата стая.

— Към леглото ли си се запътил? — попита го Аспен.

Той махна с ръка в празното пространство.

— Всички сме на работа, забрави ли? Забравих си колана, така че отивам да си го взема, а после веднага се връщам на поста си. Официалното обявление ще се състои на сутринта и няма време за почивка.

Покрих устата си с ръка, едновременно втрещена и развълнувана, дори ужасена. Утре щяхме да си имаме нова принцеса!

— Знам, че току-що се върна, но тази вечер си на пост пред стаята на лейди Америка — Ейвъри потупа Аспен по рамото и продължи към стаята си.

Аспен обърна поглед към мен.

— Е, в такъв случай ще се погрижа за нашия въпрос рано-рано сутринта.

Засмях се. Имах чувството, че вече нищо не може да ме спре — нито стените на двореца, нито шевовете на роклята ми.

— Обичам те, Луси. Ти ще се грижиш за мен, а аз — за теб, става ли?

Не беше обещание, а покана. Кимнах радостно и прекрачих прага на бъдеще, за каквото и двамата дори не бяхме мечтали.

СЛЕД „ЕДИНСТВЕНАТА“

Още наполовина заспала, усетих гъдел по рамото си и шляпнах мястото с ръка. Усетих го отново и този път се отдръпнах инстинктивно. Гъделт обаче се върна и запълзя надолу по гърба ми. О. Не беше просто полъх на вятъра или поредното перце, измъкнало се от възглавницата ми.

Бяха целувки.

Усмихнах се, без да отварям очи, а Максън отмести един кичур от косата ми, за да си намери ново място за целувки. Топлият му дъх върху кожата ми ми припомни как се бяхме озовали заедно под чаршафите.

Устата му намери едно особено податливо на гъдел местенце по шията ми и аз се закисках.

— Добро утро, скъпа — прошепна той.

— Добро утро.

— Чудех се нещо — пророни Максън до бузата ми, докато се обръщах към него. — Тъй като днес имам рожден ден, дали ще може изобщо да не ставаме от леглото?

Усмихнах се и принудих сънените си очи да се отворят.

— А кой ще управлява страната?

— Никой. Нека се разпадне. Имам си моята Америка и нищо друго не ме интересува.

Косата ми беше рошава, а тялото му изльчваше такава топлина, че всяка клетка от моето копнееше да остане в леглото с него. Любовта ни продължаваше да ме удивява. Имаше моменти, в които си мислех, че сме достигнали върха ѝ, докато, не щеш ли, ме изненадаше с някоя нова чудатост, нова история, ново изживяване и сърцето ми запяваше още по-силно.

— Ами партито? Планираме го от седмици — оплаках се аз.

Той облегна глава на ръката си.

— Хмм. Добре, ще направим една десетминутна пауза, колкото да проверим как върви партито и се връщаме веднага. — Максън ме

прегърна и започна да обсипва лицето ми с целувки, докато аз се смеех доволно.

Бяхме толкова отнесени в собствения си свят, че дори не чухме кога прислужникът е отворил вратата.

— Ваше Величество, търсят ви от...

Преди да успее да довърши, Максън го замери с възглавница и прислужникът се оттегли обратно в коридора, затваряйки вратата след себе си. След кратко затащие от другата ѝ страна се чу приглушено „Простете, сър“.

Откакто живеех в двореца, бях свикнала с липсата на лично пространство и, в интерес на истината, това не беше един от най-неловките ми моменти. Покрих устата си с ръка и се помързих да сдържа смяха си, а когато Максън ме видя да се подхилвам, на лицето му изгря усмивка.

— Е, май това отговаря на въпроса ми.

Надигнах се да го целуна по бузата и веднага усетих замайване.

— Ох!

— Добре ли си?

— Мхмм — промърморих. — Изправих се твърде рязко.

Той прокара ръка по гърба ми и аз се притиснах към него.

— В колко започваше партито?

— В шест. Всички ще присъстват, дори майка ми.

— О, в такъв случай наистина ще е голяма забава!

Шляпнах го по ръката.

— Няма ли да престанеш с това? Случи се само веднъж.

— Тя танцува във фонтана на новогодишната вечер, Америка — натърти той с детински присмех в очите. — Беше невероятно и никога няма да престана.

Въздъхнах.

— Както и да е, гледай да не закъсняваш. Отивам да се облека.

Ще се видим на закуска.

— Добре.

Станах и се увих с чаршафа.

Той се отпусна в леглото и ме проследи с поглед.

— От всичките ти рокли това е любимата ми.

Прехапах устна и надникнах през рамо към него, преди да отворя вратата към апартамента си. Едва ли някога щях да му се наситя.

Мери ме очакваше, разбира се. Беше свикнала да ме посреща на връщане от стаята на Максън или да го вижда как търчи към нея, но многозначителната ѝ усмивчица винаги ме хващаше неподготвена.

— Добро утро, Ваше Величество — поздрави ме с реверанс. — Вярвам, че сте си прекарала нощта добре?

— Веднага да изтриеш тая усмивка от лицето си! — наредих ѝ с шеговит тон, като ѝ хвърлих чаршафа и хукнах към банята.

* * *

Бях се притеснявала как ще ми стои рокля с такава кройка, но се оказа, че е създадена за мен. Когато влязох в залата, всички се обърнаха към мен, а аз се постарах да откликна благосклонно на хорското внимание. Дори след двугодишен брак с принца, още не бях свикнала да съм в центъра на събитията.

Мей се спусна към мен.

— Изглеждаш ослепително, Ами!

— Благодаря. И ти не ми отстъпваш — докоснах една от съвършените ѝ къдрици и отново се удивих от това колко добре се беше приспособила към живота в кралския двор. Не че се изненадвах. Открай време си беше очарователна и общителна, затова веднага след като семейството ми пристигна в Анжелис, Мей се превърна в медийна звезда. Макар че утре по вестниците щяха да се появят множество мои снимки, нейните щяха да са двойно повече.

— Добре ли си? — попита ме тя.

— Просто съм малко разсеяна. Отивай да се забавляваш. Аз трябва да се уверя, че всичко върви по план.

— Да се забавлявам? Дадено! — тя засия и хукна нанякъде, махайки на хора, които едва ли познаваше. Партито вече се вихреше с пълна сила и като че ли хората си прекарваха добре. Декорът беше семпъл, осветлението — меко, а музикантите се справяха невероятно. Надявах се и на Максън да му допадне.

Тръгнах към центъра на салона и опитах няколко ордьовъра по пътя си. Никой не ми хареса особено. Хранителните ни вкусове с Максън се разминаваха, но се надявах на всички останали да им се уладят.

Надигнах се на пръсти, за да огледам помещението. Ако Максън ме беше послушал, вече трябваше да е някъде наоколо. Не го видях, но пък мярнах Марли. Веднага щом погледите ни се срещнаха, тя тръгна към мен, оставяйки Картър да си говори с още няколко стражи.

— Партито е невероятно, Америка — възклика тя и ме целуна по бузата.

— Благодаря. Опитвам да намеря Максън. Да си го виждала?

Тя заоглежда залата с мен.

— Видях го да влиза, но нямам представа къде е в момента.

— Хмм. Ще трябва да направя една обиколка. Как е Кайл?

Тя се усмихна с леко притеснение.

— Добре. Още свиквам с мисълта, че го гледа бавачка.

Кайл беше на малко повече от годинка и Марли го обожаваше — както и аз. Той беше единственият посетител от мъжки пол, който пускахме в Дамския салон без изрично разрешение.

— Със сигурност е добре, Марли. Пък и така с Картър ще можете да прекарате малко време насаме.

Тя кимна.

— Права си. И двамата много се забавляваме. Но ще видиш сама колко е трудно да оставиш детето си, дори за малко.

Усмихнах се.

— Предполагам. Хайде, отиди да хапнеш нещо. Ще се видим покъсно.

— Добре — тя ме целуна отново и тръгна към Картър.

Обиколих салона, оглеждайки се за съпруга си. Когато най-сетне го видях, сърцето ми подскочи от радост. Не само защото го бях намерила, но и защото разговаряше с Аспен.

Аспен вече ходеше без бастун, но понякога накуцваше, особено ако беше уморен. Всички се чудехме как е възможно да се възстанови след толкова тежка травма, но решимост като неговата беше рядкост.

Двамата разговаряха задълбочено и ги приближих в гръб.

— Трудна ли беше първата ви година заедно? Много хора твърдят така, но вие двамата като че ли се справяхте чудесно — коментира Аспен.

Двамата с Луси бяха планирали да се оженят малко след нас с Максън, но тогава баща й се разболя и отложиха сватбата. В крайна сметка се възстанови, но дори след това Аспен протакаше повече от

необходимото. Навярно от страх, че Луси ще размисли, вината за което беше изцяло моя. Толкова добре си пасваха, че нямаше никаква причина за съмнения. А когато най-сетне се врекоха във вечна вярност, се радвах колкото на собствената си сватба.

Максън въздъхна.

— Трудно е да се каже. Самият брак не ми тежеше толкова, колкото задълженията ни. За нея беше голяма крачка да встъпи в ролята на кралица, при положение че още не беше свикнала дори с това да бъде принцеса.

— Карате ли се?

— Шегуваш ли се? В това ни бива най-много! — двамата с Аспен се посмяха заедно. Може би трябваше да се засегна, но беше самата истина — биваше ни в споровете. Но и тази фаза беше отшумяла.

— Не знам защо се впрягам толкова — продължи със сериозен тон Аспен. — Все пак дълго време искахме да се оженим. Защо ни тежи сега?

— Заради званието — каза Максън и отпи гълтка шампанско. — Страшничко е да си съпрут. Като че ли имаме повече за губене. Да ти призная, „съпруг“ ми звучи по-плашещо от „крал“.

— Наистина ли?

— Наистина.

Аспен се замисли за момент.

— Виж какво — подхвана Максън — не се опитвам да те изритам от двореца. Винаги ще си добре дошъл тук. Но може би двамата с Луси имате нужда от свой собствен дом.

— За къща ли говорите?

— Излезте двамата с Луси и се поогледайте за някое местенце, което ви допада, в което бихте могли да свиете гнездо. Може би съвместният ви живот ще е по-лесен, ако си имате свое собствено кътче в света.

— Марли и Картьр се справят чудесно тук.

— Те са различни хора.

Аспен сведе поглед и усетих, че мисълта го караше да се чувства донякъде провален.

Максън го потупа по гърба.

— На малко хора вярвам като на теб. Направил си много за мен и Америка. Просто разгледайте. Вижте дали няма да си харесате някоя уютна къщичка, и, ако успеете, я считайте за подарък от нас.

— Но днес е Вашият рожден ден. Вие би трябвало да получавате подаръци — възрази Аспен, но въпреки това по лицето му играеше усмивка.

— Аз си имам всичко, което някога съм искал. Страна в подем, щастлив брак и добри приятели. Наздраве, сър.

Аспен вдигна чаша усмихнато и двамата отпиха по гълтка шампанско. Аз преглътнах сълзите си на щастие, доближих и потупах Максън по рамото.

Той се обърна и по лицето му разцъфна слънчева усмивка.

— Ето те и теб, скъпа моя.

— Честит рожден ден!

— Благодаря. Това наистина е най-хубавото тържество, което някой някога ми е правил.

— Справила си се страхотно, Мер — добави Аспен.

— Благодаря ви от сърце — обърнах се към Максън. — Ще трябва да те открадна за момент.

— Разбира се. Ще продължим разговора си по-късно — обеща той на Аспен и ме последва до коридора.

— Насам — подръпнах го за ръката аз.

— Идеално! — пророни той, докато го водех към градината. — Почивка от цялата онази суматоха.

Изкисках се и облегнах глава на рамото му. Без да чака насоки от мен, Максън ме поведе към нашата си пейка и двамата седнахме, той с лице към гората, аз — към двореца.

— Шампанско? — предложи, поднасяйки ми чашата си.

— Не, благодаря.

Той отпи гълтка и въздъхна доволно.

— Прекрасно решение си взела. Наистина, Америка, за по-съвършено парти не бих могъл да се надявам. Е, всъщност се сещам и за един още по-добър вариант. Онзи, който ми хрумна сутринта.

Усмихнах се.

— Може би дрогодина.

— Ще настоявам.

Поех си окуражителна гълтка въздух.

— Слушай сега, знам, че ни чака дълга нощ, но исках още сега да ти поднеса подаръка за рождения ден.

— О, скъпа, нямаше нужда да ми подаряваш каквото и да било. Всеки ден с теб е подарък. — Той се приведе към мен и ме целуна.

— Е, въщност не бях възнамерявал, но пък взе, че ми изскочи нещо, така че...

— Добре тогава — каза той и остави чашата си на земята. — Готов съм. Къде е?

— Там е проблемът — подхванах аз. Ръцете ми започваха да треперят. — Ще го получиш чак след седем-осем месеца.

Той се усмихна, но присви очи подозрително.

— Осем месеца? Какво, за бога, би отнело...

Думите му загълхнаха, а погледът му се отмести от лицето ми и се отправи бавно към корема ми. Явно очакваше да изглеждам различно, да съм доста наедряла. Но аз бях правила всичко по силите си, да прикривам всичко — умората, гаденето, внезапното ми отвращение към някои хани.

Максън продължи да се взира в корема ми, а аз чаках да се усмихне или да се засмее, или да заподскача от радост. Но той просто седеше на мястото си, толкова вкаменен, че започваше да ме плаши.

— Максън? — пресегнах се и го докоснах по крака. — Максън, добре ли си?

Той кимна, без да откъсва поглед от корема ми. Очите му се изпълниха със сълзи.

— Не е ли удивително? Внезапно те обикнах сто пъти повече — пророни той с тих, тържествен глас. — А аз си мислех, че е невъзможно да заобичаш човек, когото изобщо не познаваш — накрая вдигна поглед към мен. — Наистина ли ще си имаме бебе?

— Да — прошепнах със сълзи в очите.

Лицето му се озари.

— Момче или момиче е?

— Още е рано да се каже — отвърнах щастливо. — В момента докторът не може да ми каже повече от това, че определено има някой вътре в мен.

Максън долепи нежно длан до корема ми.

— Ще намалим работните ти часове, разбира се, може и напълно да ги премахнем. Освен това може да наемем повече прислужнички на

твое разположение.

— Не ставай глупав. Мери и Пейдж са ми напълно достатъчно. Пък и, предполагам, се досещаш, че майка ми ще иска да е при мен, Марли и Мей също. Даже твърде много хора ще се грижат за мен.

— Така и трябва!

Отметнах глава назад и се засмях, но когато го погледнах отново, видях, че неговото изражение бе мрачно.

— Ами ако съм като него, Америка? Ако съм ужасен баща?

— Максън Шрийв, това е невъзможно. В интерес на истината, имам предчувствието, че ще си твърде добричък. Ще трябва да наемем най-строгата бавачка на света, за да уравновесим нещата!

Той се подсмихна.

— Никакви строги бавачки. Само добродушни.

— Щом настоявате, Ваше кралско съпружие.

Максън се прокашля и избърса сълзите от очите си.

— Предполагам, ще го пазим в тайна?

— Засега.

Той се усмихна лъчезарно.

— Е, при всички случаи вече ми се празнува още повече.

Максън ме грабна на ръце и хукна с мен към залата, а аз не можех да обуздая смеха си. Погледнах щастливото му, развълнувано лице и проумях, че едва навлизаме в най-хубавата част от животите ни.

КЪДЕ СА СЕГА?

КРИС АМБЪРС

След загубата си в Избора Крис се върна в Колумбия, за да започне живота си отначало. Тръгна си от двореца разстроена, задето беше останала на второ място, но усети удара най-силно по време на сватбата на Максън и Америка. Запази самообладание през целия ден, позирайки за снимки и танцуващи с гостите, но като се върна у дома, изпадна в дълбока депресия.

В продължение на повече от месец Крис не напусна дома си, вгълбена в размисли около постъпките си и нещата, които е трябало да направи по различен начин. Съжаляваше, че беше пропилияла първата си целувка, и не можеше да прогони чувството, че наистина е била родена да бъде кралица. Виждаше се с приятели само по настояване на родителите си и работеше при баща си като асистентка в комуникационния отдел на местния университет.

Първоначално ненавиждаше позицията си. Хората често искаха да се снимат с „ момичето от Избора“, без да подозират колко я нараняваше този етикет. През първите месеци си взимаше много болнични, тъй като контактът с хора не й понасяше. Често ходеше в библиотеката и работеше в най-удединените кътчета на сградата. Боеше се, че целият ѝ живот ще протече така, и не знаеше дали някога околните щяха да я възприемат като нещо различно от момичето, което Максън почти избра.

Около шест месеца, след като започна работа, управата на университета организира приветствено парти в чест на професор, прекарал повече от година в събиране на различни видове растения от джунглите на Хондурагуа. Професор Елиът Пиариа беше запален ботаник, възхваляван заради предприемчивостта и уменията му, придобити в толкова ранна възраст. Крис нямаше желание да присъства на партито, но в крайна сметка склони, след като разбра, че този път няма да е център на вниманието. Беше ѝ много приятно да се запознае с младия професор, особено като се имаше предвид, че първият му въпрос към нея беше „По кой предмет преподаваш?“. Тъй като беше живял далеч от всякакви технологии по време на

излъчването му, Елиът не знаеше нищо за Избора, а зрялото поведение на Крис прикриваше факта, че е със седем години по-млада от него.

Пътищата им се пресичаха често и Елиът непрекъснато питаше Крис защо не преподава, уверен, че интелектът ѝ подхождаше повече на класната стая, отколкото на бюрото зад компютъра. Вниманието му я ласкаеше и радваше повече, отколкото той можеше да предположи.

Елиът харесваше Крис, а на нея ѝ допадаше фактът, че той беше един от малкото хора, които не я възприемаха просто като бивша кандидатка от Избора. С всеки изминал ден самоувереността ѝ се възвръщаше лека-полека, носейки със себе си някогашната ѝ бодрост. Двамата започнаха да излизат заедно малко след като Крис спечели преподавателска позиция в катедрата по математика — професия, която не я радваше особено, като изключим факта, че все пак преподаваше.

Тя не смееше да се отпусне с Елиът, опасявайки се, че и той ще я нарани. Елиът обаче беше безкрайно очарован от нея и един ден, когато я хвана в особено ведро настроение, най-спонтанно ѝ предложи брак. Искаше да действа бързо, тъй като се боеше, че Крис може да размисли, ако протака. Ожениха се само месец след предложението му и след сватбата Крис най-сетне проумя, че съпругът ѝ я обича такава, каквато е, и няма никакво намерение да я изостави.

Двамата останаха в Колумбия, макар че любознательната природа на Елиът често ги отвеждаше в далечни кътчета на Илеа в търсене на нови и нови находки. Така и не си родиха деца, но пък отгледаха доста домашни любимци, които освен това изучаваха, тъй като повечето бяха екзотични.

НАТАЛИ ЛУКА

След като напусна Избора, Натали се завърна у дома, за да е утеша на семейството си след загубата на сестра й Лейси. Животът за пръв път й поднасяше толкова изпитание, което едва не разби дома ѝ. След смъртта на Лейси родителите ѝ бяха на косъм да се разведат, неспособни да понесат жестоката скръб; но Натали успя да ги утеши, напомняйки им за жизнерадостния нрав на покойната им дъщеря, която несъмнено би се натъжила, ако двамата се разделяха заради нея. В думите ѝ имаше много истина. Доста от общите им приятели с Лейси идваха от проблемни семейства и двете се бяха страхували да не ги сполети същата съдба, макар че родителите им никога не се караха.

Натали се гордееше, че беше успяла да скрепи връзката на родителите си, и знаеше, че Лейси също би се гордяла с нея. Не след дълго осъзна, че тя също трябва да заживее по-щастливо. През годините беше претърпяла доста неуспехи в академична насока, но Лейси винаги ѝ беше напомняла, че е единствена по рода си и прекрасна, независимо от всичко.

До сватбата на Максън и Америка Натали си беше възвърнала някогашната ведрост и дори беше звездата на приема — дансингът беше неин, и то с пълната подкрепа на Америка. Натали не беше особено съкрушенна от загубата си в Избора. Пък и като гледаше скромно склучените ръце и изпънатата стойка на Америка, си мислеше, че всъщност правилата, които този начин на живот налагаше, далеч не ѝ бяха по мярка. Тя държеше да бъде себе си на всяка цена.

След като вълнението около Избора отшумя, Натали започна работа в бижутерийния магазин на семейството си, усъвършенствайки бижутерските си умения. Ексцентричната ѝ природа й помагаше в творческия процес и с много усърден труд и подкрепата на баща си успя да овладее техниката на занаята.

Около две години след края на Избора Натали пусна своя собствена бижутерийна линия и славата ѝ от играта ѝ спечели вниманието на много знаменитости. Актриси и музикантки носеха нейните произведения, да не говорим за близката ѝ приятелка,

кралицата на Илеа. За никого не беше изненада, когато красивата, лъчезарна Натали се омъжи за актьор и стана Двойка, преди премахването на кастовата система. Не дълго след това се разведоха, тъй като безгрижната природа на Натали не подхождаше на брачния живот. Но макар и ограниченията на сериозната връзка да не ѝ понасяха, открай време бе върла противничка на разводите, затова този период се оказа много смущаващ за нея. Най-накрая успя да се примери с решението си. Тъй като вече беше Двойка, пробва късмета си в киноиндустрията, спечелвайки си няколко поддържащи роли в комедийни филми. Много хора се чудеха до каква степен изпълненията ѝ бяха актьорска игра.

От време на време разговаряше с Америка, но момичето от дните й в Избора, с което контактуваше най-често, беше Елиз. Макар че живееха далеч една от друга, различните им характери си пасваха добре и двете винаги се събираха за най-важните моменти в живота.

ЕЛИЗ УИСКС

Елиз прие загубата си в Избора като публично посрамване и след жестокото нападение в деня, когато Максън и Америка обявиха годежа си, не намери сили да стъпи в двореца отново, дори за кралската сватба.

Елиз не подозираше, че войната между Илеа и Нова Азия беше почти фиктивна. Започна заради дребно търговско неразбирателство и се превърна в историческо събитие под влиянието на крал Кларксън. Той я поддържаше умишлено, за да отклони вниманието на народа от проблемите в собствената му страна, и се възползваше от военната повинност като метод да разреди по-долните касти и броя на потенциалните бунтовници. Малко преди началото на Избора Максън беше осъзнал, че нещо не е наред, и посещението му в Нова Азия потвърди подозренията му. Битките се водеха в по-бедните части на страната, тъй като президентът на Нова Азия искаше да защити по-големите и по-важни градове, опасявайки се от способността на Кларксън да ги изравни със земята. Хиляди човешки животи бяха загубени и от двете страни на конфликта, и то за напразна кауза.

Елиз се беше заблуждавала, че връзките ѝ са ценни за короната и че бракът с Максън би донесъл мир, какъвто баща му всъщност не бе имал намерение да допусне. Но Максън започна да крои тайни планове за прекратяването на враждата веднага щом се завърна от съдбовното си пътешествие и скоро след коронясването си сключи мирен договор с Нова Азия, като предложи на Елиз да изпълнява ролята на посланичка. За нея беше чест да служи на страната и семейството си, затова се съгласи.

По време на едно от пътуванията си тя присъства на публична среща с управителя на компания, която влагаше част от приходите си в съживяването на най-силно засегнатите от войната зони. Синът на управителя остана впечатлен от поведението и ерудицията на Елиз, както и от красотата ѝ. Той продължи да поддържа контакти с нея и в крайна сметка поискава ръката ѝ от родителите ѝ. Те с радост му

повериха дъщеря си, знаейки, че младежът ще наследи цяло състояние и заема високо място в обществото на Нова Азия.

Желанието на Елиз да зарадва семейството си надделя над тревогите ѝ около брака с човек, когото беше виждала само броени пъти, а и вярваше на преценката на родителите си. Пресели се в Нова Азия, без да я вълнува дали ще намери щастие с новия си съпруг. За нейна огромна изненада обаче двамата заживяха щастливо. Новият ѝ съпруг се държеше мило с нея, даде ѝ време да го обикне и я обсипваше с грижи, когато забременя.

Пред семейството си Елиз говореше сдържано, но винаги когато се чуеше с Натали, ѝ разказваше с въодушевление за грижовния си, очарователен съпруг. Роди две момчета, които бяха гордостта на семейството ѝ. Жivotът ѝ беше изпълнен с любов и щастие и постигна толкова много, че никога не съжали, задето не беше станала принцеса.

СИРЕНАТА

*Тя ще рискува всичко в името на любовта.
„Момиче с тайна. Момчето на мечтите ѝ.
Цял океан помежду им.“*

*Следва откъс от новата пленителна
приказна история на Кийра Кас!*

ПЪРВА ГЛАВА

Странно е, като се замислиш какво съхраняваш в душата си, какво си запомнил след края на всичко. Все още виждам в съзнанието си дървената ламперия по стените на каютата ни и си спомням колко мек беше килимът. Не съм забравила аромата на солената вода, който изпълваше въздуха и полепваше по кожата ми, нито звънкия смях на брат ми в съседната каюта — сякаш бурята беше вълнуващо приключение, а не същински кошмар.

Но страхът и тревогата бяха засенчени от недоволството, превзело атмосферата. Бурята разваляше плановете ни за вечерта — никой нямаше да танцува на горната палуба тази вечер. Такива бяха злочестините на тогавашния ми живот — толкова незначителни, че ме е срам дори да мисля за тях. Но така беше едно време, в дните, когато имах чувството, че живея във вълшебна приказка.

— Ако това клатене не спре скоро, няма да ми остане време да си оправя косата за вечеря — оплака се мама. Погледнах я от пода, където лежах в отчаян опит да не повърна. Майка ми блестеше като кинозвезда, а стилните, съвършено оформени вълни на косата ѝ не можеха да изглеждат по-добре от това. Но тя никога не беше доволна. — Ставай — нареди ми тя, свеждайки поглед към мен. — Ами ако някой от прислужниците влезе?

Завлякох се до най-близкия шезлонг, изпълнителна както винаги, макар че и тази поза не беше кой знае колко подобаващо за една дама. До онзи съдбовен ден пътешествието ни не се открояваше с нищо необичайно — най-обикновено семейно пътуване от точка А до точка Б. Вече дори не си спомням накъде плавахме. Спомням си единствено, че го правехме в обичайния лукс. Бяхме едно от малкото семейства, чието състояние бе надживяло кризата и мама обичаше да парадира с това пред хората. Затова и се намирахме в красив апартамент с големи прозорци и лични стюарди. Точно в онзи момент обмислях дали да не извикам някой от тях да ми донесе кофа.

И точно в онзи момент, през съмната мъгла на слабостта ми, до ушите ми долетя странен звук. Беше като далечна приспивна песен,

която някак събуди и любопитството, и жаждата ми. Вдигнах очи и видях, че мама също е обърнала глава към музиката, която се лееше опияняващо красива като благоговен химн.

Татко надникна в каютата ни.

— Това оркестърът ли е? — попита той. Гласът му беше спокоен, но отчаянието в очите му ме уплаши.

— Вероятно. Но звучи сякаш идва отвън, не смяташ ли? — отвърна напрегнато мама, внезапно задъхана. — Да проверим — тя скочи от стола и грабна пуловера си. Смаях се. Много мразеше дъжда.

— Но, мамо, гринът ти. Току-що каза...

— О, не го мисли — махна небрежно с ръка тя и наметна раменете си с кремава жилетка. — Няма да се бавим. Ще има време да го оправя, като се върнем.

— Аз май ще остана тук — музиката привличаше и мен също толкова силно, но студената пот по лицето ми ми напомни, че може всеки момент да повърна. Затова се свих още повече върху шезлонга, устоявайки на мощнния импулс да стана и да ги последвам.

Мама се обърна и ме погледна в очите.

— Ще съм по-спокойна, ако си до мен — пророни тя с усмивка.

Това бяха последните думи, които я чух да казва.

Въпреки че отворих уста да възразя, нещо ме накара да стана и да прекося каютата. Този път не просто се подчинявах на майка си. Чувствах нужда да се кача на горната палуба. Да се доближа до песента. Ако бях останала в каютата, навярно щях да се озова в капан и да потъна заедно с кораба. Така поне щях да съм със семейството си. В рая или ада, или никъде, ако всичко се окажеше просто лъжа. Но не.

Тръгнахме нагоре по стълбите, където вече се рояха десетки други пасажери. В този момент проумях, че нещо не е наред. Някои препускаха, пробиваха си път през тълпите, а други имаха вид на сомнамбули.

Излязох под поройния дъжд и спрях да се огледам наоколо. Запуших ушите си с длани, за да заглуша жестокия грохот и хипнотичната песен и опитах да се ориентирам в ситуацията. Двама мъже профучаха край мен и скочиха зад борда, без дори да се замислят. Но бурята не беше толкова унищожителна, че да се налага евакуация, нали?

Погледнах към най-малкия си брат и го видях да поглъща дъжд, както дива котка поглъща суроно месо. Когато един човек до него опита да стори същото, двамата се скараха за дъждовните капки. За отстъпвах назад и потърсих с поглед средния ми брат. Така и не го открих. Беше се слял с тълпата, устремен към парапета. Всички скочиха зад борда, преди да осъзная какво виждат очите ми.

Тогава зърнах родителите си — както се държаха за ръце, облегнали гърбове на парапета, просто се прекатуриха отвъд него. С усмивка на лицата. Изпищях от ужас.

Какво се случваше? Откачил ли беше светът?

Блуждаеща нотка плени ушите ми и ме накара да отпусна ръце до тялото си. Песента внезапно завзе целия ми свят. Тревогите ми избледняха. Нещо ми подсказваше, че наистина щях да се почувствам по-добре във водата — в прегръдката на вълните, вместо под зловещия дъжд. Струваше ми се превъзходна. Изпитвах нужда да отпия от нея. Да напълня стомаха, сърцето, белите си дробове с нея.

Изпълнена от това обсебващо желание, запристъпвах към парапета. Щях да задоволя дълбоката си жажда с такова удоволствие... Дори не усетих как се изкачвам по перилата, не усетих нищо, докато силният сблъсък на водата не върна разсъдъка ми.

Всеки момент щях да умра.

Не! — мислех си, докато се мързех да изплувам до повърхността.
— *Не съм готова! Искам да живея!* Деветнайсет години не ми стигаха. Не бях опитала толкова много неща, не бях посетила толкова много места. Исках да имам съпруг, семейство. Но сега щях да загубя всичко само за миг.

Наистина ли?

Нямах време да се съмнявам в гласа, който чуха.

Да!

Какво би дала, за да оцелееш?

Всичко!

Тогава усетих нещо сред бушуващите води. Сякаш нечия ръка бе увита около кръста ми и ме теглеше умело нагоре, през купища тела, докато не изплувах на повърхността. След секунда вече лежах по гръб на твърда повърхност и се взирах в очите на три нечовешки красиви момичета.

За момент забравих и ужаса, и недоумението, което бях изпитала по-рано. Забравих бурята, семейството си, страха. Съществуваха единствено тези красиви, съвършени лица. Присвих очи, изучавайки ги.

— Ангели ли сте? — попитах ги. — Мъртва ли съм?

Момичето с очи, по-зелени от всичко, което бях виждала някога, и развята искрящо червена коса, се приведе към мен.

— Не. Напълно жива си — увери ме тя.

Вперих поглед в нея. Щом още бях жива, защо не усещах солената вода в гърлото си? Защо очите ми не пареха? Защо не усещах горене по лицето си от сблъсъка с вълните? Въщност се чувствах прекрасно, точно на правилното място.

В далечината се чуха писъци. Повдигнах глава и видях задния край на кораба ни точно над вълните; поклащащ се над водата като въсън.

Рязко си поех няколко гълтки въздух, чудейки се как така все още дишах, докато други се давеха навсякъде около мен.

— Какво си спомняш? — попита червенокосата.

Поклатих глава.

— Килима — претърсих паметта си, но тя като че ли бе потънала в мъгла. — И косата на майка си — добавих с пресипнал глас. — После се озовах във водата.

— Поиска ли да живееш?

— Да — изпелтечих и ми стана чудно дали не четеше мислите ми, или просто всички останали си бяха помислили същото. — Кои сте вие?

— Аз съм Мерилин — отвърна любезно тя. — Това е Ейслинг — посочи русото момиче, което ми се усмихна топло. — А това е Номбеко — кожата на Номбеко беше тъмна като нощното небе и като че ли нямаше никаква коса.

— Ние сме певици. Сирени. Слугини на Океана — обясни Мерилин. — Тук сме, за да ѝ помагаме. Да Я... храним.

Присвих очи.

— С какво се храли океанът?

Мерилин извърна поглед към потъващия кораб и аз го проследих. Вече почти всички гласове бяха стихнали.

Ясно.

— Такъв е дългът ни. Скоро може да стане и твой. Ако ѝ отدادеш времето си, Тя ще ти върне живота. От днес нататък, през следващите сто години, няма да боледуваш, нито да страдаш, няма да отарееш нито с ден. Когато времето ти изтече, ще си върнеш гласа и свободата. Ще можеш отново да живееш постарому.

— Аз... Съжалявам — скальпих. — Не ви разбирам.

Момичетата се усмихнаха, но от очите им надничаше тъга.

— Едва ли е възможно да разбереш още сега — увери ме Мерилин. Прокара пръсти през косата ми, сякаш вече бях една от тях. — Появрай ми, на никоя от нас не ѝ беше лесно да го приеме. Но, рано или късно, ще успееш.

Изправих се внимателно и за своя огромна изненада установих, че стоя на повърхността на водата. В далечината се виждаха още няколко души, борещи се с вълните, сякаш имаха възможност да се спасят.

— Майка ми е някъде там — казах умолително.

Номбеко въздъхна с горестен поглед.

Мерилин сложи ръката си на рамото ми, отправила взор към разрушението.

— Имаш избор — прошепна тя в ухoto ми. — Да останеш с нас или да си отидеш с нея. Да си отидеш с нея. Не да я спасиш.

Замълчах. Истината ли говореше? Нима можех да избера смъртта? В действителност ли ми се предлагаше такъв избор?

— Каза, че си готова да дадеш всичко, за да оцелееш — напомни ми тя. — И наистина се моля да е така.

Разпознах надеждата в очите ѝ. Не искаше да се разделя с мен. Навярно беше видяла достатъчно смърт за един ден.

Кимнах с глава. Щях да остана с тях.

Тя ме придърпа в обятията си и прошепна в ухoto ми:

— Добре дошла в сестринството на сирените.

Неусетно се озовах под вода и нещо студено влетя във вените ми. Но макар да ме уплаши, не изпитах почти никаква болка.

ВТОРА ГЛАВА

Осемдесет години по-късно

— Защо? — попита тя с подпухнало от удавянето лице.

Вдигнах ръце, предупреждавайки я да не се доближава повече. Но беше очевидно, че не се бои от мен. Искаше отмъщение. И щеше да си го набави, независимо от всичко.

— Защо? — повтори настоятелно. Около единия ѝ крак се беше усукalo водорасло, което се влачеше по пода след нея с глух, мокър звук.

Думите напуснаха устата ми, преди да съм успяла да ги въздържа.

— Бях длъжна.

Тя дори не потрепна от гласа ми, а продължи да крачи към мен. Дотук бях. Най-сетне щях да си платя за стореното.

— Имах три деца.

Отстъпвах назад в търсене на изход.

— Не знаех! Кълна се, не знаех!

Спря едва на сантиметри от мен. Зачаках да ме удари или да стисне гушата ми с ръце, да отмъсти някак за живота, който ѝ бяхме отнели без време. Но тя просто стоеше на мястото си с килната настрана глава, изцъклени очи и посиняла кожа.

Докато не ми се нахвърли.

Събудих се с ням писък, размахвайки ръце в празното пространство пред себе си.

Накрая осъзнах — било е сън. Просто сън. Долепих длан до гърдите си, за да укротя подивялото сърце в тях. Но вместо кожа, ръката ми намери гърба на албума ми с изрезки. Вдигнах го пред лицето си, оглеждайки старательно подредените страници, пълни с изрязани от вестниците статии. Така ми се падаше, щом се бях занимавала с него точно преди сън.

Тъкмо преди да заспя, бях довършила страницата за Кери Страус. Тя беше една от последните жертви, които ми се наложи да намеря от най-скорошното ни корабокрушение. Оставаха ми само още две изгубени души и „Аркатия“ можеше да се окаже първият ми напълно разкрит кораб. Ярките очи на Кери ме гледаха от снимката, която бях взела от уебсайта, създаден в нейна памет. Навярно го поддържаше овдовелият ѝ съпруг, стараейки се междувременно да сготви нещо по-интересно от най-обикновени спагети на трите си осиротели деца и да смогва с ежедневната си работа.

— Поне си имала някого — казах на снимката ѝ. — Поне е имало кой да плаче за теб, когато си си отишла — искаше ми се да можех да обясня с какво стойностният живот, прекъснат твърде рано, бе подобър от празния живот, продължаващ цяла вечност. Затворих албума и го прибрах в сандъка при другите, всеки отреден на различно корабокрушение. Едва шепа хора можеха да разберат как се чувствам, а и знаех, че невинаги успяваха.

С тежка въздишка се отправих към всекидневната, където гласовете на Елизабет и Миака ехтяха по-силно от допустимото.

— Кален! — поздрави ме Елизабет. Аз минах с тихи стъпки покрай всички прозорци, уверявайки се, че са затворени. И двете знаеха колко важно е никой да не ни чуе, но така и не се научиха на подобаващата предпазливост. — На Миака току-що ѝ хрумна поредната идея за бъдещето ѝ.

Извърнах поглед към Миака. Дребничка и тъмна във всяко отношение, освен по душа, тя бе успяла да спечели симпатиите ми още от първите минути на познанството ни.

— Е, слушам — отвърнах и седнах на стола в ъгъла.

Миака ми се усмихна широко.

— Дойде ми наум да си купя галерия.

— Наистина? — повдигнах учудено вежди. — Значи искаш да притежаваш изкуство, вместо да го създаваш?

— Не мисля, че някога ще спреш да рисуваш — заяви умислено Елизабет.

Кимнах.

— Твърде талантлива си.

Миака продаваше творбите си чрез интернет от години. Дори сега, докато си приказвахме, пишеше нещо на телефона си и бях

сигурна, че урежда поредната голяма продажба. Фактът, че дори една от нас притежаваше телефон ми се струваше абсурден — сякаш имаше на кого да се обаждаме — но на нея ѝ харесваше да поддържа връзка със света.

— Сигурно е забавно да отговаряш за нещо важно.

— Разбирам те — отвърнах аз. — Идеята да разполагаш със своя собственост звучи примамливо.

— Именно! — Миака пишеше и говореше едновременно. — Ангажираност, индивидуалност. В момента и двете ми липсват, така че може да си наваксам, като му дойде времето.

Тъкмо се канех да изтъкна, че и сега си имаме доста ангажименти, но Елизабет ми отне думата.

— На мен също ми дойде идея — изчурулика тя.

— Да чуем — Миака остави телефона си и седна в ската ѝ, сякаш бяха невръстни кутрета.

— Реших, че много обичам пеенето. Мисля да го използвам по различен начин.

— Ще си прекрасна главна вокалистка в някоя група.

Елизабет изопна гръб и едва не събори Миака на пода.

— Точно това си мислех!

Наблюдавах ги, дивейки се на факта, че три толкова различни момичета, родени в различни епохи и части на света, се уравновесяваха една друга така успешно.

— Ами ти, Кален?

— Какво аз?

Миака се повдигна.

— Случайно да имаш нови големи мечти?

Бяхме играли тази игра стотици пъти като средство за разведряване на обстановката. През годините ми бяха хрумвали десетки идеи. Искаше ми се да стана доктор, за да се реванширам някак за всички отнети животи. Танцьорка, за да се науча да контролирам тялото си всячески. Писателка, за да намеря начин да използвам гласа си, дори без да говоря. Астронавт, в случай че ми се приискаше да се отдалеча възможно най-много от Океана.

Но дълбоко в себе си знаех, че копнея по едно-единствено нещо. Отправих поглед към огромния учебник по история до любимото си кресло — книгата, с която бях възнамерявала да се уединя в стаята си

миналата нощ — за да се уверя, че списанието за булчински рокли е добре скрито между страниците му.

Свих рамене с усмивка.

— Все същото.

Преглътнах сухо, преди да стъпя в университетския двор. За разлика от повечето ми посестрици, аз се притеснявах в присъствието на хора. Но дори в този момент чувах гласа на Елизабет в главата си: „Не е нужно да се заточваме вътре. Аз нямам намерение да живея така“, беше заявила около две седмици след началото на новия си живот с нас. И наистина удържа на думата си — дори се стараеше да осигури малко по-нормално съществуване и на нас. Но дръзвах да се покажа навън, колкото да ѝ угодя, толкова и заради самата себе си.

Настоящият ни дом се намираше в съседство с един университет, което ме устройваше идеално. Купища хора кръстосваха по откритите ливади и седяха до масите за пикник. Самата аз не изпитвах нужда да ходя по концерти, клубове и партита като Елизабет и Миака. Стигаше ми просто да се навъртам край хората. Седнех ли под някое дърво, можех да се преструвам на една от тях с часове.

Наблюдавах минувачите, доволна, че живеехме в толкова добросъседски квартал, където често непознати ми махаха за поздрав. Ако можех да им казвам „здравейте“ — само тази малка, така невинна думичка, — илюзията щеше да е съвършена.

— ... щом тя не иска. Така де, защо просто не каже нещо? — попита едно момиче тълпата от приятели около себе си. Представях си я като пчелата майка, а останалите — като нищожни търтей.

— Напълно права си. Трябвало е да ти каже, че не иска да идва, вместо да разгласява на всички останали.

Пчелата майка отметна коса драматично.

— Е, приключих с нея. Вече няма да играя игричките ѝ.

Присвих очи, убедена, че самата тя играе игра, и то такава, която несъмнено щеше да спечели.

— Казвам ти, човече, можем да го проектираме сами — късокосо момче размахваше ентузиазирано ръце срещу приятеля си.

— Не знам — събеседникът му, леко пълничък негов връстник, който се чешеше по врата, крачеше забързано. Като че ли се опитваше

да му се изпълзне, но другият беше толкова пъргав и мотивиран, че навярно можеше да настигне и ракета.

— Съвсем малка инвестицийка е, човече. Като нищо ще направим големия удар!

Потиснах усмивката си.

Следобед тълпата се разпръсна и аз се отправих към библиотеката. Откакто се бяхме нанесли в Маями, я посещавах веднъж-два пъти седмично. Не обичах да правя проучванията за албума си с изрезки в къщата. Вече бях допуснала тази грешка и Елизабет не спираше да ме обвинява в черногледство.

— Защо просто не тръгнеш да издирваш труповете им? — беше ме питала. — Може и да попиташ Океана за сетните им мисли. И това ли ти се иска да узнаеш?

Разбирах отвращението ѝ. Възприемаше албумите ми с изрезки като вредна обсебеност от мисълта за жертвите ни. Искаше ми се да разбере колко ме измъчваха образите на всички тези хора, как писъците им оставаха в паметта ми дълго, след като корабът потънеше.

Предметът на днешните ми разследвания беше Уорнър Томас, предпоследният човек от списъка с пасажери на „Аркатия“. Уорнър се оказа лесен за проучване. Имаше купища хора със същото име, но сред наличните профили в социални мрежи само в един не беше публикувано нищо от шест месеца. Уорнър беше върлиnest мъж, който изглеждаше твърде срамежлив, за да контактува лично с околните. Във всички сайтове се беше обозначил като необвързан. „Нищо чудно“, помислих си с гузна съвест.

От последното, написано в личния му блог, ми се сви сърцето.

*Извинете, че съм толкова лаконичен, но пиша от самолета.
Погледнете само този залез!*

Под тези изречения слънцето се сливаше с Океана в експлозия от червено.

Толкова много красота има по света! Кара ме да си мисля, че ни очакват само хубави дни!

Едва не се разсмях. Изражението му на всяка снимка, която бях открила в социалните мрежи, ми даваше да разбера, че никога през живота си не беше възкликал. Но ми се струваше, че нещо му се беше случило точно преди съдбовното корабоплаване. Дали не е имал причина да вярва, че нещата се променят към добро? А може би

просто е използвал една от онези лъжи, които сипем, когато се намираме на сигурно в стаите си и никой не може да види колко изопачаваме истината?

Принтирах най-добрата му снимка — притурка към някаква шега по адрес на братята му. *Извинявай, Уорнър. Кълна се, не умря заради мен.*

След като приключи мисията си за деня, имах възможност да отклоня съзнанието си към нещо по-забавно. През годините се бях научила да уравновесявам всяко от попълненията към албума си с изрезки за нещо приятно. Миналата вечер например бях разглеждала скици на рокли, преди да налепя последните снимки на Кери. Днес бях в настроение за торти. Намерих кулинарния отдел, занесох няколко книги до една празна маса на третия етаж и се зарових в рецепти, захарни фондани и впечатляващи сладкарски изделия. За пореден път се впуснах в творене на въображаеми торти — най-дълготрайното ми хоби. Първата беше класическа с ванилово-маслен пълнеж и бледосиня глазура, с малки бели цветчета отгоре. Триетажна. Направо приказна. Следващата беше пететажна, квадратна, с черна панделка и вертикално наредени по предната ѝ част захарни брошки. Най-подходяща за вечерна сватба.

— Парти ли организираш?

Повдигнах поглед и видях не много спретнато русокосо момче, бутащо количка с книги. Табелката с името му беше закачена накриво и нечетлива. Облечен беше в стандартна колежанска униформа, състояща се от бежови панталони и риза, чиито ръкави беше навил до лактите. Вече никой не се стараеше да изглежда добре.

Сдържах напиращата от гърдите ми въздишка. Тази част от присъдата ни беше неизбежна. Бяхме създадени да привличаме хората, а мъжете бяха особено податливи.

Сведох поглед към книгата си, без да отговоря, с надеждата, че ще схване намека ми. Не бях избрала да седна точно в дъното на последния етаж, защото ми се общуваше с хора.

— Изглеждаш уморена. Едно парти вероятно ще ти се отрази добре.

Подсмихнах се неволно. Нямаше представа колко беше прав. За жалост обаче той прие малката ми усмивка като покана да продължи.

Прокара пръсти през косата си, което е съвременният еквивалент на „Добър ден, госпожице“, и посочи книгите върху масата ми.

— Майка ми твърди, че тайната на всички печива е да използваш затоплена купа. Не че разбирам от такива неща. Способен съм да объркам дори зърнена закуска.

Широката му усмивка подсказваше, че наистина е така, а свенливият начин, по който пъхна ръка в джоба на панталона си, успя да спечели симпатиите ми донякъде.

Но веднага се почувствах зле. Знаех, че намеренията му не са лоши и не исках да нараня чувствата му. Въпреки това се канех да прибягна до най-грубия ход и просто да си тръгна, когато той извади ръката от джоба си и я протегна към мен.

— Аз съм Акинли, между другото — отбеляза той и зачака отговор от моя страна. Опулих се насреща му, не свикнала хората да прегълъщат току-така мълчанието ми. — Знам, че е доста странно — той прочете недоумението ми погрешно. — Нещо като семейно име е. Някога е било фамилно в рода на майка ми.

Ръката му все още беше протегната към мен в очакване. Обичайната ми реакция би била да избягам. Но нещо в това момче ми се струваше... Различно. Може би начинът, по който крайчетата на устните му се издигаха в усмивка, без дори да се замисля, или топлият глас, който се търкулаваше от гърлото му като пухкави облаци. Нещо ми подсказваше, че ако го срежех, щях да нараня своите чувства повече от неговите, да съжалявам.

Поех ръката му внимателно, сякаш се боях да не счупя някой от двама ни. Надявах се да не забележи колко студена е кожата ми.

— А ти как се казваш? — подкани ме той.

Въздъхнах, сигурна, че това вече щеше да сложи край на разговора ни, колкото и да не исках. Изразих името си с езика на глухонемите и той опули очи насреща ми.

— О, леле. Значи досега си чела по устните ми?

Поклатих глава.

— Тоест чуваш?

Кимнах.

— Но не можеш да говориш... Аха, ясно — той затупа джобовете си с длани, а аз опитах да надвия ужаса, плъзнал по гръбнака ми. За разлика от Миака и Елизабет, аз не намирах близостта

с хората за вълнуваща. За мен тя значеше единствено че съм попаднала в свят, където лесно мога да наруша правилата.

Нямаше много правила, но за сметка на това бяха строги. Мълчи в присъствието на хора, докато не дойде време да запееш. Дойде ли време, запей без колебания. Ако моментът не е настъпил, не разкривай по никакъв начин тайната си.

— А, ето го — обяви той, изваждайки химикалка от джоба си. — Само че нямам хартия, затова ще трябва да пишеш по ръката ми.

Вперих замислен поглед в кожата му. Кое име да използвам? Онова от шофьорската книжка, която Миака ми купи през интернет? Онова, с което се бях подписала на договора за наем на плажната ни къща? Онова, под което се бях подвизавала в предишния град? Можех да избирам измежду сто имена.

Вероятно сгреших, но му дадох истинското.

— Кален? — прочете той от кожата си.

Кимнах.

— Много е красиво. Приятно ми е да се запознаем.

Отвърнах му с тънка усмивка, все още притеснена. Не ме биваше в небрежните приказки.

— Страхотно е, че посещаваш обикновено училище, при положение че използваш езика на глухонемите. А аз се имах за смел само задето напуснах родния си щат — присмя се той на себе си.

Въпреки че се чувствах доста напрегната, не можех да не се възхитя на желанието му да поддържа разговора. Малко хора биха постъпили така в подобна ситуация. Той отново посочи книгите пред мен.

— Е, ъм, ако наистина решиш да организираш парти и ти е нужна помощ с тортата, кълна се, способен съм да се стегна, поне колкото да не съсипя всичко.

Вдигнах едната си вежда.

— Сериозно говоря! — той се засмя, сякаш бях казала някаква шега. — Както и да е, успех със сладкарството. И до скоро!

Той ми махна срамежливо и продължи с количката си напред по пътеката между масите. Изпратих го с поглед. Бях сигурна, че ще запомня рошавата му коса, която изглеждаше брулена от вяtrъr дори на закрито, както и добротата в очите му. И щях да се мразя, задето съм съхранила тези подробности в паметта си, ако пътищата ни се

пресекаха в някой от мрачните дни — дни като онзи, в който Кери и Уорнър ме бяха срещнали.

Въпреки това бях благодарна. Не си спомнях кога за последно се бях чувствала като човек.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.